

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงยุติธรรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก, รายงานการศึกษาดูงานการประชุมกลุ่มครอบครัว (Family Group Conference) ณ ประเทศนิวซีแลนด์ระหว่างวันที่ 18-25 มีนาคม 2547 (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)
- กมลินทร์ พินิจกุลดล. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก : สิทธิเด็กในประเทศไทย. บทบัญญัติ 53.4 (ธันวาคม 2540) : 100-105.
- กิตติพงษ์ กิตยารักษ์. ความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ หลักการและแนวคิด. ใน รพี' 45. หน้า 104-112. กรุงเทพมหานคร : บริษัทการพิมพ์, 2545.
- เดชา สังฆวรรณ. ความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์กับกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก. ใน กิตติพงษ์ กิตยารักษ์,บรรณาธิการ กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ : ทางเลือกใหม่สำหรับกระบวนการยุติธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2545.
- บุญเพราะ แสงเทียน. คำบรรยายกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ม.ป.ท, ม.ป.ป.)
- ประธาน วัฒนวานิชย์. กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็กและกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายพริก, 2530.
- ประภาศน์ อวยชัย. บทบาทศาลคดีเด็กและเยาวชนกับความมั่นคงของชาติ ใน เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมวิทยา พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517.
- พลประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา. กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญกิจ, 2525.
- วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล. รายงานวิจัยการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมเยาวชนและครอบครัว : เพื่อตอบสนองการคุ้มครองเด็กเยาวชนและครอบครัว กรุงเทพมหานคร : องค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย, 2545.
- วันชัย รุจนวงศ์ และคณะผู้วิจัย, รายงานการศึกษาวิเคราะห์ เรื่อง กฎหมายและแนวปฏิบัติในประเทศไทยเฉพาะกรณีที่ไม่สอดคล้องตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา กรุงเทพมหานคร : สถาบันกฎหมายอาญา, 2543.
- วันชัย รุจนวงศ์. สถานการณ์ และปัญหากระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กกระทำผิดในประเทศไทย เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง "กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก" จัดโดย คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา เสนอที่ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข 213-216 ชั้น 2 อาคารรัฐสภา 2 วัน

อังคารที่ 18 มีนาคม 2546 ,หน้า 8-9.

วิชา มหาคุณ. บทบาทและแนวทางพัฒนาผู้พิพากษาและผู้พิพากษาศมทบในศาลเยาวชนและครอบครัว. วารสารกฎหมาย คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 20, 1, (ตุลาคม 2543) : 202-209.

วิชา มหาคุณ. วงการกฎหมายทั่วไป : รายงานการเดินทางไปประชุมและศึกษาดูงานด้านกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา. ตุลพาห 43, 3 (กรกฎาคม-กันยายน 2539) : 146-153.

ศิริศักดิ์ ดิยะพรรณ. มาตรการแทนการดำเนินคดีอาญา. วารสารอัยการ 14 (สิงหาคม 2534) : 67-74.

ศูนย์สิทธิเด็กเอเชียเนืท. รายงานการประชุมระดับชาติฯ เพื่อเฉลิมฉลองโอกาสครบ 10 ปี ของการรับรองอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทย: บทเรียนและข้อท้าทาย. เสนอที่โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ วันที่ 29 พฤศจิกายน 2542.
สง่า สีนะสมิต. กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2517.

สำนักงานอัยการสูงสุด สถาบันกฎหมายอาญา. เอกสารประกอบโครงการประชุมทางวิชาการเรื่องกระบวนการยุติธรรมทางเลือก : แนวคิดใหม่ในการแก้ไขเด็กกระทำผิด เสนอที่ห้องกมลทิพย์ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ วันพุธที่ 24 ตุลาคม 2544.

สมคิด ศรีสังคม. วิชาอาชญาวิทยา เรื่อง การคุมประพฤติเด็ก กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ส.ศิลปการพิมพ์, 2504.

สยช. สรุปรายงานผลการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (ฉบับที่1) เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็ก องค์การสหประชาชาติ สนับสนุนการพิมพ์โดยองค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2540.

สยช. ข้อสังเกตสรุปของคณะกรรมการสิทธิเด็กที่มีต่อรายงานของประเทศไทย ตุลาคม 2541 Concluding Observations of the Committee on the Rights of the child : Thailand . (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

สิน้อย เกษมสันต์ ณ อยุธยา. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก : บทบาทของ สยช. ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเด็กในประเทศไทย. วารสารกฎหมายคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 20, 1 : 189-195.

สุพจน์ สุโรจน์. พฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในสังคมไทย. วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช 3 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2523) : 57-64.

สุรศักดิ์ ศิริวัฒน์ศิริกุล. ความสำคัญของการพิเคราะห์ทางจิตของเด็กและเยาวชนที่กระทำความ

ผิดและการคุมประพฤติหลังจากศาลพิพากษา. ใน คู่มือผู้พิพากษาศมทบศาลจังหวัดปทุมธานีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว. ม.ป.ท.,ม.ป.พ.,2542

สุวิทย์ นิมน์น้อย. กฎหมายอาญาวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519.

เสริน ปุณณะหิตานนท์. การกระทำผิดในสังคม : สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน. กรุงเทพมหานคร : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

องค์การสหประชาชาติ คณะกรรมาธิการการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม, "กฎของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพ," แปลโดย สุดจิต เจนนพกาญจน์ ตรวจสอบแก้ไขโดย วิชา มหาคุณ เอกสารในการสัมมนา เรื่อง อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก กฎเกณฑ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายสำหรับเด็ก จัดโดยสำนักงานอัยการสูงสุด โดยการสนับสนุนจากคณะกรรมาธิการยุโรปแห่งสหภาพยุโรป เสนอที่โรงแรมแมนดาริน ถนนพระราม4 กรุงเทพมหานคร 1-2 พฤศจิกายน 2538. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

องค์การสหประชาชาติ คณะกรรมาธิการการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม. "กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง) แปลโดย ศูนย์เครือข่ายสิทธิเด็กเอเชียเนืท บทบัญญัติ 53, 4 (ธันวาคม 2540 : 124-138.

องค์การสหประชาชาติ คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชน. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 6 แปลโดย กระทรวงการต่างประเทศ จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม และประสานงานเยาวชนแห่งชาติ โดยได้รับการอนุเคราะห์ค่าจัดพิมพ์จากองค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แสงเทียนการพิมพ์, 2542.

องค์การสหประชาชาติ คณะกรรมาธิการการป้องกันและควบคุมอาชญากรรม ข้อแนะนำของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด) แปลโดย สุดจิต เจนนพกาญจน์ ตรวจสอบแก้ไขโดย วิชา มหาคุณ เอกสารในการสัมมนาเรื่อง กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก จัดโดยคณะกรรมาธิการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน วุฒิสภา เสนอที่อาคารรัฐสภา 2 กรุงเทพมหานคร 18 มีนาคม 2546. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

อรัญ สุวรรณบุปผา, หลักอาญาวิทยา กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

ภาษาอังกฤษ

- Alston. P. The best interest of the child : reconciling culture and human rights. UNICEF International Child Development Centre Oxford : Clarendon Press, 1994.
- Bazemore G. and Umbreit M. Balanced and restorative justice : program summary. (Washington DC : Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention, U.S. Department of Justice, 1995), p 3.
- Braithwaite. J. Restorative justice and a better future. Dorothy J. Killam Memorial Lecture Australian National University, Dalhousie University, 17 October, 1996, Forthcoming in Dalhousie Law Review. : 3
- Brieland. D and Lemmon. J. A. Social work and the law Minnesota : West Publishing, 1990
- Cunha, J, M, "Family group conferences : healing the wounds of juvenile property crime In Newzealand and the United States," Emory University Law Review 13, 283 ed. New Jersey : Prentice Hall, 1998.
- Gustavsson. N. S. Segal. E. A. Critical issues in child welfare California : Sage publications, 1994.
- Ferguson. K. J. "Practical information about Family Group Conferences for young people and their families" Available from <http://www.nz.justice.gov>.
- Hopf.S.A. Redefining criminal justice to restore the community : the movement towards restorative justice, The Advocate 21, 3 (May 1999), : 2.
- Huculak .B. Restorative Justice and the Youth Criminal Justice Act Justice as Healing 8,1 (Spring 2003) : 4-15.
- Kamal. C. "Direction of juvenile justice reforms in Singapore" in RESOURCE MATERIAL No. 60 118th INTERNATIONAL TRAINING COURSE VISITING EXPERTS'S PAPERS, UNAFEI, 2002.
- Marshall. T. F. Restorative justice : an overview, London : Restorative Consortium, 1998.
- McLaughlin. E and Muncie. J. Controlling Crime 2nd (eds). London : Sage Publications. 2001.
- Ozawa. J. Developing holistic approaches in Singapore. available from <http://www.restorativejustice.org>.

Petition for DOJ to divert children prisoners during inquest proceedings. Available from <http://www.cyberdvaryo.com>. 28 October 2004.

Raymond. K. M Restorative justice : a quiet revolution in criminal justice. Paper delivered at the Children's Legal Issues Forum Queensland Law Society House, Anne Street, Brisbane 4th October 2001

Peterson.M. R. Developing a restorative justice programme-Part one," Justice as Healing 5. 3 (Fall 2000) : 1-17.

Rubin, H, T. Juvenile justice : policy, practice and law California : Good year Publishing,1980.

Shiff. M. Models. Challenges and the promise of restorative conferencing strategies. (eds)Hirsch. A. V. Roberts. J. V. Bottoms. A. Restorative justice and criminal justice : competing or reconcilable paradigms? Oregon : Hart Publishing, 2003.

Shiff. Mara. F. Restorative justice interventions for juvenile offenders : a research agenda for the next decade. Western Criminology Review 1,1 Available from : <http://wcr.sonoma.edu/v1n1/Schiff.html>, p.1 14 Jan 2004.

Umbreit M. S The handbook of victim offender mediation : an essential guide to practice an research San Francisco : Jossey-Bass, 2001.

Umbreit. M. S. Coates and R. B and Vos. B. Victim impact of restorative justice conferencing with juvenile offenders : what we have learned from two decades of victim- offender dialogue through mediation and conferencing. (Washington DC : Office of Juvenile Justice Department ,U.S. Department of Justice, 2001

Umbreit. M. S. Restorative justice through victim offender mediation : a multi-site Assessment. Western Criminology Review 1, 1 Available from <http://wcr.sonoma.edu/v1n1/umbreit.html>, : 15. 20 May 2003.

Morris. A and Maxwell. G. Restorative justice in New Zealand : family group conferences as a case study Western Criminology Review 1, 1 Available from : <http://wcr.sonoma.edu/v1n1/morris.html>. 13 October 2001.

UNICEF Innocenti Research Centre, International Criminal Justice and Children. Rome, September 2002,.

United Nations General Assembly resolution 217 A (III) of 10 December 1948.

United Nations Economic and Social Council resolution 663 C (XXIV) of 31 July 1957 and

2076 (LXII) of 13 May 1977

United Nations General Assembly resolution 2200 A (XX I) of 16 December 1966.

United Nations General Assembly resolution 40/33 of 29 november 1985

United Nations General Assembly resolution 45/110 of 14 December 1990.

United Nations General Assembly resolution 40/33 of 29 november 1985

United Nations General Assembly resolution 45/113 of 14 December 1990.

United Nations General Assembly resolution 45/112 of 14 December 1990.

Un.Doc. CRC/C/5

Un.Doc. CRC/C/58

Unicef. Implementation Handbook for the Convention on the Rights of the Child
Geneva, January 1998.

Un Doc. CRC/C/46

Un Doc. CRC/C/43

Vito. G. F and Wilson. D. G. The American juvenile justice system California : Sage
Publication, 1995.

Walgrave. L. Not punishing children, but committing them to restore. in punishing
juveniles : principle and critique. (ed) Weijers. I and Duff. A Oxford : Hart
Publishing, 2002.

.Zehr. H. The little book of restorative justice. pennsylvania : Good Books, 2002.

ภาคผนวก

United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice
 : The Beijing Rules กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหาร
 งานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน หรือกฎแห่งกรุงปักกิ่ง ค.ศ. 1985

มติสมัชชาใหญ่ที่ 40/33 (General Assembly resolution 40/33)

สมัชชาใหญ่

ยอมรับ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง กติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รวมถึงตราสารสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กและเยาวชน

ยอมรับด้วยว่า ปี ค.ศ. 1985 เป็นปีเยาวชนสากล ปีของการเข้ามารวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ปีของการพัฒนา ปีของสันติ และเป็นปีที่ชุมชนโลกให้ความสำคัญกับการคุ้มครองส่งเสริมสิทธิของผู้เยาว์โดยมีหลักฐานปรากฏให้เห็นอยู่ในสาระสำคัญของปฏิญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ระลึกถึง มติที่ 4 ของที่ประชุมสมัชชาองเกรสแห่งสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 6 ที่ให้จัดทำกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำ ว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนและการดูแลเด็กและเยาวชน ซึ่งสามารถจะใช้เป็นรูปแบบสำหรับประเทศสมาชิกได้

ระลึกถึง ข้อตกลงของสภาที่ปรึกษาสังคมและเศรษฐกิจ ที่ 1984/152 ประจำวันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 1984 ซึ่งผ่านร่างกฎเข้าสู่อำนาจประชุมสมัชชาองเกรสแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 7 ณ นครมิลาโน ประเทศอิตาลี ระหว่างวันที่ 26 สิงหาคม ถึง 6 กันยายน ค.ศ. 1985 โดยเสนอมาจากการประชุมเตรียมการระดับระหว่างภูมิภาค ณ กรุงปักกิ่ง ระหว่างวันที่ 14-18 พฤษภาคม ค.ศ. 1984

ยอมรับว่า เนื่องจากเด็กและเยาวชนอยู่ในวัยเริ่มต้นของมนุษย์ที่กำลังพัฒนา จึงต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือเป็นพิเศษทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และการพัฒนาทางสังคม ทั้งต้องการการปกป้องทางกฎหมายในเงื่อนไขแห่งสันติภาพ เสรีภาพ ศักดิ์ศรี และความมั่นคงปลอดภัย

พิจารณาว่า อาจจำเป็นต้องมีการทบทวนและแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย นโยบาย และวิธีการปฏิบัติที่เป็นอยู่ในขณะนี้ให้สอดคล้องกับมาตรฐานต่างๆ ตามที่กฎกำหนด

พิจารณาต่อไปว่า แม้ว่าในปัจจุบันดูเหมือนจะปฏิบัติตามมาตรฐานได้ยากเพราะสภาพของสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมืองและกฎหมายที่เป็นอยู่ แต่ถึงกระนั้นมีความมุ่งมั่นที่จะกำหนดให้เป็นเสมือนนโยบายขั้นต่ำให้จงได้

1. บันทึกไว้ด้วยความชื่นชมงานของสถาบันเอเชียและตะวันออกไกลแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด งานของเลขาธิการ งานของคณะกรรมการควบคุมอาชญากรรมและป้องกันอาชญากรรม และงานของสถาบันต่างๆ ของสหประชาชาติที่ได้จัดทำกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

2. บันทึกด้วยความชื่นชมรายงานของเลขาธิการในการร่างกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

3. การประชุมเตรียมการระดับระหว่างภูมิภาค ณ กรุงปักกิ่ง ซึ่งจัดทำสรุปสาระของกฎระเบียบแล้วเสนอให้ที่ประชุมสภาคองเกรสแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 7 พิจารณาและดำเนินการในขั้นตอนสุดท้าย
4. รับรองกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนซึ่งที่ประชุมสภาคองเกรส ครั้งที่ 7 เสนอมาทำยมนิตินี้และเห็นชอบกับข้อเสนอแนะของที่ประชุมสภาคองเกรส ครั้งที่ 7 ซึ่งให้เรียกกฎนี้ว่ากฎแห่งกรุงปักกิ่ง
5. เชิญชวนประเทศสมาชิกให้ปรับปรุงกฎหมาย นโยบาย และวิธีปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎแห่งกรุงปักกิ่ง โดยเฉพาะเรื่องการอบรมบุคลากรที่ทำงานด้านเด็กและเยาวชนและขอให้ช่วยเผยแพร่ข่าวสารให้สาธารณชนและผู้มีอำนาจสนใจกฎแห่งกรุงปักกิ่ง
6. เรียกร้องให้คณะกรรมการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมช่วยหามาตรการต่างๆ ในอันที่จะนำกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ โดยมีสถาบันของสหประชาชาติอื่นเกี่ยวข้องด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ
7. เชิญชวนประเทศสมาชิกแจ้งให้เลขาธิการทราบถึงการดำเนินงานของกฎแห่งกรุงปักกิ่งและรายงานผลที่กระทำไปให้คณะกรรมการป้องกันและคุ้มครองอาชญากรรมทราบเป็นประจำ
8. ร้องขอให้ประเทศสมาชิกและเลขาธิการทำการวิจัยและพัฒนาฐานข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและนโยบายที่มีประสิทธิภาพในการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน
9. ร้องขอต่อเลขาธิการและเชิญประเทศสมาชิกให้เปิดเผยแพร่กฎแห่งกรุงปักกิ่งให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยพิมพ์ในทุกภาษาทางการของสหประชาชาติ รวมถึงข่าวสารรายละเอียดของกิจกรรมต่างๆ ในสาขาคดีเด็กและเยาวชน
10. ร้องขอต่อเลขาธิการให้จัดทำโครงการนำร่องเพื่อนำกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ
11. ร้องขอต่อเลขาธิการและประเทศสมาชิกให้แสวงหาทรัพยากรอันจำเป็นต่อความสำเร็จของการนำกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการจัดหานุคลากร การฝึกอบรม การแลกเปลี่ยนบุคลากร การวิจัยประเมินผลงานและการพัฒนา สร้างทางเลือกใหม่ๆ ทดแทนการใช้สถานกักกัน หรือสถานฝึกอบรมแบบปิด
12. ร้องขอต่อที่ประชุมสภาคองเกรสแห่งสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 8 ให้ทบทวนความคืบหน้าของการปฏิบัติตามกฎแห่งกรุงปักกิ่งและข้อเสนอแนะที่อยู่ในมิตินี้ โดยจัดแยกอยู่ในวาระการประชุมเรื่องคดีเด็กและเยาวชน
13. กระตุ้นองค์การที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในระบบของสหประชาชาติ โดยเฉพาะคณะกรรมการระดับภูมิภาค ทบวงการชำนัญพิเศษ สถาบันของสหประชาชาติอื่นเกี่ยวข้องด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด องค์การของรัฐบาลต่างๆ และองค์การภาคเอกชนทั้งหลาย ให้ร่วมมือกับเลขาธิการใช้มาตรการจำเป็นที่จะให้มีการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องภายในสาขาวิชาการที่แต่ละฝ่ายมีความสามารถ เพื่อนำหลักการที่บรรจุอยู่ในกฎแห่งกรุงปักกิ่งไปปฏิบัติ

รับรองโดยสมัชชาใหญ่
เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 1985

ภาค 1

หลักการทั่วไป

1. แนวความคิดพื้นฐาน

1.1 ประเทศสมาชิกควรหาทางส่งเสริมความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชนพร้อมทั้งครอบครัวให้ดียิ่งขึ้นตามเกณฑ์ของการให้ความช่วยเหลือทั่วไปของแต่ละประเทศ

1.2 ประเทศสมาชิกควรพยายามพัฒนาสภาพที่จะทำให้เด็กและเยาวชน ซึ่งอยู่ในวัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดได้มีชีวิตอยู่ในชุมชนอย่างมีความหมายและมีคุณค่า โดยดูแลกระบวนการของพัฒนาการและการศึกษาให้ปลอดจากอาชญากรรมและการกระทำผิดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

1.3 จะเอาใจใส่ใช้มาตรการทางบวก ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน โดยนำทรัพยากรของชุมชน ได้แก่ ครอบครัว อาสาสมัคร กลุ่มบุคคล โรงเรียน หรือสถาบันอื่นๆ มาใช้ เพื่อลดความจำเป็นในอันที่จะต้องใช้กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย ก็จะเอาใจใส่ใช้วิธีการที่เที่ยงธรรม มีมนุษยธรรม และมีประสิทธิผล

1.4 ควรถือว่าความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ในกระบวนการพัฒนาชาติของแต่ละประเทศ โดยอยู่ในกรอบรวมของความยุติธรรมทางสังคมสำหรับเด็กและเยาวชนทั้งหมด ดังนั้นจึงมีผลทั้งคุ้มครองเด็กและเยาวชนและรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมในเวลาเดียวกัน

1.5 ควรนำกฎนี้ไปปฏิบัติตามสภาพของเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในแต่ละประเทศสมาชิก

1.6 การให้บริการความยุติธรรมแก่เด็กและเยาวชน ควรมีการประสานงานและพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยมุ่งที่จะปรับปรุงและดำรงความสามารถของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการ รวมถึง เรื่องระเบียบการปฏิบัติงาน วิธีการทำงาน และทัศนคติของบุคลากรเหล่านั้นด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

แนวความคิดพื้นฐานอันกว้างขวางเหล่านี้ หมายถึง นโยบายสังคมโดยรวม ที่มุ่งจะให้สวัสดิการแก่เด็กและเยาวชนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจะทำให้การใช้ระบบความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนมีความจำเป็นน้อยลงทั้งจะลดความเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องจากการใช้ระบบความยุติธรรม มาตรการเอาใจใส่ดูแลเด็กและเยาวชนตั้งแต่ก่อนกระทำผิดเช่นนี้ เป็นสิ่งจำเป็นของนโยบายพื้นฐานซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อทำให้ความจำเป็นในการใช้กฎนี้หมดสิ้นไป

กฎข้อ 1.1 ถึง 1.3 ชี้ให้เห็นบทบาทสำคัญของนโยบายสังคมที่สร้างสรรค์ให้แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งนอกจากได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ แล้ว ยังเป็นการป้องกันการก่ออาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนด้วย ส่วนกฎข้อ 1.4 กำหนดว่าความยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนเป็นเสมือนหัวใจของความยุติธรรมทางสังคมสำหรับเด็กและเยาวชน ในขณะที่กฎข้อ 1.6 กล่าวถึงความจำเป็นของการปรับปรุงงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนอย่างสม่ำเสมอให้ล้าหลังกว่าความก้าวหน้าของการพัฒนานโยบายสังคมสำหรับเด็กและเยาวชน และคำนึงถึงความจำเป็นของการปรับปรุงผู้ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง

กฎข้อ 1.5 แสวงหาสภาพที่เป็นอยู่ของประเทศสมาชิก ซึ่งอาจทำให้วิธีการปฏิบัติของกฎบางข้อจำเป็นต้องผิดแผกจากวิธีการอันเป็นที่ยอมรับในประเทศอื่น

2. ขอบเขตของกฎและคำนิยาม

2.1 กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำต่อไปนี้จะใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่แบ่งแยกเผ่าพันธุ์ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา แนวความคิดทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นๆ รวมทั้งต้นกำเนิดของชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน การเกิดหรือสถานภาพอื่นๆ

2.2 ตามกฎระเบียบนี้ รัฐภาคีควรปรับใช้คำนิยามต่อไปนี้ให้เข้ากับระบบกฎหมายและความคิดรวบยอดของแต่ละประเทศ

(ก) เด็กและเยาวชน (juvenile) คือ เด็กหรือเยาวชน ซึ่งตามระบบกฎหมายที่เกี่ยวข้องอาจถูกดำเนินคดีสำหรับความผิดด้วยวิธีการที่แตกต่างไปจากของผู้ใหญ่

(ข) ความผิด (offence) คือ พฤติกรรมใดๆ (การกระทำหรือละเว้นการกระทำ) ที่ต้องรับโทษจากกฎหมายตามระบบกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(ค) ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน (juvenile offender) คือ เด็กและเยาวชนซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดกฎหมายหรือถูกพบว่ากระทำผิดกฎหมาย

2.3 ในเขตอำนาจศาลของแต่ละชาติ ควรจัดทำชุดของกฎหมาย กฎ หรือบทบัญญัติพิเศษที่ใช้เฉพาะกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน สถาบันอบรมหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจให้ทำงานด้านบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนโดยกำหนดให้

(ก) ตอบสนองความต้องการต่างๆ ของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ในเวลาเดียวกันก็คุ้มครองสิทธิขั้นมูลฐานของเด็กและเยาวชนด้วย

(ข) ตอบสนองความต้องการของสังคม

(ค) ใช้กฎต่อไปนี้อย่างทั่วถึงและยุติธรรม

บันทึกเพิ่มเติม

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำตั้งใจร่างให้ใช้ได้กับระบบกฎหมายที่หลากหลาย ในขณะที่เดียวกันก็วางมาตรฐานขั้นต่ำบางประการสำหรับดำเนินการต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ภายใต้ทุกคำนิยามของเด็กและเยาวชน และภายใต้ทุกระบบของการดำเนินการต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน จะต้องใช้กฎนี้อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกเสมอ

ดังนั้น กฎข้อ 2.1 จึงเน้นความสำคัญของการใช้กฎว่าจะต้องมีความเท่าเทียมกัน โดยปราศจากการแบ่งแยก กฎนี้ร่างตามแบบหลักการข้อ 2 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก

กฎข้อ 2.2 นิยามคำว่า "เด็กและเยาวชน" และ "ความผิด" ให้เป็นส่วนประกอบของคำว่า "ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน" ซึ่งเป็นหัวข้อหลักของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำนี้ (ให้ศึกษากฎ ข้อ 3 และข้อ 4 ด้วย) พึงสังเกตว่าขีดจำกัดของอายุถูกกำหนดอย่างเห็นได้ชัดจากระบบกฎหมายของแต่ละระบบที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้จึงต้องเคารพต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และกฎหมายของประเทศสมาชิก กฎนี้จัดทำขึ้นเพื่ออายุที่หลากหลายภายใต้คำนิยามของคำว่า "เด็กและเยาวชน" ซึ่งอยู่ในระหว่าง 7 ถึง 18 ปี หรือมากกว่า เนื่องจากความแตกต่างในกฎหมายของชาติต่างๆ ความหลากหลายของอายุเช่นนี้ จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และมีได้ทำให้ความสำคัญของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำลดน้อยลงแต่อย่างไร

กฎข้อ 2.3 กล่าวถึงความจำเป็นของการออกกฎหมายพิเศษที่จะช่วยให้ใช้กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำได้ตามความประสงค์ ทั้งในด้านกฎหมายและด้านการปฏิบัติ

3. การแพร่ขยายกฎ

3.1 บทบัญญัติอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกฎนี้ไม่ควรจะใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนเท่านั้น แต่ควรใช้ในกรณีที่เกิดและเยาวชนถูกดำเนินการด้านความประพฤติอันใดอันหนึ่ง ซึ่งหากเป็นการกระทำของผู้ใหญ่แล้ว จะไม่ถูกลงโทษเลย

3.2 หลักการในกฎนี้ควรขยายไปถึงเด็กและเยาวชนทุกคนที่ถูกดำเนินการตามกระบวนการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพด้วย

3.3 หลักการในกฎนี้ควรขยายไปถึงผู้กระทำผิดที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 3 ขยายความคุ้มครองซึ่งมีอยู่ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนให้ครอบคลุมถึง

(ก) สิ่งที่เรียกว่า “ความประพฤติเสียหาย” ซึ่งบัญญัติไว้ในระบบกฎหมายของหลายประเทศ พฤติกรรมที่บัญญัติว่าเป็นความผิดในกรณีเด็กและเยาวชนนั้น มีขอบเขตกว้างขวางกว่าของผู้ใหญ่มาก (เช่น หนีโรงเรียน ผิดระเบียบของโรงเรียนและของครอบครัว เมาสุราในที่สาธารณะ ฯลฯ) (กฎข้อ 3.1)

(ข) วิธีการสงเคราะห์และการให้สวัสดิการแก่เด็กและเยาวชน (กฎข้อ 3.2)

(ค) วิธีดำเนินการกับผู้กระทำผิดที่อยู่ในวัยหนุ่มสาว โดยขึ้นอยู่กับขีดจำกัดของอายุที่กำหนดไว้ (กฎข้อ 3.3)

การขยายกฎให้ครอบคลุมสามเรื่องนี้นับว่าชอบด้วยเหตุผล โดยกฎข้อ 3.1 จัดให้มีการหลักประกันขั้นต่ำในแต่ละเรื่อง กฎข้อ 3.2 ถือได้ว่าเหมาะสมในทิศทางที่ทำให้มีความยุติธรรม ความเสมอภาค และความเป็นมนุษยธรรมมากยิ่งขึ้น แก่เด็กและเยาวชนทุกคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

4. อายุของความรับผิดชอบทางอาญา

4.1 ในระบบกฎหมายที่ยอมรับความคิดรวบยอดเรื่องอายุของความรับผิดชอบทางอาญาของเด็กและเยาวชนไม่ควรกำหนดขอบเขตการเริ่มต้นของอายุให้ต่ำเกินไป โดยพึงคำนึงถึงข้อเท็จจริงเรื่องวุฒิภาวะทางอารมณ์ จิตใจ และปัญญา ประกอบด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

อายุขั้นต่ำที่ต้องรับผิดชอบทางอาญามีความแตกต่างกันมาก เนื่องจากวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์วิธีการสมัยใหม่จะพิจารณาว่าเด็กและเยาวชนปฏิบัติตามองค์ประกอบของความรับผิดชอบทางอาญาในแง่ศีลธรรมและจิตวิทยาได้หรือไม่ ถ้ากำหนดอายุต่ำเกินไปหรือไม่กำหนดเสียเลย คำว่ารับผิดชอบก็จะไร้ความหมาย โดยทั่วไปแล้ว คำว่า รับผิดชอบทางอาญาหรือความผิดมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสิทธิทางสังคมและความรับผิดชอบอื่นๆ (เช่น สถานภาพทางการสมรส บรรลุนิติภาวะ ฯลฯ)

ดังนั้นจึงควรมีข้อตกลงร่วมกันในเรื่องการจำกัดอายุขั้นต่ำที่มีเหตุผลและใช้ได้เป็นสากล

5. จุดมุ่งหมายของความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

5.1 ระบบความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนควรเน้นถึงความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน และให้เกิดความมั่นใจว่าการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนจะได้สัดส่วนกับสภาพแวดล้อม ทั้งของผู้กระทำผิดและความผิดที่ได้กระทำลงไป

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 5 กล่าวถึงวัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดสองประการของความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

ประการแรก คือ ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน เรื่องนี้เป็นจุดสนใจของระบบกฎหมายที่มีศาลคดีเด็กและเยาวชนหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารที่ดำเนินการกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน แม้ในระบบศาลผู้ใหญ่ก็ควรเน้นเรื่องนี้ด้วย ซึ่งจะช่วยให้หลีกเลี่ยงการใช้บทลงโทษได้

ประการที่สอง คือ “หลักการเรื่องการได้สัดส่วน” หลักการนี้รู้จักกันดีว่าเป็นเครื่องมือจำกัดบทลงโทษ โดยมากมักจะอยู่ในถ้อยคำที่ว่าลงโทษให้เท่ากับน้ำหนักของความผิด การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนนั้น มิใช่พิจารณาแต่ความรุนแรงของความผิดเท่านั้น แต่จะต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมรอบตัวของผู้กระทำผิดด้วย รายละเอียดเฉพาะตัวของผู้กระทำผิดแต่ละบุคคล (เช่น สถานภาพทางสังคม สภาพครอบครัว ความเสื่อมเสียที่เกิดจากการรบกวนพฤติกรรมส่วนบุคคล) ควรมีผลต่อสัดส่วนของการปฏิบัติ (เช่น ดูเรื่องความพยายามของผู้กระทำผิดที่จะชดเชยผู้เสียหายหรือเรื่องความตั้งใจจริงของผู้กระทำผิดที่จะกลับตนเป็นคนดี และใช้ชีวิตอย่างมีประโยชน์)

อีกนัยหนึ่ง การปฏิบัติที่มุ่งดูแลสวัสดิภาพของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนนั้น อาจทำเกินความจำเป็นจนกลายเป็นการละเมิดขั้นมูลฐานของเด็กและเยาวชน ดังที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในบางระบบ ในที่นี้ควรระมัดระวังสัดส่วนของการปฏิบัติต่อพฤติกรรมของทั้งผู้กระทำผิด และความผิดรวมทั้งพฤติกรรมของผู้เสียหายด้วย

กล่าวโดยสรุป กฎข้อ 5 ได้เรียกร้องให้ปฏิบัติต่ออาชญากรรมและความผิดของเด็กและเยาวชนอย่างยุติธรรม ประเด็นอื่นๆ ที่รวมอยู่ในกฎอาจช่วยกระตุ้นให้มีการพัฒนาสองด้าน คือ การค้นหาวินัยและเครื่องมือแบบใหม่ และการระมัดระวังไม่ขยายขอบเขตการควบคุมทางสังคมใดๆ ที่เป็นแบบทางการ และไม่ยุติธรรมต่อเด็กและเยาวชน

6. ขอบข่ายของการใช้ดุลพินิจ

6.1 เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีความต้องการอันเป็นพิเศษอย่างมากเท่าๆ กับที่มีมาตรการต่างๆ อย่างพรักพร้อม จึงควรอนุญาตให้มีขอบข่ายที่เหมาะสม สำหรับการใช้ดุลพินิจในทุกขั้นตอนของกระบวนการและในระดับต่างๆ ของการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน ได้แก่ การสอบสวน การฟ้องร้อง การพิจารณาคดี และการติดตามผลในการงานข้อกำหนดหรือคำพิพากษา

6.2 อย่างไรก็ตาม การใช้ดุลพินิจในทุกขั้นตอน และทุกระดับตามที่กล่าวถึงนี้ ควรใช้ความอุตสาหะพยายามเพื่อให้ดุลพินิจมีความน่าเชื่อถือที่สามารถอธิบายได้

6.3 ควรกำหนดให้ผู้ใช้อดุลพินิจมีคุณสมบัติพิเศษหรือได้รับการฝึกหัดให้มีความสามารถรอบคอบในการใช้ดุลพินิจตามหน้าที่และอำนาจที่ได้รับมอบหมาย

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 6.1, 6.2 และ 6.3 ได้รวมเรื่องสำคัญของการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพ มีความยุติธรรม และมีมนุษยธรรม ได้แก่ ความจำเป็นที่ต้องอนุญาตให้ใช้ดุลพินิจในทุกระดับที่สำคัญของกระบวนการเพื่อให้ผู้ตัดสินใจสามารถกระทำสิ่งที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดในแต่ละกรณี และความจำเป็นที่ต้องจัดให้มีการตรวจสอบและจัดความสมดุลเพื่อยับยั้งการใช้ดุลพินิจในทางที่ผิด และเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ความเชื่อถือได้และความรู้ในวิชาชีพเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมที่สุดที่จะยับยั้งการใช้ดุลพินิจเกินขอบเขต ดังนั้น จึงย้ำว่าคุณวุฒิสำหรับอาชีพนี้ และการฝึกฝนอย่างเชี่ยวชาญเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าจะมีการใช้ดุลพินิจอย่างสุ่มรอบคอบ (ดูกฎ 1.6 และข้อ 2.2 ด้วย) ในที่นี้ได้เน้นให้มีการวางแนวทางที่แน่ชัดของการใช้ดุลพินิจ และจัดให้มีระบบการตรวจสอบ การอุทธรณ์ และวิธีการที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่ออนุญาตให้มีการพินิจพิจารณาหาคำตัดสินและความน่าเชื่อถือ แต่มิได้กล่าวถึงรายละเอียดของกลไกงานดังกล่าว เพราะการประสานกลไกงานให้เข้ากับกฎหมายมาตรฐานสากลมิใช่เรื่องง่าย และไม่สามารถครอบคลุมความแตกต่างกันของระบบความยุติธรรมในแต่ละประเทศได้

7. สิทธิของเด็กและเยาวชน

7.1 ทุกขั้นตอนของกระบวนการ สิทธิขั้นมูลฐานจะต้องได้รับการคุ้มครอง เช่น การสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ สิทธิที่จะถูกแจ้งข้อหา สิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำ สิทธิที่ได้รับคำปรึกษา สิทธิที่จะให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองปรากฏตัวอยู่ด้วย สิทธิที่จะต่อสู้คดีและซักค้านพยาน รวมทั้งสิทธิที่จะอุทธรณ์ด้วย

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 7.1 เน้นบางประเด็นที่เป็นองค์ประกอบของการพิจารณาคดีที่ยุติธรรมตามที่นานาชาติยอมรับตามหลักสิทธิมนุษยชน (ดูกฎข้อ 14 ด้วย) เช่น การสันนิษฐานว่าบริสุทธิ์อยู่ในข้อ 11 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และในข้อ 14 วรรค 2 ของกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

กฎข้อ 14 ที่จะกล่าวต่อไปจะให้รายละเอียดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน ในขณะที่กฎข้อ 7.1 รับรองการคุ้มครองวิธีพิจารณาขั้นมูลฐานอย่างกว้าง

8. การรักษาความลับ

8.1 ในทุกขั้นตอน จะต้องเคารพสิทธิส่วนตัวของเด็กและเยาวชน เพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายที่จะเกิดแก่เด็กและเยาวชน อันเนื่องจากการเผยแพร่ข่าวอย่างไม่ถูกต้อง หรือจากกระบวนการตราบาป

8.2 ตามหลักการจะต้องไม่เผยแพร่ข่าวสารที่อาจทำให้สามารถรู้ตัวผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 8 เน้นความสำคัญของการคุ้มครองสิทธิส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ผู้ซึ่งอาจถูกตราบาปได้ง่าย การศึกษาทางอาชญาวิทยาเรื่องกระบวนการตราบาปได้แสดงให้เห็นหลักฐานของความเสียหาย (ในรูปแบบต่างๆ) อันเกิดจากการระบุอย่างชัดเจนว่า เด็กและเยาวชนเป็นผู้กระทำผิดหรือเป็นอาชญากร นอกจากนี้กฎข้อ 8 ยังเน้นความสำคัญของการคุ้มครองเด็กและเยาวชนจากความเสียหายซึ่งเกิดจากการเผยแพร่ข่าวสารที่เกี่ยวกับคดีในสื่อมวลชน (เช่น ชื่อของเด็กและเยาวชนที่ถูกกล่าวหาหรือถูกลงโทษ) ผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชนได้

รับการคุ้มครองและรักษาไว้อย่างน้อยที่สุดในแง่ของหลักการ (สาระส่วนใหญ่ของกฎข้อ 8 จะมีรายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ในกฎข้อ 21)

9. ข้อยกเว้น

9.1 ไม่มีข้อใดในกฎนี้ ที่จะแปลความหมายว่าไม่ต้องปฏิบัติตามกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ ตราสารว่าด้วยสิทธิมนุษยชน หรือมาตรฐานอื่นๆ อันว่าด้วยการดูแลและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนที่ชุมชนโลกยอมรับ

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 9 มุ่งที่จะหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดใดๆ ในการตีความ และการใช้กฎนี้ตามหลักการที่มีอยู่ในหลักสิทธิมนุษยชนสากลแลมาตรฐานต่างๆ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิของเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ควรเข้าใจด้วยว่าการใช้กฎข้อนี้มิได้มีอคติกับหลักสากลใดๆ ที่มีลักษณะเดียวกัน ซึ่งอาจมีบทบัญญัติของการใช้ที่กว้างกว่า (ดูกฎข้อ 27 ด้วย)

ภาค 2

การสอบสวนและการฟ้องคดี

10. การติดต่อขั้นแรก

10.1 เมื่อมีการจับกุมเด็กและเยาวชน จะต้องแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองทราบทันที หากแจ้งให้ทราบทันทีไม่ได้ จะต้องแจ้งให้ทราบภายหลังในระยะเวลาที่รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

10.2 ผู้พิพากษาหรือเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ หรือคณะบุคคลควรพิจารณาเรื่องปล่อยตัวโดยไม่ชักช้า

10.3 การติดต่อระหว่างหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายและผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ควรจัดให้อยู่ในลักษณะของการเคารพสถานภาพทางกฎหมายของเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน และหลีกเลี่ยงความเสื่อมเสียหรือความเสียหายที่จะเกิดแก่เด็กและเยาวชน โดยพิจารณารายละเอียดของคดีให้ถูกต้อง

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 10.1 บรรจุในกฎข้อ 92 ของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ

เรื่องการปล่อยตัว (กฎข้อ 10.2) ควรพิจารณาโดยไม่ชักช้าจากผู้พิพากษา หรือจากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ซึ่งหมายถึงบุคคล สถาบัน คณะกรรมการชุมชน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอำนาจปล่อยบุคคลที่ถูกจับกุม (ดูกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ 9 วรรค 3 ด้วย)

กฎข้อ 10.3 เป็นเรื่องขั้นตอนของการดำเนินการขั้นพื้นฐานและพฤติกรรมของตำรวจและของเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน “หลีกเลี่ยงความเสื่อมเสีย” เป็นคำที่ยอมรับว่ายืดหยุ่นได้และมีความหมายอย่างกว้าง ครอบคลุมลักษณะต่างๆ ของปฏิกริยาที่อาจเกิดขึ้นได้ (เช่น การใช้ภาษาที่เหยียดหยาม การใช้กำลังหรือการแสดงออกต่อสภาพแวดล้อมที่มีอยู่) การเข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการ

ยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ในตัวเองก็ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียแก่เด็กและเยาวชนได้ ดังนั้น คำว่า “หลีกเลี่ยงความเสื่อมเสีย” จึงควรตีความให้กว้าง เพื่อสร้างความเสื่อมเสียให้น้อยที่สุดตั้งแต่ขั้นตอนแรก รวมทั้งไม่สร้างความเสื่อมเสียเพิ่มเติมหรือความเสื่อมเสียที่ไม่ถูกต้อง อันเป็นสิ่งสำคัญมากในระยะเริ่มต้นมีการติดต่อกับหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย ซึ่งอาจมีผลมากมายต่อทัศนคติของเด็กและเยาวชนที่จะมีต่อรัฐหรือต่อสังคม ยิ่งไปกว่านั้น ความสำเร็จของงานต่อไป ของรัฐจะขึ้นอยู่กับ การติดต่อกันครั้งแรกเป็นอย่างมาก ในสถานการณ์เหล่านี้ความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจเป็นสิ่งสำคัญมาก

11. การพ้นจากระบบ

11.1 เมื่อมีความเหมาะสม ควรพิจารณาดำเนินการผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนโดยไม่ต้องใช้วิธีดำเนินคดีอย่างเป็นทางการจากผู้มีอำนาจตามที่อ้างถึงในกฎข้อ 14.1

11.2 ตำรวจ อัยการ หรือหน่วยงานที่ดำเนินคดีของเด็กและเยาวชนควรมีอำนาจจัดการกับคดี โดยใช้ดุลพินิจ ซึ่งไม่ต้องกลับไปใช้วิธีพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการ โดยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้สำหรับวัตถุประสงค์นั้น ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และให้เป็นไปตามหลักการที่มีอยู่แล้วในกฎนี้

11.3 การพ้นจากระบบ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการส่งให้ชุมชนที่เหมาะสม หรือมีการให้บริการอื่นนั้น ควรได้รับความยินยอมจากเด็กและเยาวชน หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครอง โดยมีข้อแม้ว่า การตัดสินใจส่งให้ชุมชนนี้จะต้องได้รับการพิจารณาจากผู้มีอำนาจ ก่อนมีการปฏิบัติ

11.4 เพื่อความสะดวกในการใช้ดุลพินิจกับคดีของเด็กและเยาวชน ควรจัดให้มีโครงการต่างๆ ในชุมชน เช่น การสอดส่องและให้คำแนะนำเป็นครั้งคราว การชดใช้ความเสียหาย และการเยียวยาให้แก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย

บันทึกเพิ่มเติม

การพ้นจากระบบเกี่ยวข้องกับการออกจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญากลับไปใช้บริการของชุมชน ได้มีปฏิบัติกันโดยทั่วไปในระบบกฎหมายหลายระบบ ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การปฏิบัติเช่นนี้มุ่งป้องกันผลกระทบทางลบที่เกิดตามมาจากการบริหารงานยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน (เช่น การมีตราประทับการถูกพิพากษาว่ากระทำผิด และถูกลงโทษ) ในหลายกรณี การไม่เข้าไปเกี่ยวข้องอาจเป็นวิธีที่ดีที่สุด ดังนั้น การพ้นจากระบบตั้งแต่ต้น โดยไม่ต้องโอนต่อไปให้หน่วยงานอื่น อาจเป็นหนทางที่ดีที่สุด โดยเฉพาะในคดีที่เป็นความผิดไม่ร้ายแรง และครอบครัว โรงเรียนหรือสถาบันควบคุมสังคมอย่างไม่เป็นทางการได้แก้ไขแล้ว หรือดูเหมือนว่าจะแก้ไขด้วยวิธีที่เหมาะสมและสร้างสรรค์ยิ่งกว่า

ดังที่กล่าวในกฎข้อ 11.2 การพ้นจากระบบ อาจใช้ในทุกขั้นตอนไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจของตำรวจ อัยการ หรือหน่วยงานอื่น เช่น ศาล คณะกรรมการหรือคณะที่ปรึกษา ทั้งนี้อาจใช้โดยผู้มีอำนาจคนเดียว หรือหลายคน หรือทุกคนตามกฎหมายและนโยบายของระบบที่เกี่ยวข้อง และอยู่ในแนวทางเดียวกับกฎนี้ การพ้นจากระบบไม่จำเป็นจะต้องใช้กับคดีที่มีโทษเบาเท่านั้น จึงนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่ง

กฎข้อ 11.3 เน้นความสำคัญของข้อบังคับเรื่องความยินยอมของเด็กและเยาวชนกับของบิดามารดา (หรือผู้ปกครอง) เพื่อจะได้ใช้มาตรการพ้นจากระบบตามที่เสนอมา (การพ้นจากระบบและกลับไปใช้บริการชุมชนโดยไม่ได้รับความยินยอมนี้จะขัดแย้งกับอนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิกแรงงานที่ถูกบังคับ (Abolition of Forced Labour Convention) อย่างไรก็ตาม ควรซักถามเรื่องการให้ความยินยอม) เพราะบางครั้งอาจให้ความยินยอมเพราะ

ความรู้สึกสิ้นหวัง ในทุกขั้นตอนของกระบวนการพ้นจากระบบการเอาใจใส่ดูแลตามกฎหมายนี้ควรกระทำโดยไม่บังคับหรือทำให้กลัว เด็กและเยาวชนไม่ควรรู้สึกว่าถูกขอร้อง (เช่น เพื่อหลีกเลี่ยงการมาปรากฏตัวในศาล) หรือถูกเรียกร้องให้อินยอมเข้าร่วมในโครงการพ้นจากระบบ ดังนั้น ผู้มีอำนาจควรจัดทำบทบัญญัติให้มีการประเมินผลตามความเป็นจริงถึงความเหมาะสมของวิธีการจัดการกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในรูปแบบต่างๆ (ผู้มีอำนาจอาจแตกต่างจากที่กล่าวถึงในกฎข้อ 14)

กฎข้อ 11.4 เสนอให้จัดหาทางเลือกอื่นทดแทนกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนในรูปแบบของการพ้นจากระบบและกลับเข้าสู่ชุมชน หนทางเลือกที่แนะนำเป็นพิเศษ คือ โครงการยุติคดีโดยผู้เสียหายได้รับชดใช้กับโครงการสอดส่องและให้คำแนะนำเป็นครั้งคราว เพื่อหลีกเลี่ยงการขัดแย้งกับกฎหมาย ส่วนดีก็คือทำให้การพ้นจากระบบมีความเหมาะสมกับคดีแต่ละราย แม้แต่ในคดีความผิดที่ร้ายแรง (เช่น ความผิดครั้งแรกที่กระทำไปเพราะแรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน ฯลฯ)

12. ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในงานของตำรวจ

12.1 ตำรวจซึ่งทำงานด้านเด็กและเยาวชนหรือได้รับมอบหมายเป็นพิเศษให้ทำงานกับเด็กและเยาวชนหรือเป็นผู้มีหน้าที่หลักด้านป้องกันอาชญากรรมเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนควรได้รับการสอนหรือฝึกอบรมพิเศษเพื่อให้ทำหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุดและในเมืองใหญ่ๆ ควรจัดตั้งหน่วยตำรวจพิเศษเพื่อทำงานตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 12 ชี้ให้เห็นความสำคัญของการจัดฝึกอบรมเป็นพิเศษให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน ตำรวจเป็นด่านแรกของระบบความยุติธรรม ดังนั้น การกระทำตามวิธีที่ได้รับการอบรมมาอย่างเหมาะสมจึงมีความสำคัญที่สุด

ขณะที่อาชญากรรมและการเจริญเติบโตของเมืองมีความสัมพันธ์ซับซ้อนอย่างชัดเจน การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพิ่มขึ้นก็มีความเกี่ยวข้องด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะการเติบโตที่รวดเร็วและไม่มีการวางแผนของแต่ละเมือง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีหน่วยตำรวจพิเศษเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานตามหลักการในตราสารนี้ (เช่น กฎข้อ 1.6) และเพื่อปรับปรุงการป้องกันและการควบคุมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน รวมทั้งปรับปรุงการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนด้วย

13. การควบคุมตัวไว้พิจารณาคดี

13.1 การควบคุมตัวไว้พิจารณาคดีควรเป็นมาตรการสุดท้ายที่จะใช้ในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

13.2 หากเป็นไปได้ควรใช้มาตรการอื่นแทนการควบคุมตัวไว้พิจารณาคดี เช่น การสอดส่องอย่างใกล้ชิด การดูแลเพิ่มขึ้น หรือให้อยู่ที่บ้าน สถานศึกษาหรืออยู่กับครอบครัวใดครอบครัวหนึ่ง

13.3 เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวไว้พิจารณาคดี ควรมีสสิทธิและได้รับสิ่งที่สหประชาชาติรับรองไว้ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของการปฏิบัติต่อนักโทษด้วย

13.4 เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวไว้เพื่อพิจารณาคดีควรถูกแยกออกจากผู้ใหญ่ และควรถูกควบคุมตัวไว้ในสถานที่อื่นหรือไว้ในส่วนที่แยกออกมาจากสถานที่กักขังผู้ใหญ่

13.5 ขณะถูกควบคุมตัว เด็กและเยาวชนควรได้รับความเอาใจใส่ ได้รับความคุ้มครองและความช่วยเหลือที่จำเป็นด้านสังคม การศึกษา การงาน จิตใจ ร่างกายและยารักษาโรค ซึ่งเด็กและเยาวชนอาจต้องการตามสภาพของอายุ เพศ และบุคลิกภาพ

บันทึกเพิ่มเติม

อันตรายที่เกิดกับเด็กและเยาวชนอันเนื่องมาจากการได้เรียนรู้วิธีการกระทำผิดจากสถานควบคุมตัวขณะรอพิจารณาคดีนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่ง จึงจำเป็นต้องใช้มาตรการอื่นแทนการควบคุมตัวไว้ กฎข้อ 13.1 สนับสนุนให้คิดค้นมาตรการแบบใหม่ๆ ที่จะหลีกเลี่ยงการควบคุมตัวไว้เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวไว้เพื่อรอการพิจารณาคดี มีสิทธิและได้รับการรับรองจากกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษและกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง โดยเฉพาะข้อ 9 และ 10 วรรค 2 (ข) และ 3

กฎข้อ 13.4 ไม่ได้ห้ามรัฐใช้มาตรการอื่นที่ให้ผลเท่าเทียมกันกับมาตรการที่ระบุไว้ในกฎเพื่อต่อต้านอิทธิพลทางลบของผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่

ได้มีการให้รายละเอียดของความช่วยเหลือแบบต่างๆ ที่อาจจำเป็นโดยมุ่งความสนใจไปที่ความจำเป็นพิเศษของผู้ถูกควบคุมตัวที่เป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องได้รับการบำบัด (ตัวอย่างได้แก่ หญิงหรือชายที่เข้ายาเสพติดหรือเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง เด็กและเยาวชนที่ป่วยทางจิต คนหนุ่มสาวที่ทนทุกข์จากความเครียดทางอารมณ์ ฯลฯ)

เนื่องจากลักษณะที่แตกต่างกันทางร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัวจึงอาจใช้มาตรการจำแนกประเภท โดยแยกซึ่งบางคนในระหว่างที่รอการพิจารณาคดี เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อและเพื่อให้ความช่วยเหลือได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ในการประชุมสมัชชาองครสแห่งสหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ครั้งที่ 6 นั้น มติที่ 4 ของที่ประชุมว่าด้วยมาตรฐานความยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ระบุว่า กฎระเบียบควรสะท้อนให้เห็นหลักการขั้นมูลฐานที่กล่าวว่า การควบคุมก่อนพิจารณาคดีจะใช้เมื่อเป็นทางเลือกสุดท้ายเท่านั้น ไม่มีเด็กและเยาวชนคนใดควรถูกควบคุมตัวไว้ในสถานที่เสี่ยงต่อการได้รับอิทธิพลในทางไม่ดีจากผู้ถูกควบคุมตัวที่เป็นผู้ใหญ่ และกล่าวว่าควรนำความต้องการในการพัฒนาแต่ละขั้นตอนของเด็กและเยาวชนมาพิจารณาด้วยเสมอ

ภาค 3 การพิจารณาคดีและการวางข้อกำหนด

14. ผู้อำนวยการพิจารณาคดี

14.1 ในกรณีที่ไม่ปล่อยเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดให้พ้นระบบ (ตามกฎข้อ 11) ผู้มีอำนาจพิจารณาคดี (ศาล คณะกรรมการตุลาการ คณะกรรมการที่ประชุม ฯลฯ) ควรดำเนินการกับเด็กและเยาวชนตามหลักการดำเนินคดีที่ยุติธรรมและสมเหตุสมผล

14.2 ควรดำเนินการให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็กและเยาวชน และควรกระทำในบรรยากาศของความเข้าใจกัน โดยอาจอนุญาตให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกอย่างอิสระ

บันทึกเพิ่มเติม

การกำหนดคำนิยามที่ครอบคลุมบุคคลหรือคณะที่ทำหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจพิจารณาตัดสินเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง “ผู้มีอำนาจ” มีความหมายรวมถึงผู้ที่เป็นประมุขในศาล หรือคณะกรรมการตุลาการ (ประกอบด้วยผู้พิพากษา 1 ท่าน หรือสมาชิกหลายท่าน) รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญ เจ้าหน้าที่บังคับคดีธรรมดา หรือกรรมการบริหาร (ตัวอย่างเช่น ในระบบของสก็อตแลนด์และสแกนดิเนเวีย) หรือตัวแทนอื่นๆ เป็นผู้ยุติความขัดแย้งในชุมชนอย่างไม่เป็นทางการ

ในทุกคดี วิธีดำเนินการเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดควรเป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำที่ใช้กันอยู่เกือบทั่วโลกกับจำเลย ภายใต้วิธีการที่รู้จักกันในชื่อ “กระบวนการอันชอบธรรมแห่งกฎหมาย” (due process of law) ตามกระบวนการดังกล่าวนี้ การดำเนินคดีที่ยุติธรรมและสมเหตุสมผล ได้แก่ การคุ้มครองเบื้องต้นที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ การปรากฏตัวและตรวจสอบพยาน การต่อสู้ทางกฎหมาย สิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำ สิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำหลังสุดในการพิจารณาคดี สิทธิที่จะอุทธรณ์ ฯลฯ (ดูกฎข้อ 7.1 ด้วย)

15.ที่ปรึกษากฎหมาย บิดามารดา และผู้ปกครอง

15.1 ตลอดการดำเนินคดีนั้น เด็กและเยาวชนมีสิทธิที่จะให้ที่ปรึกษากฎหมายเป็นตัวแทนหรือร้องขอความช่วยเหลือด้านกฎหมายโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของแต่ละประเทศ

15.2 บิดามารดา หรือผู้ปกครองควรมีสิทธิเข้าร่วมในการดำเนินคดีและอาจได้รับการร้องขอจากผู้มีอำนาจให้เข้ามามีส่วนร่วมด้วย เพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน อย่างไรก็ตาม ผู้มีอำนาจอาจปฏิเสธไม่ให้เข้ามามีส่วนร่วม ถ้ามีเหตุผลที่จะคาดว่า การไม่ยินยอมดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 15.1 ให้ศัพท์ที่ใช้เฉพาะเหมือนกับที่พบในกฎข้อ 93 ของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ ขณะที่คำปรึกษาด้านกฎหมายและความช่วยเหลือแบบให้เปล่าเป็นสิ่งจำเป็นที่รับรองว่าเด็กและเยาวชนได้รับความช่วยเหลือด้านกฎหมาย แต่สิทธิเข้ามามีส่วนร่วมของบิดามารดาหรือของผู้ปกครองที่กล่าวไว้ในข้อ 15.2 ควรถือว่าเป็นการให้ความช่วยเหลือด้านจิตใจและอารมณ์แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นงานที่ขยายขอบเขตออกไปตลอดเวลาในการดำเนินคดี

การวางข้อกำหนดที่เหมาะสมแก่คดีนั้น ผู้มีอำนาจอาจได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากความร่วมมือของผู้แทนด้านกฎหมายของเด็กและเยาวชน (หรือผู้ช่วยส่วนตัวคนอื่นๆ ที่ไว้วางใจ) แต่การเข้ามาเกี่ยวข้องกับลักษณะนี้ สามารถขัดขวางได้ ถ้าการปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระหว่างพิจารณาคดีจะก่อให้เกิดผลลบ เช่น ถ้าคนเหล่านั้นแสดงทัศนคติที่ก้าวร้าวต่อเด็กและเยาวชนก็ต้องจัดการแยกคนเหล่านั้นออกไป

16. รายงานการสอบสวนทางสังคม

16.1 ในทุกคดียกเว้นคดีที่เป็นความผิดเล็กน้อย ก่อนการพิพากษาและวางข้อกำหนดจะต้องมีการสืบสวนภูมิหลังและสภาพความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชน หรือเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดความผิดเพื่อช่วยให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคดีได้อย่างรอบคอบ

บันทึกเพิ่มเติม

ในการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชน สิ่งที่จะขาดเสียมิได้ก็คือรายงานการสืบเสาะทางสังคม (รายงานทางสังคมหรือรายงานก่อนการพิพากษา) ผู้มีอำนาจควรทราบข้อเท็จจริงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เช่น ภูมิหลังของครอบครัวและสังคม การงาน ประสบการณ์ด้านการศึกษา ฯลฯ การพิจารณาคดีบางแห่งใช้บริการพิเศษด้านสังคมหรืออาศัยบุคลากรประจำศาลหรือคณะกรรมาการอื่น รวมถึงพนักงานคุมประพฤติอาจทำหน้าที่นี้ ดังนั้น กฎจึงกำหนดว่า การบริการด้านสังคมจะต้องมีอย่างเพียงพอ เพื่อจัดทำรายงานการสืบเสาะทางสังคมที่มีคุณภาพ

17. หลักชี้้นำในการพิจารณาคดีและวางข้อกำหนด

17.1 ผู้มีอำนาจควรได้รับการแนะนำในการวางข้อกำหนดตามหลักการต่อไปนี้

(ก) การปฏิบัติต่อความผิดควรได้สัดส่วนเสมอกัน ไม่เพียงแต่ได้สัดส่วนกับสภาพความรุนแรงของความผิดเท่านั้น แต่จะต้องได้สัดส่วนกับสภาพและความต้องการของเด็กและเยาวชน รวมถึงได้สัดส่วนกับความต้องการทางสังคมด้วย

(ข) การจำกัดเสรีภาพของเด็กและเยาวชนควรกำหนดขึ้นหลังจากที่มีการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน และควรจะจำกัดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

(ค) ไม่ควรวางข้อกำหนดตัดอิสรภาพส่วนบุคคล เว้นแต่เด็กและเยาวชนต้องคดีที่ได้กระทำรุนแรงเกี่ยวกับกรณีทำร้ายผู้อื่น หรือกระทำผิดร้ายแรงเป็นอาชญากรรมและไม่มีหนทางแก้ไขด้วยวิธีอื่นที่เหมาะสม

(ง) ในการพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน ปัจจัยชี้้นำคือ ความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน

17.2 ไม่ควรวางข้อกำหนดประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมใดๆ ที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน

17.3 เด็กและเยาวชนไม่ควรถูกลงโทษทางร่างกาย

17.4 ผู้มีอำนาจควรมีอำนาจยุติการดำเนินคดีเมื่อใดก็ได้

บันทึกเพิ่มเติม

ความยากลำบากของการร่างแนวทางการพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนเกิดจากความขัดแย้งด้านแนวความคิดที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ ดังเช่นเรื่องต่อไปนี้

(ก) การแก้ไขฟื้นฟูขัดแย้งกับการลงโทษอย่างมีเหตุผล

(ข) การช่วยเหลือขัดแย้งกับการปราบปรามและการลงโทษ

(ค) การปฏิบัติเพื่อผลดีแก่บุคคลคนเดียวขัดแย้งกับการปฏิบัติเพื่อป้องกันสังคม

(ง) การยับยั้งเป็นการทั่วไป ขัดแย้งกับการยับยั้งเป็นรายบุคคล

ความขัดแย้งของความคิดเหล่านี้ปรากฏชัดในคดีเด็กและเยาวชนมากกว่าคดีผู้ใหญ่ เนื่องจากความหลากหลายของสาเหตุและปฏิกริยาในคดีเด็กและเยาวชน หนทางเลือกเหล่านี้จึงเปลี่ยนเป็นการสอดประสานกันอย่างสลับซับซ้อน

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน มิได้กำหนดหนทางให้ปฏิบัติตาม เพียงแต่ระบุหนทางที่สอดคล้องกันให้มากที่สุดกับหลักการที่ยอมรับกันทั่วโลก ดังนั้น องค์

ประกอบสำคัญที่วางไว้ในกฎข้อ 17.1 โดยเฉพาะใน (ก) และ (ค) จึงควรถือว่าเป็นแนวทางปฏิบัติที่จะเป็นจุดเริ่มต้นทั่วไป ถ้าผู้อำนวยการเอาใจใส่ (ดูกฎข้อ 5 ด้วย) ก็จะช่วยได้มากในอันที่จะคุ้มครองสิทธิขั้นมูลฐานของการศึกษาและการพัฒนาตนเอง

กฎข้อ 17.1 (ข) แสดงให้เห็นว่าการลงโทษอย่างเข้มงวดเป็นวิธีการไม่เหมาะสม ในคดีผู้ใหญ่กระทำผิดและคดีเด็กและเยาวชนกระทำผิดร้ายแรง การใช้กฎหมายบังคับอย่างยุติธรรมแบบให้ชดใช้และแยกออกจากสังคม อาจให้ผลดีบางอย่าง แต่ในคดีเด็กและเยาวชนควรคำนึงถึงการคุ้มครองความเป็นอยู่ที่ดีและอนาคตของเด็กและเยาวชนเสมอ

ตามมติที่ 8 ในการประชุมสภาองค์การสหประชาชาติ ครั้งที่ 6 กฎข้อ 17.1 (ข) สนับสนุนให้ใช้หนทางเลือกอื่นให้มากที่สุดแทนการควบคุมตัวไว้ในสถานฝึกอบรมแบบปิด โดยให้คำนึงถึงความจำเป็นที่จะต้องตอบสนองความต้องการเฉพาะอย่างของเด็กและเยาวชน ดังนั้นจึงควรมีการบังคับให้ใช้หนทางเลือกอื่นที่มีอยู่ให้มากที่สุด และพัฒนาการใช้หนทางเลือกอื่นที่แปลกใหม่ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคมด้วย ควรให้มีการคุมประพฤติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยผ่านวิถีทางรอกการกำหนดโทษ รอกการลงโทษ คำสั่งและข้อกำหนดต่างๆ

กฎข้อ 17.1 (ค) สอดคล้องกับหลักการในมติที่ 4 ของที่ประชุมสภาองค์การ ครั้งที่ 6 ซึ่งมุ่งหลีกเลี่ยงการตัดสิทธิสภาพของเด็กและเยาวชน ยกเว้นในกรณีที่ไม่มีความจำเป็นที่ป้องกันสังคมแบบอื่นที่เหมาะสม

บทบัญญัติห้ามประหารชีวิตในกฎข้อ 17.2 สอดคล้องกับข้อ 6 วรรค 5 ของกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง กับปฏิญญาสากลว่าด้วยการป้องกันบุคคลจากการถูกทรมานและทารุณกรรมจากการปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรมและเหยียดหยามหรือจากการลงโทษ สอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมาน การทารุณกรรม การปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรม การเหยียดหยาม หรือการลงโทษ และสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

อำนาจระงับการดำเนินการ (กฎข้อ 17.4) เป็นลักษณะของวิธีการสำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งผิดแผกจากวิธีการสำหรับผู้ใหญ่ในบางโอกาส ผู้มีอำนาจอาจได้รับรู้ถึงสถานการณ์ที่ทำให้ตัดสินใจว่าการหยุดแทรกแซงดูเหมือนจะเป็นการวางข้อกำหนดที่ดีที่สุดสำหรับคดีนั้น

18. มาตรการต่างๆ ในการวางข้อกำหนด

18.1 ควรมีมาตรการหลายหลากในการวางข้อกำหนด เพื่อให้ผู้มีอำนาจเลือกที่จะหลีกเลี่ยงใช้สถานกักกัน มาตรการบางอย่างสามารถใช้ควบคู่กันได้ อันได้แก่

1. การเอาใจใส่ดูแล การแนะนำ การเฝ้าดูอย่างใกล้ชิด
2. การคุมประพฤติ
3. คำสั่งให้ทำงานเพื่อสาธารณประโยชน์
4. การปรับ การใช้ค่าเสียหาย และการชดใช้คืน
5. คำสั่งให้เข้ารับราชการ
6. คำสั่งให้เข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม หรือกิจกรรมอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน
7. คำสั่งให้ดูแลพยาบาล ให้พักอาศัยอยู่ในชุมชน และอยู่ในสถานที่ให้การศึกษา
8. คำสั่งอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

18.2 ไม่ควรแยกเด็กและเยาวชนออกจากการปกครองดูแลของผู้ปกครอง ไม่ว่าจะแยกบางส่วนหรือแยกออกอย่างสิ้นเชิง นอกจากสถานการณ์ของคดีนั้นทำให้จำเป็นต้องกระทำ

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อ 18.1 พยายามให้รายละเอียดของการวางข้อกำหนดและการปฏิบัติในระบบกฎหมายและพบว่าประสบความสำเร็จ โดยภาพรวมแล้ว มาตรการเหล่านั้นเป็นหนทางเลือกที่มีประโยชน์สมควรนำไปใช้และปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น กฎมิได้ให้รายละเอียดเรื่องคุณสมบัติของผู้ทำงาน เพราะในบางท้องที่อาจขาดแคลนบุคลากรที่มีความสามารถ ท้องที่ดังกล่าวอาจจะต้องคิดค้นและทดลองมาตรการซึ่งใช้บุคลากรจำนวนน้อย

ตัวอย่างที่ให้ไว้ในกฎข้อ 18.1 แสดงให้เห็นว่าในการดำเนินการวางข้อกำหนดใช้หนทางเลือกอื่นให้มีประสิทธิผลได้นั้น จะต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากชุมชน การแก้ไขโดยชุมชนเป็นมาตรการดั้งเดิมที่กระทำในหลายลักษณะ ตามหลักการนี้ ควรมีการกระตุ้นให้ผู้มีอำนาจจัดบริการที่มีชุมชนเป็นพื้นฐาน

กฎข้อ 18.2 ชี้ให้เห็นความสำคัญของครอบครัวซึ่งข้อ 10 วรรค 1 ของกติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม กล่าวว่าเป็น กลุ่มกำเนิดพื้นฐานของสังคม ภายในครอบครัวนั้น บิดามารดาไม่ใช่เพียงสิทธิ แต่จะต้องมีความรับผิดชอบในการดูแลและสอดส่องความประพฤติของบุตรด้วย กฎข้อ 18.2 จึงกำหนดให้การแยกเด็กออกจากบิดามารดาเป็นมาตรการทางเลือกสุดท้าย มาตรการนี้อาจใช้เมื่อข้อเท็จจริงในคดีสนับสนุนให้ใช้อย่างชัดเจน (ตัวอย่างได้แก่ การทารุณกรรมเด็ก)

19. ใช้วิธีการของสถานฝึกอบรมแบบปิดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

19.1 การส่งเด็กและเยาวชนเข้าสถานฝึกอบรมแบบปิด ควรจัดเป็นหนทางสุดท้ายของการวางข้อกำหนดและให้อยู่ในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น

บันทึกเพิ่มเติม

วิทยาการด้านอาชญาวิทยาได้สนับสนุนให้มีการบำบัดในรูปแบบที่ไม่ต้องใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การบำบัดในรูปแบบของสถานฝึกอบรมแบบปิดที่มีระเบียบเคร่งครัดและในรูปแบบที่ไม่ใช่สถานฝึกอบรมแบบปิด ไม่พบว่ามีความแตกต่างหรือมีความแตกต่างกันน้อยมากในเรื่องความสำเร็จของงาน สภาพแวดล้อมของสถานฝึกอบรมแบบปิดแม้จะมีความพยายามในด้านบำบัดแก้ไข ก็ไม่สามารถเอาชนะอิทธิพลอันเลวร้ายที่เกิดแก่บุคคลได้ และดูเหมือนว่าจะหลีกเลี่ยงอิทธิพลนี้ไม่พ้น ยิ่งไปกว่านั้น การอยู่ในวัยเริ่มต้นของพัฒนาการทำให้การถูกตัดอิสรภาพและถูกแยกออกจากสภาพสังคมเดิม ย่อมเกิดผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนรุนแรงยิ่งกว่าที่เกิดกับผู้ใหญ่

กฎข้อ 19 มุ่งที่กำจัดการใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดในสองทาง คือ ด้านปริมาณ (“หนทางสุดท้าย”) และด้านเวลา (“ระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น”) กฎข้อ 19 สะท้อนให้เห็นหลักการพื้นฐานตามมติที่ 4 ของการประชุมสภาองค์การครั้งที่ 6 ซึ่งกำหนดว่าเด็กและเยาวชนไม่ควรถูกจำกัดอิสรภาพ เว้นแต่ไม่มีหนทางแก้ไขในแบบอื่นที่เหมาะสมกว่า ดังนั้นกฎข้อ 19 จึงขอร้องว่า ถ้าจะต้องใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดแก้ไขก็ควรจะใช้ให้น้อยที่สุด โดยจัดสถานควบคุมพิเศษและให้คำนึงถึงความแตกต่างของประเภทผู้กระทำผิด ความผิดและประเภท

ของสถานฝึกอบรมแบบปิด ในความเป็นจริงควรให้ความสำคัญแก่สถานฝึกอบรมแบบเปิดเป็นอันดับแรกก่อน สถานฝึกอบรมปิด ทั้งนี้อาคารสถานที่ควรจัดไว้เพื่อแก้ไขฟื้นฟูหรือเพื่อการศึกษามากกว่าที่จะเป็นสถานที่คุมขัง

20. หลักเสียงความล่าช้าอันไม่จำเป็น

20.1 แต่ละคดีควรดำเนินการอย่างรวดเร็วตั้งแต่นั้น ทั้งนี้ต้องไม่กระทำให้ล่าช้าโดยไม่จำเป็น

บันทึกเพิ่มเติม

การดำเนินคดีเด็กและเยาวชนอย่างรวดเร็วตามกระบวนการอย่างเป็นทางการนั้นเป็นเรื่องสำคัญที่สุด มิฉะนั้นสิ่งดีงามอันเกิดจากกระบวนการอย่างเป็นทางการ และข้อกำหนดอาจเป็นการเสี่ยงภัยได้ ขณะที่เวลาผ่านไปเด็กและเยาวชนจะยิ่งเผชิญความยากลำบากเพิ่มขึ้นทั้งในด้านปัญญาและด้านจิตใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิธีการและข้อกำหนดของการกระทำผิด

21. ประวัติความผิด

21.1 ประวัติของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนควรเก็บเป็นความลับอย่างเข้มงวดไม่เปิดเผยต่อบุคคลอื่น ผู้ที่รู้ประวัติเหล่านี้ควรได้แก่ผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการวางข้อกำหนดของคดีนั้นหรือผู้อื่นที่ได้รับมอบอำนาจในเวลานั้น

21.2 ประวัติความผิดของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนไม่ควรถูกใช้ในขั้นตอนการดำเนินคดีสำหรับบุคคลเดียวกันที่กระทำผิดเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

บันทึกเพิ่มเติม

กฎข้อนี้พยายามถ่วงดุลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันของสำนวนคดีหรือประวัติการกระทำผิด ได้แก่ ประโยชน์สำหรับตำรวจ อัยการ และผู้มีอำนาจอื่นๆ ที่จะปรับปรุงการควบคุม กับประโยชน์สำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน (ดูกฎข้อ 8 ด้วย) "บุคคลอื่นที่ได้รับมอบอำนาจในเวลานั้น" โดยทั่วไปจะรวมถึงนักวิจัยด้วย

22. ความต้องการสำหรับการทำให้เป็นวิชาชีพและการฝึกอบรม

22.1 ควรใช้ประโยชน์ของการศึกษาในรูปแบบต่างๆ เพื่อสร้างบุคลากรทุกคนที่ดำเนินคดีเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถอันจำเป็นในการประกอบอาชีพ การศึกษาดังกล่าว ได้แก่ การศึกษาในวิชาชีพ การฝึกอบรม ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ และการฟื้นฟูความรู้ที่มีอยู่เดิม

22.2 บุคลากรที่ทำงานด้านคดีเด็กและเยาวชน ควรสะท้อนถึงความหลากหลายของเด็กและเยาวชนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับระบบ ควรพยายามให้การรับรองความเท่าเทียมกันของตัวแทนสตรีและชนกลุ่มน้อยในหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

ผู้มีอำนาจในการวางข้อกำหนดนั้นอาจเป็นบุคคลที่มีภูมิหลังแตกต่างกันมาก (ในประเทศอังกฤษ โอร์แลนดีเหนือ และในเขตที่ได้รับอิทธิพลของระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ได้แก่ ผู้พิพากษาที่มาจากประชาชน

แต่ในประเทศที่ใช้กฎหมายโรมันและในเขตที่ได้รับอิทธิพลจากกฎหมายโรมัน ได้แก่ ผู้พิพากษาอาชีพ ในบางประเทศก็ได้แก่ สามีญชนที่ได้รับการเลือกตั้งหรือแต่งตั้ง หรือลูกขุนสมาชิกของคณะกรรมการในชุมชน ฯลฯ) ควรกำหนดให้บุคคลเหล่านี้ทุกคนได้รับการอบรมด้านกฎหมาย สังคมวิทยา จิตวิทยา อาชญาวิทยา และพฤติกรรมศาสตร์ การอบรมมีความสำคัญมากเท่าเทียมกับความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านขององค์กรและความเป็นอิสระไม่อยู่ภายใต้อำนาจของผู้มีอำนาจในการวางข้อกำหนด

สำหรับนักสังคมสงเคราะห์และพนักงานคุมประพฤตินั้น การกำหนดว่าก่อนเข้ารับหน้าที่จะต้องมีความชำนาญเฉพาะในวิชาชีพอาจกระทำไม่ได้ ดังนั้นอาจวางเงื่อนไขของคุณวุฒิให้มีการเรียนรู้งานตามสายวิชาชีพเป็นอย่างน้อย

คุณวุฒิในวิชาชีพเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดความยุติธรรมและความสัมฤทธิ์ผลของการดำเนินคดีเด็กและเยาวชน ดังนั้น จำเป็นต้องปรับปรุงจัดหานุคลากร การให้ความก้าวหน้าในการทำงานและการฝึกอบรมในวิชาชีพและต้องจัดหาสิ่งจำเป็นที่ช่วยบุคคลเหล่านี้ให้ปฏิบัติงานในหน้าที่ได้อย่างเหมาะสม

เพื่อให้การดำเนินคดีเด็กและเยาวชนมีความเที่ยงธรรม การแต่งตั้งหรือเลื่อนตำแหน่งบุคลากร ควรหลีกเลี่ยงการแบ่งแยกด้านการเมือง สังคม เพศ เชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม หรือด้านอื่นๆ เรื่องนี้แนะนำโดยที่ประชุมสภาองค์กร ครั้งที่ 6 ซึ่งเรียกร้องให้ปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรมและเสมอภาคต่อสตรี ตลอดจนให้ใช้มาตรการพิเศษในการจัดหานุคลากร จัดการฝึกอบรมและช่วยบุคลากรสตรีให้มีความก้าวหน้าในด้านการงานด้วย

ภาค 4 การบำบัดโดยไม่ใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด

23. การปฏิบัติตามข้อกำหนดให้สัมฤทธิ์ผล

23.1 ในการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้มีอำนาจนั้น ควรมีบทบัญญัติที่เหมาะสมตามที่กล่าวถึงในกฎข้อ 14.1 โดยผู้มีอำนาจจัดทำขึ้นเองหรือจัดทำโดยผู้มีอำนาจอื่นแล้วแต่กรณี

23.2 บทบัญญัติดังกล่าวควรรวมถึงอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งตามที่มีอำนาจอาจเห็นว่าจำเป็น ถ้าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวกำหนดให้เป็นไปตามหลักการในกฎข้อนี้

บันทึกเพิ่มเติม

ข้อกำหนดในคดีเด็กและเยาวชนมีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้กระทำผิดเป็นเวลายาวนานกว่าในคดีของผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงสำคัญมากที่ผู้มีอำนาจหรือกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจอิสระ (ได้แก่ คณะกรรมการปล่อยก่อนกำหนด พนักงานคุมประพฤติ สถาบันด้านสวัสดิภาพสำหรับเด็กและเยาวชนหรืออื่นๆ) ที่มีคุณวุฒิเสมอกับผู้มีอำนาจ ซึ่งวางข้อกำหนดในคดีเดิมนั้นควรกำกับให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้น ในบางประเทศมีการจัดตั้งผู้ทำงานสำหรับเรื่องนี้ซึ่งเรียกว่า a judge de l'execution des peines

ส่วนประกอบของอำนาจ และหน้าที่ของผู้มีอำนาจจะต้องยืดหยุ่น เรื่องนี้มีกล่าวไว้อย่างกว้างๆ ในกฎข้อ 23 เพื่อให้การยอมรับอย่างกว้างขวาง

24. ข้อกำหนดความช่วยเหลือตามที่จำเป็น

24.1 ทุกขั้นตอนของการดำเนินคดีควรให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่เด็กและเยาวชน เช่น ที่พักอาศัย การศึกษา การฝึกอาชีพ การจ้างงาน หรือความช่วยเหลืออื่นๆ เพื่อเอื้ออำนวยต่อกระบวนการแก้ไขฟื้นฟู

บันทึกเพิ่มเติม

การส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก ดังนั้น ญวข้อ 24 จึงเน้นว่าตลอดกระบวนการแก้ไขฟื้นฟู ให้จัดสิ่งอำนวยความสะดวก บริการและความช่วยเหลืออื่นๆ ที่จำเป็น

25. จัดเตรียมอาสาสมัครและบริการชุมชน

25.1 ควรขอรับรองอาสาสมัคร หน่วยงานอาสาสมัคร สถาบันในท้องถิ่นและทรัพยากรอื่นๆ ของชุมชนให้เข้ามาช่วยแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนโดยใช้สภาพแวดล้อมของชุมชนและให้อยู่ในหน่วยของครอบครัว เท่าที่จะเป็นไปได้

บันทึกเพิ่มเติม

ญวข้อนี้สะท้อนให้เห็นความจำเป็นของงานด้านแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน การที่จะนำแนวทางของผู้มีอำนาจไปปฏิบัติให้สำเร็จได้นั้น จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากชุมชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาสาสมัครและบรรดาอาสาสมัคร ซึ่งพิสูจน์แล้วว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง แต่ปัจจุบันยังนำมาใช้ประโยชน์ไม่เต็มที่ ในบางโอกาสความร่วมมือจากผู้ที่เคยกระทำความผิดมาก่อน (รวมถึงผู้เคยติดยาเสพติด) สามารถให้ความช่วยเหลือได้มาก

ญวข้อ 25 เกิดมาจากหลักการที่ได้วางไว้ในญวข้อ 1.1 ถึง 1.6 และบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ภาค 5 การบำบัดโดยใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด

26. วัตถุประสงค์ของการบำบัดโดยใช้สถานฝึกอบรมแบบปิด

26.1 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมและการบำบัดเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด คือ การจัดให้มีการดูแล การให้ความปลอดภัย การศึกษาทักษะ และการทำงานเพื่อช่วยคนเหล่านั้นให้มีบทบาทที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

26.2 ในสถานฝึกอบรมแบบปิด ควรได้รับการเอาใจใส่ดูแล การคุ้มครองความปลอดภัยและความช่วยเหลือที่จำเป็นในด้านสังคม การศึกษา อาชีพ จิตใจ การบำบัดรักษาและด้านร่างกายที่คนเหล่านั้นอาจต้องการตามอายุ เพศ และบุคลิกภาพ เพื่อประโยชน์ของพัฒนาการที่ครบถ้วน

26.3 สถานฝึกอบรมแบบปิดควรแยกจากผู้ใหญ่ และควรอยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิดที่แยกออกไป หรืออยู่ในส่วนที่แยกออกจากการควบคุมผู้ใหญ่

26.4 ผู้กระทำผิดที่เป็นสตรี ในสถานฝึกอบรมแบบปิดควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษตามความจำเป็นส่วนตัวและตามปัญหา ควรได้รับการดูแล การคุ้มครองความปลอดภัย ความช่วยเหลือ การบำบัด และการฝึกอบรมที่ไม่ต้องยกยวให้กับผู้กระทำผิดซึ่งเป็นชาย การบำบัดคนเหล่านั้นจะต้องเท่าเทียมกัน

26.5 เพื่อประโยชน์ของความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิด บิดามารดา หรือผู้ปกครองควรมีสิทธิเข้าพบได้

26.6 ควรส่งเสริมให้มีความร่วมมือกันระหว่างกระทรวง ทบวง กรม เพื่อจัดให้มีการศึกษา การฝึกหัดอาชีพที่เพียงพอหรือเหมาะสมให้แก่เด็กและเยาวชนสถานฝึกอบรมแบบปิด เพื่อไม่ให้คนเหล่านั้นออกจากสถานฝึกอบรมแบบปิดอย่างคนด้อยโอกาสศึกษา

บันทึกเพิ่มเติม

ทุกระบบและทุกวัฒนธรรมยอมรับวัตถุประสงค์ของสถานฝึกอบรมแบบปิด ตามที่กำหนดไว้ในกฎข้อ 26.1 และ 26.2 อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์นี้ยังไม่บรรลุผลทุกแห่ง และเรื่องนี้จะต้องได้รับการดูแลอีกมาก

ความช่วยเหลือด้านการบำบัดรักษาและด้านจิตใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด สำหรับเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติด ที่มีความรุนแรง และที่ป่วยทางจิตซึ่งถูกส่งไปอยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิด

การหลีกเลี่ยงอิทธิพลในทางลบจากผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่และคุ้มครองความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิดที่กำหนดไว้ในกฎข้อ 26.3 นั้น ได้ปฏิบัติตามหลักการขั้นมูลฐานข้อหนึ่งในกฎระเบียบตามมติที่ 4 ของการประชุมสภาองค์การสหประชาชาติ ครั้งที่ 6 ได้แถลงไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมติที่ 9 ของที่ประชุมดังกล่าวได้เรียกร้องว่าทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมในทางอาญา สตรีควรได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในระหว่างการควบคุม ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษกับปัญหาส่วนตัวและความจำเป็นต่างๆ ของสตรี ยิ่งกว่านั้นยังถือได้ว่ากฎข้อนี้อยู่ในขอบข่ายของคำประกาศที่กรุงคาราคัส ในการประชุมสภาองค์การสหประชาชาติ ครั้งที่ 6 ซึ่งเรียกร้องให้มีการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา คำประกาศให้ล้มเลิกการแบ่งแยกกันสตรี และอนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิกการแบ่งแยกกันสตรีทุกรูปแบบ

สิทธิที่จะเข้าพบ (กฎข้อ 26.5) เกิดจากบทบัญญัติของกฎข้อ 7.1, 10.1, 15.2 และ 18.2 ความร่วมมือระหว่างกระทรวง ทบวง กรม (กฎข้อ 26.6) มีความสำคัญเป็นพิเศษที่จะช่วยส่งเสริมคุณภาพของการบำบัดและการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมแบบปิด

27. การปฏิบัติตามกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษที่สหประชาชาติให้การยอมรับ

27.1 ในการบำบัดผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด รวมถึงผู้ที่ถูกควบคุมตัวไว้รอการพิจารณาคดีนั้น ควรนำกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษและคำแนะนำอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

27.2 ควรพยายามดำเนินการตามหลักที่วางไว้ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษให้มากที่สุด เพื่อตอบสนองความต้องการตามอายุ เพศ และบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน

บันทึกเพิ่มเติม

ในบรรดากฎประเภทเดียวกัน สหประชาชาติได้ประกาศใช้หรือเผยแพร่กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษเป็นอันดับแรก กฎนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่ามีผลกระทบไปทั่วโลกแม้ว่าในบางประเทศ การดำเนินการตามกฎนี้เป็นเพียงความใฝ่ฝันมากกว่าที่จะเป็นความจริง แต่กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำนั้น ก็ยังคงมีอิทธิพลต่อการบริหารงานของสถานฝึกอบรมแบบปิดให้มีความยุติธรรมและมีมนุษยธรรม

กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษได้บรรจุเรื่องการคุ้มครองผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนที่สำคัญบางประการ (ที่พัก รูปแบบของอาคาร เครื่องนอน เสื้อผ้า การร้องทุกข์และการขอความช่วยเหลืออื่นๆ การได้ติดต่อกับโลกภายนอก อาหาร การดูแลด้านการรักษาโรค บริการด้านศาสนา การแบ่งแยกของอายุผู้ดูแลงาน ฯลฯ) และมีบทบัญญัติว่าด้วยการลงโทษ การฝึกหัดทางวินัย และการขัดขวางหรือยับยั้งผู้กระทำผิดที่เป็นอันตราย อาจเป็นการไม่เหมาะสมที่จะเปลี่ยนแปลงกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเหล่านั้นให้สอดคล้องกับคุณลักษณะ

เฉพาะของสถานฝึกอบรมแบบปิด สำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งอยู่ในขอบข่ายของกฎอันเป็นมาตรฐาน
ขั้นต่ำว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน

กฎข้อ 27 เน้นที่คำสั่งอันจำเป็นสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมแบบปิด (กฎข้อ 27.1) และเน้น
ความจำเป็นเฉพาะตามอายุ เพศ และบุคลิกภาพ (กฎข้อ 27.2) ดังนั้น วัตถุประสงค์และสาระสำคัญของกฎข้อนี้จึง
สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติบางข้อในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ

28. ใช่วิธีการปล่อยอย่างมีเงื่อนไขให้รวดเร็วและมากที่สุด

28.1 การปล่อยตัวจากสถานฝึกอบรมแบบปิดอย่างมีเงื่อนไขนั้น ควรกระทำโดยผู้มีอำนาจที่เหมาะสม วิธีการ
นี้ควรใช้ให้เร็วและให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

28.2 เด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวจากสถานฝึกอบรมแบบปิด พร้อมกับเงื่อนไขนั้นควรได้รับการช่วยเหลือและดูแลอย่างใกล้ชิดจากผู้มีอำนาจที่เหมาะสมและควรได้รับการสนับสนุนจากชุมชน

บันทึกเพิ่มเติม

อำนาจที่ออกคำสั่งปล่อยอย่างมีเงื่อนไขอาจเป็นของผู้มีอำนาจตามที่กล่าวไว้ในกฎข้อ 14.1 หรือให้อำนาจ
นี้ขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจอื่น ในที่นี้จึงควรใช้คำว่าผู้มีอำนาจที่ "เหมาะสม" มากกว่า

เหตุการณ์ที่ทำให้ได้รับการปล่อยอย่างมีเงื่อนไขจะเป็นที่นิยมมากกว่าการรับโทษจนครบกำหนด เมื่อ
มีหลักฐานจนเป็นที่พอใจว่ามีความก้าวหน้าในการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ก็ควรจะปล่อยอย่างมีเงื่อนไขทันทีที่กระทำได้
แม้ว่าจะเป็นผู้กระทำผิดที่เคยเห็นว่าเป็นอันตรายในระหว่างที่อยู่ในสถานฝึกอบรมแบบปิดเช่นเดียวกับวิธีการคุม
ประพฤติ การปล่อยแบบนี้ผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องจะกำหนดสิ่งที่ต้องการให้กระทำพร้อมกับระยะเวลาดังตัวอย่าง
เกี่ยวกับ "ความประพฤติ" ของผู้กระทำผิด เช่น ให้เข้าร่วมโครงการต่างๆ ของชุมชน ให้อาศัยอยู่ในบ้านกึ่งวิถี ฯลฯ

29. การจัดการแบบกึ่งสถานฝึกอบรมแบบปิด

29.1 ควรจัดให้มีสถานที่แบบกึ่งสถานฝึกอบรมแบบปิด เช่น บ้านกึ่งวิถี บ้านที่มีการเรียนการสอน ศูนย์ฝึกอบรม
แบบไปเข้าเย็นกลับ และอื่นๆ การจัดการที่เหมาะสมเช่นนี้จะช่วยให้เด็กและเยาวชนปรับตัวกลับคืนสังคมได้อย่าง
เหมาะสม

บันทึกเพิ่มเติม

ไม่ควรมองข้ามความสำคัญของการเอาใจใส่ดูแลภายหลังปล่อยจากสถานฝึกอบรมแบบปิดไปแล้ว กฎข้อนี้
เน้นความจำเป็นของการจัดสร้างเครือข่ายของการอบรมแบบกึ่งสถานฝึกอบรมแบบปิด

กฎข้อนี้ยังเน้นความจำเป็นของการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่หลากหลายให้ตรงกับความต้องการ
ต่างๆ ของเด็กและเยาวชนที่กลับคืนสู่ชุมชน รวมทั้งจัดให้มีการแนะแนวและการให้ความช่วยเหลือที่เป็น
ก้าวสำคัญของการกลับคืนสู่ชุมชน รวมทั้งจัดให้มีการแนะแนวและการให้ความช่วยเหลือที่เป็นก้าวสำคัญของการ
กลับคืนสู่สังคมได้สำเร็จ

ภาค 6 การวิจัย วางแผน วางนโยบาย และประเมินผล

30. การวิจัยเป็นรากฐานของการวางแผน วางนโยบาย และประเมินผล

30.1 ควรจัดองค์กรและสนับสนุนการวิจัยที่จำเป็นต่อประสิทธิผลของการวางแผนและการวางนโยบาย

30.2 ควรจัดให้มีการทบทวนและประเมินผลเป็นครั้งคราวในเรื่องของแนวโน้ม ปัญหา สาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในระหว่างที่ถูกควบคุม

30.3 ควรจัดให้มีกลไกการวิจัยในด้านการประเมินผล ให้อยู่ภายในระบบของการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ข่าวสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อการประเมินผลที่เหมาะสม และเพื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการบริหารงานในอนาคต

บันทึกเพิ่มเติม

การวางนโยบายว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน โดยใช้ผลงานวิจัยนั้นได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวางเป็นกลไกสำคัญที่ควบคุมการปฏิบัติงานให้เท่าทันความก้าวหน้าของความรู้สมัยใหม่ และทำให้ระบบความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนมีการพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลร่วมกันที่สะท้อนถึงกันระหว่างนโยบาย และงานวิจัยมีความสำคัญมากเป็นพิเศษต่อความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน เนื่องจากมีการความสำคัญมากเป็นพิเศษต่อความยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากและรวดเร็วในรูปแบบการใช้ชีวิตของเด็กและเยาวชน รูปแบบของอาชญากรรมที่กระทำโดยเด็กและเยาวชน การโต้ตอบทางสังคม และทางอาญาต่อการกระทำผิดและอาชญากรรมของเด็กและเยาวชน จึงกลายเป็นของล้าสมัยและไม่เหมาะสมภายในเวลาอันรวดเร็ว

ดังนั้นกฎข้อ 30 จึงกำหนดให้ผสมผสานการวิจัยเข้าไปในกระบวนการการจัดทำนโยบายและการบริหารงาน กฎนี้ยังเน้นให้เห็นความจำเป็นของการทบทวนและประเมินผลเป็นประจำเกี่ยวกับโครงการและมาตรการที่ใช้กันอยู่ และเน้นให้เห็นความจำเป็นของการวางแผนภายในบริบทที่กว้างขึ้นของวัตถุประสงค์ในการพัฒนาโดยภาพรวม

การประเมินผลความต้องการของเด็กและเยาวชนตลอดจนแนวโน้มและปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ นั้น เป็นสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้เพื่อปรับปรุงการวางนโยบายที่เหมาะสมและจัดการแก้ไขทั้งในระดับอย่างเป็นทางการและอย่างไม่เป็นทางการ การวิจัยโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เป็นอิสระควรได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่รับผิดชอบ และควรจะนำความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนมาศึกษาด้วย มิใช่ศึกษาแต่เฉพาะผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับระบบเท่านั้น

การวางแผนจะต้องเน้นเป็นพิเศษถึงประสิทธิผลและความยุติธรรมของการให้บริการ การจะไปถึงจุดหมายดังกล่าวได้นั้น จะต้องมีการประเมินผลงานอย่างลึกซึ้งเป็นประจำถึงความต้องการและปัญหาเฉพาะด้านของเด็กและเยาวชน พร้อมกับระบุให้ชัดแจ้งถึงลำดับความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นด้วย นอกจากนี้ควรมีการประสานงานในการให้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน การจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการที่ใช้ประโยชน์จากโครงการในชุมชนและวิธีการ

กำกับการทำงานของโครงการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชน และเพื่อเป็นหนทางเลือกทดแทนการ
ใช้สถานฝึกอบรมแบบปิดนั่นเอง

United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of their Liberty
กฎของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพ ค.ศ. 1990

มติสมัชชาใหญ่ที่ 45/113 (General Assembly resolution 45/113)

สมัชชาใหญ่

คำนี้ถึง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ก. กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ข. อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการทรมานและการทารุณกรรมต่างๆ ตลอดจนการปฏิบัติหรือการลงโทษ
 ที่เป็นการทารุณ

ค. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ง. เช่นเดียวกับตราสารระหว่างประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของ
 ผู้เยาว์

คำนี้ถึง กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษด้วย ซึ่งกฎดังกล่าว
 นี้ได้รับการยอมรับจากที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ ครั้งที่ 1 ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้
 กระทำผิด

คำนี้ต่อไปถึง เนื้อหาของหลักศีลธรรมเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองบุคคลทุกคนที่ถูกกักขัง หรือจำคุกใน
 ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ซึ่งได้ผ่านความเห็นชอบจากสมัชชาใหญ่ตามมติที่ 43/173 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 1988 และ
 ได้มีการบรรจุติดังกล่าวไว้ในภาคผนวกนี้

ระลึกถึง กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็ก
 และเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง)

ระลึกต่อไปถึง มติที่ประชุมส่วนที่ 2 มติที่ 1986/10 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน 1986 ของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจ
 และสังคม ที่ประชุมได้ขอให้เลขาธิการสหประชาชาติรายงานให้ทราบถึงความคืบหน้าเกี่ยวกับความสำเร็จในการ
 พัฒนากฎต่างๆ ให้แก่คณะกรรมการว่าด้วยการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมในสมัยการประชุมครั้งที่ 10
 และขอให้ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ ครั้งที่ 8 ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดได้
 ดำเนินการพิจารณากฎต่างๆ ที่ได้เสนอไป ซึ่งในการพิจารณากฎต่างๆ ดังกล่าวจะต้องพิจารณา ให้เป็นไปตาม
 จุดประสงค์เพื่อการยอมรับกฎต่างๆ เหล่านี้

ปลุกให้ตื่น ขึ้นจากสภาพและเหตุการณ์ที่เด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพได้ขยายกว้างออกไปทั่วโลก

เฝ้าระวัง เด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพ ซึ่งเป็นผู้ที่อ่อนแอ ง่ายต่อการถูกใช้ในทางที่ผิด การตก
 เป็นเหยื่อและการถูกละเมิดสิทธิ

กังวลใจ ในระบบต่างๆ หลายระบบที่ดูเหมือนว่า จะไม่มีความแตกต่างกันระหว่างการบริหารงานยุติ
 ธรรมของคดีผู้ใหญ่และคดีเด็กและเยาวชนในหลายๆ ขั้นตอน เพราะฉะนั้น เด็กและเยาวชนจึงได้รับการปฏิบัติใน
 ลักษณะเดียวกันกับคดีที่ผู้ใหญ่กระทำผิด และอยู่ในสถานที่ที่เดียวกับคดีผู้ใหญ่ที่กระทำผิด

1. รับรองว่า การกำหนดให้เด็กและเยาวชนอยู่ในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพ ควรเป็นวิธีการสุดท้าย และหากมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดให้เด็กและเยาวชนอยู่ในสถานที่ใดควรจะให้อยู่ในกำหนดระยะเวลาที่สั้นที่สุด
2. ยอมรับว่า เพราะเด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่มีความอ่อนแอมาก ดังนั้น เด็กและเยาวชนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ จึงต้องการได้รับการดูแลเอาใจใส่และให้ความคุ้มครองเป็นพิเศษ รวมทั้งเด็กและเยาวชนควรจักได้รับการประกันเกี่ยวกับสิทธิ การเลี้ยงดูที่ดีในกำหนดระยะเวลาที่ถูกลิดรอนเสรีภาพและภายหลังที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ
3. มีข้อสังเกตด้วยความชื่นชม ในงานอันทรงคุณค่าของฝ่ายเลขาธิการและผู้ที่ได้ให้ความร่วมมือซึ่งได้จัดทำขึ้นด้วยความร่วมมือร่วมใจของฝ่ายเลขาธิการ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ปฏิบัติการจากองค์การภาคีรัฐบาล องค์การภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์การนิรโทษกรรมสากล องค์การเด็กระหว่างประเทศ และรอดตาบาร์เนนระหว่างประเทศ (สมาพันธ์ช่วยชีวิตเด็กแห่งชาติสวีเดน) ตลอดจนสถาบันทางด้านวิชาการที่เกี่ยวกับสิทธิของเด็ก และความยุติธรรมเกี่ยวแก่เด็กและเยาวชนในพัฒนาาร่างกฎหมายของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพ
4. รับเอา กฎสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพที่ได้บรรจุมติไว้ในภาคผนวก
5. ร้องขอ ต่อคณะกรรมการว่าด้วยการควบคุมและป้องกันอาชญากรรม เพื่อกำหนดมาตรการต่างๆ ในการทำให้กฎสหประชาชาติได้ผลโดยความช่วยเหลือของสถาบันสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรม และการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิด
6. เชิญ ประเทศสมาชิกให้ดัดแปลงกฎหมาย นโยบายและวิธีปฏิบัติอันใดก็ตามของประเทศสมาชิกที่มีความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการฝึกอบรมบุคลากรทางด้านกระบวนการยุติธรรมสำหรับคดีเด็กและเยาวชนทุกประเภท ถึงเจตนารมณ์ของกฎของสหประชาชาติและให้ผู้ที่มีอำนาจที่เกี่ยวข้องทั้งหลายและสาธารณชนทั่วไปได้ตระหนักถึงการนำเอากฎของสหประชาชาติไปใช้
7. เชิญ ประเทศสมาชิกแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบถึงความพยายามของประเทศสมาชิกในการนำเอากฎของสหประชาชาติไปใช้เป็นกฎหมาย นโยบายและวิธีปฏิบัติ และให้รายงานให้คณะกรรมการควบคุมและป้องกันอาชญากรรมได้ทราบผลความสำเร็จของประเทศสมาชิกในการนำเอากฎของสหประชาชาติไปใช้ได้ผลสำเร็จ
8. ขอร้อง เลขาธิการสหประชาชาติและประเทศสมาชิกให้รับประกันว่า จะทำการเผยแพร่หนังสือเกี่ยวกับกฎของสหประชาชาติทุกภาษาที่เป็นภาษาทางการของสหประชาชาติได้แพร่หลายออกไปใช้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
9. ขอร้อง เลขาธิการให้ทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบ เพื่อดำเนินการให้ความร่วมมือที่จำเป็นและคิดหากลยุทธ์ในการปฏิบัติกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนซึ่งมีความแตกต่างกันตามประเภทของการกระทำผิดที่มีความรุนแรงและประเภทของความต้อรับ และรายงานที่เกี่ยวกับการผลักดันนโยบายเพื่อเสนอต่อการประชุมใหญ่สหประชาชาติ ครั้งที่ 9 ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด
10. ขอร้อง เลขาธิการและกระตุ้นให้ประเทศสมาชิกได้กำหนดคตินานทางบังคับ เพื่อเป็นการประกันถึงความสำเร็จของการนำเอากฎของสหประชาชาติไปใช้และทำให้เป็นผล โดยเฉพาะการบรรจุเจ้าหน้าที่และการฝึกอบรมและการแลกเปลี่ยนบุคลากรด้านความยุติธรรมสำหรับคดีเด็กและเยาวชนทุกประเภท

11. กระตุ้นทุกๆ องค์การที่เกี่ยวข้องกับระบบสหประชาชาติ โดยเฉพาะกองทุนเด็กสหประชาชาติ คณะกรรมการระดับภูมิภาค และทบวงการชำนานาญพิเศษต่างๆ สถาบันสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกัน อาชญากรรมและการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิด องค์การภาคีรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับทุกองค์การ องค์การภาคเอกชน ได้ให้ความร่วมมือกับเลขาธิการสหประชาชาติ และใช้มาตรการบังคับเพื่อเป็นประกันว่า ได้พยายามสนับสนุน ความสามารถทางด้านวิชาการสาขาต่างๆ อย่างพร้อมเพรียงกัน เพื่อส่งเสริมการนำเอากฎหมายของสหประชา ชาติไปใช้ให้เป็นประโยชน์

12. เชิญคณะอนุกรรมการ ว่าด้วยการป้องกันการเลือกปฏิบัติต่อชนกลุ่มน้อยและการคุ้มครองชนกลุ่ม น้อยของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้พิจารณาหลักเกณฑ์ใหม่นี้ พร้อมทั้งการส่งเสริมการนำเอาข้อกำหนด ต่างๆ ของหลักเกณฑ์ใหม่นี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์

13. ขอรับรอง ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติครั้งที่ 9 ได้ทบทวนถึงความก้าวหน้าที่ได้ดำเนินการไปแล้วเกี่ยว กับ การส่งเสริมและนำเอากฎหมายของสหประชาชาติไปใช้ให้เป็นประโยชน์และสนับสนุนให้บรรจุมตินี้ไว้ภายใต้วาระ การประชุมที่แยกหัวข้อเรื่องความยุติธรรมสำหรับคดีเด็กและเยาวชนไว้ต่างหาก

การประชุมครั้งที่ 68

วันที่ 14 ธันวาคม 1990

ส่วนที่ 1 แนวคิดพื้นฐาน

- 1) ระบบความยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชนควรสนับสนุนสิทธิและความปลอดภัย รวมทั้งส่งเสริมสุขภาพกาย จิต และความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน การจำคุกควรจะใช้เป็นวิธีการสุดท้าย
- 2) เด็กและเยาวชนจะถูกลิดรอนเสรีภาพได้ ก็เพียงแต่กรณีที่เป็นไปได้ ตามหลักการและวิธีการซึ่งได้กำหนดไว้ในกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง) เท่านั้น การลิดรอนเสรีภาพเด็กและเยาวชน ควรเป็นวิธีการสุดท้าย และในระยะเวลาที่สั้นที่สุด และควรจำกัดเฉพาะคดีที่เป็นข้อยกเว้นและระยะเวลาที่จำกัดเสรีภาพ ควรดำเนินการพิจารณาโดยตุลาการที่มีอำนาจหน้าที่โดยปราศจากการขัดขวางหากจะมีการปล่อยตัวเด็กและเยาวชนนั้นก่อนกำหนด
- 3) กฎของสหประชาชาติตั้งขึ้นโดยมีเจตนาที่จะใช้เพื่อเป็นกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำ ซึ่งได้มีการรับเอากฎของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพทุกรูปแบบและตรงกันกับหลักสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ด้วยจุดประสงค์ที่จะขัดขวางมิให้เกิดผลกระทบจากความเสียหายต่างๆ ในทุกรูปแบบของการควบคุมตัวและการอุปถัมภ์เด็กและเยาวชน
- 4) กฎของสหประชาชาติ ควรนำไปใช้อย่างยุติธรรมโดยปราศจากการแบ่งแยกไม่ว่าในทางใด อาทิเช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ อายุ ภาษา ศาสนา สัญชาติ แนวคิดทางการเมือง หรือทางอื่น ความเชื่อทางวัฒนธรรม หรือวิธีการปฏิบัติ ทรัพย์สิน การเกิด หรือสถานภาพของครอบครัว จริยธรรม หรือต้นกำเนิดทางชาติ ความพิการ ศาสนา และความเชื่อทางวัฒนธรรม วิธีการปฏิบัติ และแนวความคิดทางศีลธรรมของเด็กและเยาวชนควรได้รับการเคารพ
- 5) กฎของสหประชาชาติ มีเจตนารมณ์ที่จะใช้เป็นแบบมาตรฐานที่สะดวกต่อการอ้างอิงและเพื่อช่วยสนับสนุนและเป็นแนวทางให้แก่เจ้าหน้าที่วิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการจัดการในระบบยุติธรรมในคดีเด็กและเยาวชน
- 6) กฎของสหประชาชาติ ควรได้รับการเตรียมพร้อมที่จะจัดทำเป็นภาษาของแต่ละประเทศ สำหรับบุคลากรทางด้านความยุติธรรมในคดีเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างที่มีการตรวจร่างกายและการดำเนินการเกี่ยวกับการรักษาวิสัย
- 7) ประเทศที่มีความพร้อมควรรวมกฎของสหประชาชาติเข้าไว้เป็นกฎหมายของแต่ละประเทศ สำหรับปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกฎหมายในประเทศของตนตามกฎของสหประชาชาติ ตลอดจนจัดเตรียมชุดของโหวงของกฎหมายนั้นให้บังเกิดผล รวมทั้งการชดเชยค่าเสียหายเมื่อเด็กและเยาวชนได้รับบาดเจ็บจากการลงโทษ ประเทศต่างๆ ควรจะได้รับการเตือนให้มีการนำเอากฎของสหประชาชาติไปใช้ให้เป็นประโยชน์ด้วย
- 8) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ควรพยายามให้สาธารณชนได้ตระหนักเพิ่มขึ้นอยู่เสมอว่า การให้การดูแลเด็กและเยาวชนในสถานที่ควบคุมและการเตรียมการให้เด็กและเยาวชนกลับคืนสู่สังคมนั้น เป็นบริการทางสังคมที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และเป็นขั้นสุดท้ายซึ่งต้องปฏิบัติอย่างจริงจัง ที่ควรจะได้รับ การสนับสนุนและควรเปิดโอกาสให้มีการติดต่อระหว่างเด็กและเยาวชนและชุมชนในท้องถิ่น
- 9) กฎของสหประชาชาติ ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องตีความอีก ทั้งนี้ เพราะว่ากฎดังกล่าวนี้ได้ประยุกต์จากตราสารและมาตรฐานที่เกี่ยวข้องของสหประชาชาติ และหลักสิทธิมนุษยชนซึ่งได้ขจัดข้อสงสัยหมดไปแล้ว ดังนั้น นานาประเทศพึงระลึกไว้ว่า กฎของสหประชาชาติเป็นกฎที่ประกันถึงสิทธิ การดูแลและการให้ความคุ้มครองแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ตลอดจนเด็กและเยาวชนทุกคน

10) ในกรณีที่ได้มีการนำเอากฎหมายของสหประชาชาติเฉพาะในส่วนที่ 2 ถึงส่วนที่ 5 ทั้งหมดไปใช้ปฏิบัติ หากการปฏิบัติขัดแย้งกับกฎหมายของสหประชาชาติที่บรรจุอยู่ในส่วนนี้ ให้พิจารณาโดยอนุโลมว่าการปฏิบัติตามกฎหมายของสหประชาชาติเป็นความจำเป็นสูงสุด

ส่วนที่ 2 ขอบเขตและการใช้กฎหมายสหประชาชาติให้เป็นประโยชน์

11) ความมุ่งหมายของกฎหมายของสหประชาชาติ ความหมายดังต่อไปนี้ควรจักได้นำมาใช้

ก. เด็กและเยาวชน คือ บุคคลทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี อายุที่จำกัดให้ต่ำกว่านี้ ซึ่งไม่ควรยินยอมให้ถูกลิดรอนเสรีภาพ ควรกำหนดไว้ในกฎหมาย

ข. การลิดรอนเสรีภาพ หมายถึง รูปแบบของการควบคุมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือการจำคุกหรือสถานที่ที่มีการควบคุมบุคคลที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลหรือเอกชน ซึ่งในสถานที่ดังกล่าวนี้ บุคคลจะไม่สามารถได้รับอนุญาตให้ออกไปได้โดยสมัครใจ แต่จะต้องมีคำสั่งของศาล ของผู้บริหาร หรือของผู้มีอำนาจหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งในหน่วยงานของรัฐบาล

12) การลิดรอนเสรีภาพ ควรถูกจำกัดในเงื่อนไขและสภาพการณ์ต่างๆ ที่เป็นหลักประกันในการเคารพสิทธิมนุษยชนของเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมอยู่ในสถานที่ควบคุมต่างๆ ควรจะมีหลักประกันเกี่ยวกับประโยชน์ที่พึงจะได้รับจากโครงการ และกิจกรรมที่เต็มไปด้วยความหมาย ซึ่งควรจะได้นำมาใช้เพื่อเป็นการสนับสนุนสุขภาพอนามัย การเคารพตนเอง และอุปการะเลี้ยงดูเพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้สึกได้รับผิดชอบ ตลอดจนการสนับสนุนช่วยเหลือให้เด็กและเยาวชนได้มีทักษะและความสามารถซึ่งจะช่วยให้เด็กและเยาวชนได้พัฒนาความสามารถของตนเองในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม

13) ไม่มีเหตุอันใดที่จะทำให้เด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพได้รับการปฏิเสธเกี่ยวกับสถานภาพของพวกเขาในฐานะที่เป็นพลเมือง ในทางเศรษฐกิจ ทางการเมือง สังคม หรือวัฒนธรรมในฐานะที่เด็กและเยาวชนได้ชื่อว่าอยู่ภายใต้กฎหมายแห่งชาติหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับการลิดรอนเสรีภาพ

14) การให้ความคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนแต่ละคนเป็นกรณีพิเศษเกี่ยวกับหลักประกันที่เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจได้ใช้กฎหมายเพื่อเป็นมาตรการในการควบคุมในขณะที่วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งทางด้านสังคมที่จะให้หลักประกันในการตรวจสอบเป็นประจำ และในความหมายเกี่ยวกับการควบคุมอื่นๆ ที่ได้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล กฎหมายแห่งชาติ ระเบียบต่างๆ ที่กำหนดให้มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรง ซึ่งมีไม่ใช่เป็นเจ้าหน้าที่ของสถานที่ควบคุม ได้เข้าเยี่ยมเยียนเด็กและเยาวชน

15) กฎของสหประชาชาติใช้ได้กับทุกลักษณะและทุกรูปแบบของสถานที่ควบคุม อันเป็นสถานที่ซึ่งมีการลิดรอนเสรีภาพของเด็กและเยาวชน กฎของสหประชาชาติในส่วนที่ 1, 2, 4 และ 5 จะใช้ได้กับทุกสถานที่ควบคุม และในหน่วยงานที่ได้จัดตั้งขึ้นสำหรับควบคุมเด็กและเยาวชน สำหรับในส่วนที่ 3 ใช้เฉพาะกับเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระหว่างการจับกุมและอยู่ในระหว่างการพิจารณาคดี

16) กฎของสหประชาชาติจะได้รับการปฏิบัติตามหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับ สภาวะทางด้านเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรมของแต่ละรัฐสมาชิก

ส่วนที่ 3 เด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างการจับกุมหรืออยู่ระหว่างการพิจารณาคดี

17) เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งถูกควบคุมในระหว่างการจับกุมหรืออยู่ระหว่างการพิจารณาคดี (คดีที่ยังไม่ได้พิจารณา) ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า เป็นผู้บริสุทธิ์และจะต้องได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้บริสุทธิ์ การควบคุมก่อนพิจารณาคดีจะต้องได้รับการหลีกเลี่ยง รวมทั้ง การจำกัดสภาพแวดล้อมเป็นพิเศษเท่าที่จะทำได้ เพราะฉะนั้น ความพยายามทุกอย่างจะต้องดำเนินการโดยใช้มาตรการที่เป็นทางเลือกต่างๆ เมื่อมีการนำเอามาตรการในการป้องกันการกักขังมาใช้ขณะเดียวกัน ศาลคดีเด็กและเยาวชนและพนักงานสอบสวนก็ต้องให้ความสำคัญสูงสุดต่อการช่วยให้การดำเนินคดีต่างๆ เหล่านี้ได้ดำเนินการต่อไปโดยเร็วที่สุด เพื่อประกันว่า ระยะเวลาของการกักขังนั้นจะสั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผู้ที่ถูกกักขังที่อยู่ในระหว่างรอการพิจารณาคดี จะต้องถูกแยกออกจากเด็กและเยาวชนที่ถูกต้องสันนิษฐานว่ากระทำผิดแล้ว

18) เงื่อนไขต่างๆ ที่ใช้ควบคุมเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาคดี ควรสอดคล้องกับกฎของสหประชาชาติที่ได้ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ซึ่งรวมทั้งบทบัญญัติเพิ่มเติม ด้วยเหตุที่ความจำเป็นและความเหมาะสม จึงได้กำหนดให้สันนิษฐานเอาไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ กำหนดระยะเวลาในการควบคุม สถานภาพทางกฎหมาย และสภาพของเด็กและเยาวชน ซึ่งควรรวบรวมไว้ในบทบัญญัติดังกล่าวนี้ และไม่ควรถัดสิทธิดังต่อไปนี้

(ก) เด็กและเยาวชนควรมีสิทธิที่จะมีที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายและต้องสามารถให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายแก่เด็กและเยาวชนได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และต้องให้เด็กและเยาวชนได้มีการติดต่อกับที่ปรึกษาตามกฎหมายเป็นประจำ การติดต่อระหว่างเด็กและเยาวชนกับที่ปรึกษาซึ่งเป็นไปในทางส่วนตัวและเป็นความลับ

(ข) หากเป็นไปได้เด็กและเยาวชนควรได้รับโอกาสในการเตรียมตัวเพื่อเป็นหลักประกันในการเข้าทำงานที่ได้รับค่าตอบแทน และให้ได้รับการศึกษาหรือได้รับการอบรมต่อไป อย่างไรก็ตาม การจัดเตรียมดังกล่าวนี้ก็มิได้เป็นการบังคับ ทั้งนี้การให้ทำงาน ให้การศึกษาหรือให้การฝึกอบรมจะต้องไม่ถือเป็นเหตุผลที่จะทำให้มีการควบคุมเด็กและเยาวชนนั้นต่อไป

(ค) เด็กและเยาวชนควรได้รับและมีอุปกรณ์ต่างๆ อันเป็นของเล่นในยามว่างและเพื่อการสร้างสรรค์ เพราะอุปกรณ์ต่างๆ ที่จัดให้กับเด็กและเยาวชนเหล่านี้จะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรม

ส่วนที่ 4 การจัดการในสถานควบคุมเด็กและเยาวชน

ก. รายงาน

19) รายงานทุกชนิด รวมทั้งรายงานเกี่ยวข้องกับข้อกฎหมาย รายงานทางการแพทย์ รายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎระเบียบ และเอกสารอื่นๆ ทุกชนิด แบบฟอร์ม เนื้อหาและรายละเอียดของการบำบัดแก้ไข ควรจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับในแฟ้มประวัติส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ซึ่งรายงานและเอกสารต่างๆ เหล่านี้ควรจะได้รับ การเก็บรักษาเรียงลำดับตามวันอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เป็นแนวทางเฉพาะเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในการจำแนกเด็กและเยาวชน ได้เข้าใจได้ง่ายขึ้น หากเป็นไปได้ เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีสิทธิในการโต้แย้งเกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นใดๆ ที่บรรจุอยู่ในแฟ้มประวัติของตน เพื่อจะได้ทำการแก้ไขข้อกล่าวหาที่ไม่ถูกต้อง ข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูลและไม่ยุติธรรม และเพื่อให้การปฏิบัติงานดังกล่าวนี้ถูกต้อง ควรจะมีวิธีการดำเนินการ

การโดยอนุญาตให้บุคคลที่สามที่มีความเหมาะสมให้สามารถเข้าไปศึกษาเพิ่มประวัติที่เป็นความลับ ตลอดจนพิจารณาเพิ่มประวัติดังกล่าวตามที่ต้องการได้ เมื่อมีการปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน บันทึกรายงานเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนจะต้องถูกปิดผนึก และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมก็ให้คัดออกเสีย

20) จะไม่มีเด็กหรือเยาวชนใดที่ถูกควบคุมไว้ในสถานควบคุมแห่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับคำสั่งศาลหรือคำสั่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือคำสั่งโดยผู้บริหารที่มีอำนาจหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐบาล รายละเอียดของคำสั่งนี้จะต้องได้รับการลงทะเบียนไว้โดยทันที และถ้าไม่มีการลงทะเบียนดังกล่าวไว้ ก็ไม่ควรควบคุมเด็กและเยาวชนไว้ในสถานควบคุม

ข. วิธีการปฏิบัติในการรับตัว การลงทะเบียนและการส่งต่อ

21) สถานที่ทุกแห่งที่เด็กและเยาวชนถูกควบคุม รายงานที่สมบูรณ์และปกปิดไว้อย่างดีจะต้องประกอบไปด้วยข้อมูลที่ได้รับการเก็บเอาไว้ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนแต่ละคนที่ได้รับตัวไว้ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลที่เกี่ยวกับลักษณะของเด็กและเยาวชน
2. ข้อเท็จจริงและเหตุผลของการกระทำผิดและข้อเท็จจริงและเหตุผลที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดนั้น
3. วันและเวลาในการรับตัว การส่งตัว และการปล่อยตัว
4. รายละเอียดเกี่ยวกับการแจ้งให้บิดามารดาและผู้ปกครองได้ทราบถึงการควบคุมดูแล
5. เด็กและเยาวชนเมื่อกระทำผิดทุกๆ ครั้งที่มีการรับตัว ส่งตัวไปอยู่ที่อื่น หรือเมื่อปล่อยตัวไปจากการควบคุมดูแล

6. รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพที่ได้ทราบ รวมทั้งปัญหาการใช้ยาเสพติด และการดื่มประเภทแอลกอฮอล์

22) ข้อมูลเกี่ยวกับการรับตัว สถานที่ การส่งต่อและการปล่อย ควรจะได้จัดเตรียมไว้ให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง ญาติที่ใกล้ชิดที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนโดยมิชักช้า

23) ภายหลังจากการรับตัว หากเป็นไปได้ รายงานที่มีความสมบูรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้องสถานภาพส่วนบุคคลและสภาพแวดล้อมของเยาวชนแต่ละคนควรจะได้รับการรวบรวม และเสนอต่อผู้บริหาร

24) ในการรับตัวเด็กและเยาวชนทุกคนจะได้รับสำเนาเอกสารที่ระบุเกี่ยวกับกฎระเบียบของสถานที่ควบคุม รายละเอียดกับสิทธิและหน้าที่ซึ่งเด็กและเยาวชนจะได้รับและต้องปฏิบัติโดยใช้ภาษาที่เด็กและเยาวชนสามารถเข้าใจได้ พร้อมทั้งให้เขียนที่อยู่ของเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ ซึ่งสามารถรับคำร้องทุกข์ได้ เช่นเดียวกับที่อยู่ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือในด้านกฎหมายเพื่อว่าเด็กและเยาวชนผู้ซึ่งไม่เคยศึกษาเล่าเรียนมาก่อน หรือผู้ซึ่งไม่เข้าใจภาษาที่ระบุไว้ในแบบที่ได้เขียนไว้

ข้อมูลเหล่านี้ควรจะได้รับการถ่ายทอดในลักษณะที่สามารถทำให้เข้าใจได้เป็นอย่างดี

25) เด็กและเยาวชนทุกคนควรจะได้รับการช่วยเหลือเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบการจัดหน่วยงานภายในสถานที่ควบคุม เป้าหมายและวิธีการในการดูแลเด็กและเยาวชน วินัยที่กำหนดไว้และการปฏิบัติตามวินัยที่ได้กำหนดไว้ วิธีการเกี่ยวกับการหาข้อมูลต่างๆ จากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องอื่นๆ และการร้องทุกข์และเรื่องอื่นๆ เช่นที่กล่าวมานี้ ทุกเรื่องมีความจำเป็นต้องทำให้เด็กและเยาวชนได้เข้าใจอย่างเต็มที่ ถึงสิทธิและหน้าที่ของเด็กและเยาวชนทุกคน ในระหว่างที่ถูกควบคุม

26) ยานพาหนะที่ใช้ในการรับส่งเด็กและเยาวชนควรจัดให้มีแสงสว่างและการระบายอากาศเพียงพอ เพื่อว่าจะไม่ทำให้เด็กและเยาวชนได้รับความยากลำบากหรือไร้ศักดิ์ศรี ไม่ควรจัดส่งเด็กและเยาวชนจากสถานควบคุมหนึ่งไปสู่สถานควบคุมอีกแห่งหนึ่งตามอำเภอใจ

ค. การจำแนกประเภท และการกำหนดสถานที่อยู่

27) หลังจากได้มีการดำเนินการรับตัวเด็กหรือเยาวชนแล้ว หากเป็นไปได้ เด็กหรือเยาวชน ควรจะได้รับการสัมภาษณ์ รายงานทางจิตวิทยา และรายงานทางสังคม ซึ่งแยกแยะปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะตัว และระดับของการดูแล ตลอดจนโครงการซึ่งเป็นที่ต้องการของเด็กหรือเยาวชน ควรจะได้รับการจัดเตรียมทันที รวมทั้งรายงานที่ได้จัดเตรียมไว้โดยแพทย์ผู้ซึ่งทำการตรวจเด็กและเยาวชนอยู่ ซึ่งมีความเหมาะสมกับเด็กและเยาวชนเมื่อรับตัว ควรจะได้ดำเนินการเสนอต่อผู้อำนวยการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณากำหนดถึงสถานที่ให้เด็กและเยาวชนอยู่ ซึ่งมีความเหมาะสมกับเด็กและเยาวชนมากที่สุดและเป็นสถานที่ซึ่งมีลักษณะพิเศษเป็นการเฉพาะ ตลอดจนระดับที่ควรให้การดูแล และโครงการที่เด็กหรือเยาวชนต้องการเมื่อมีความจำเป็นในการดำเนินการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเป็นพิเศษ รวมทั้งระยะเวลาของการถูกควบคุมในสถานควบคุมได้รับการอนุมัติ บุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมมาแล้วของสถานควบคุม ควรจัดเตรียมแผนเกี่ยวกับการบำบัดแก้ไขเป็นรายบุคคลโดยระบุวัตถุประสงค์ของการบำบัดแก้ไข กำหนดระยะเวลา ความมุ่งหมายขั้นตอนต่างๆ และความล่าช้าที่เกี่ยวข้องซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ควรจะมีลักษณะใกล้เคียงกัน

28) การควบคุมเด็กหรือเยาวชนควรอยู่ภายใต้เงื่อนไขเฉพาะที่ว่าเด็กและเยาวชน จะได้รับประโยชน์ตามความจำเป็น ตามสภาพ และตามความต้องการเป็นพิเศษอย่างที่ได้เป็นไปตามอายุของเด็กและเยาวชน บุคลิกภาพ เพศ และลักษณะของการกระทำผิด เช่นเดียวกับสุขภาพจิตและสุขภาพกาย ซึ่งจะเป็นหลักประกันได้ว่าเด็กและเยาวชนได้รับการคุ้มครองจากสถานการณ์ที่เป็นภัยอันตราย ที่มีอิทธิพลและสถานการณ์เสี่ยงต่างๆ หลักเกณฑ์ในการแยกเด็กและเยาวชนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไปควรระบุไว้ในข้อกำหนดการดูแลที่ดีที่สุดซึ่งเหมาะสมกับความจำเป็นเฉพาะตัวเด็กและเยาวชนแต่ละคน และให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจถูกต้องตามหลักศีลธรรม บุญภาพ และมีความเป็นอยู่ที่ดี

29) ในสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนทุกแห่งควรแยกเด็กและเยาวชนออกจากผู้กระทำผิดผู้ใหญ่ เว้นเสียแต่ว่าเด็กและเยาวชนและผู้ใหญ่เหล่านั้น จะเป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน ในระหว่างการควบคุม เด็กและเยาวชนอาจเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษบางส่วนกับผู้ใหญ่ที่กระทำผิดที่ได้ผ่านการพิจารณาคัดเลือกโดยรอบคอบแล้ว ซึ่งเป็นกิจกรรมซึ่งได้แสดงให้เห็นแล้วว่า จะเป็นประโยชน์แก่เด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้อง

30) สถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนแบบเปิด ควรได้รับการจัดตั้งขึ้น สถานที่ควบคุมแบบเปิดจะเป็นสถานที่ซึ่งไม่มีมาตรการในการรักษาความปลอดภัย หรือถ้าหากมีก็น้อยที่สุด เด็กและเยาวชนในสถานควบคุมเช่นนี้ควรมีจำนวนไม่มากนัก กล่าวคือควรมีจำนวนน้อยเพียงพอสำหรับการดำเนินการเข้าเยี่ยมเยียนและติดต่อกันได้ระหว่างเด็กและเยาวชนกับครอบครัว สถานที่ควบคุมที่มีขนาดเล็กควรได้รับการจัดตั้งขึ้นให้เป็นส่วนหนึ่งที่ไม่อาจแยกออกไปได้จากสภาพของสังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมของชุมชน

ง. สิ่งแวดล้อมและที่อยู่ทางด้านกายภาพ

31) เด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพมีสิทธิที่จะได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งบริการต่างๆ ซึ่งจะ

สอดคล้องกับความต้องการทางด้านสุขภาพ ตลอดจนศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

32) การออกแบบสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนกับสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพควรเป็นไปเพื่อการบำบัดฟื้นฟู โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้สถานที่นั้นในการบำบัดแก้ไขให้เป็นไปตามความต้องการของเด็กและเยาวชนและมีความเป็นส่วนตัว การกระตุ้นความรู้สึก ให้โอกาสได้คบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกัน และมีส่วนร่วมในการเล่น กีฬา การออกกำลังกายและการเข้าร่วมกิจกรรมเมื่อมีเวลาว่าง การออกแบบและโครงสร้างของสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนควรจะเป็นสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดไฟไหม้น้อยที่สุด และต้องประกันถึงความปลอดภัยพอที่จะอพยพออกไปจากสถานที่นั้นได้ สถานที่ที่ควบคุมควรจะมีระบบสัญญาณภัยที่มีประสิทธิภาพในกรณีที่เกิดไฟไหม้ เช่นเดียวกันกับระเบียบและวิธีปฏิบัติ เพื่อเป็นหลักประกันได้ว่าเด็กและเยาวชนมีความปลอดภัย สถานที่ควบคุมไม่ควรจัดตั้งอยู่ในอาณาบริเวณสถานที่ที่เป็นที่ก่อให้เกิดเสียงรบกวนหรืออันตรายหรือเสียงภัยต่างๆ

33) ที่อยู่หลับนอน โดยปกติทั่วไปควรประกอบไปด้วย หอนอนของเด็กและเยาวชนกลุ่มเล็กๆ หรือ หอนอนเดี่ยว ที่ถือว่าจะต้องให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลของท้องถิ่น ในระหว่างระยะเวลาการนอนหลับพักผ่อน ควรมีการตรวจตราด้วยความสงบในบริเวณที่หลับนอนทุกแห่งตามกฎหมายที่วางไว้ ไม่ว่าจะเป็นหอนอนเดี่ยวและหอนอนรวมเป็นกลุ่ม เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชนแต่ละคน เด็กและเยาวชนทุกคนควรได้รับการจัดเตรียมเตียงนอนให้เพียงพอและแยกเตียง โดยให้เป็นไปตามมาตรฐานของท้องถิ่นและของประเทศ ซึ่งเตียงนอน หอนอนจะต้องสะอาดและให้มีการออกคำสั่งให้จัดเก็บที่นอนให้เป็นระเบียบ และให้มีการเปลี่ยนเครื่องนอนบ่อยๆ เพื่อประกันถึงความสะอาด

34) การติดตั้งสุขภัณฑ์ ควรติดตั้งสุขาในระดับมาตรฐานให้มากและมีจำนวนที่เพียงพอสำหรับเด็กและเยาวชนทุกคนได้ใช้ เพราะเป็นความจำเป็นทางด้านสรีระและความเป็นส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องสะอาดและเรียบร้อย

35) การครอบครองเครื่องใช้ส่วนตัว เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กและเยาวชนให้มีความเป็นส่วนตัวและมีความจำเป็นต่อสุขภาพจิตที่ดีของเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิที่จะครอบครองเครื่องใช้สอยส่วนตัวและให้มีการเก็บไว้ในจำนวนที่เพียงพอสำหรับอำนวยความสะดวกให้กับเด็กและเยาวชน ซึ่งควรจะมีการเคารพและยอมรับอย่างยิ่ง สิ่งของที่ไม่อนุญาตให้เด็กและเยาวชนครอบครองไว้ หรือที่รับไว้ ให้เก็บไว้ในที่ปลอดภัย รายการสิ่งของต่างๆ ของเด็กและเยาวชนควรจะได้ลงนามโดยเด็กและเยาวชนในวันปล่อยตัว ยกเว้น ในกรณีที่เด็กและเยาวชนได้รับหรือถูกค้นพบว่าครอบครองยาชนิดใดก็ตาม เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ควรจะเป็นผู้ตัดสินใจว่ายาชนิดใดที่ควรใช้หรือตัดสินใจจะทำประการใดกับยาดังกล่าว

36) ความเป็นไปได้ที่เด็กและเยาวชนมีสิทธิในการใช้เสื้อผ้าส่วนตัว สถานที่ควบคุมควรจะให้หลักประกันว่าเด็กและเยาวชนแต่ละคนมีเสื้อผ้าส่วนตัวที่เหมาะสมกับสภาพฤดูกาลและจำนวนเพียงพอ ทั้งต้องประกันด้วยว่าอยู่ในสภาพดี และไม่ทำให้ขายหน้า หรือต่ำต้อย เด็กและเยาวชนที่ถูกนำตัวออกไปจากสถานที่ควบคุมหรือถูกปล่อยตัวออกไปจากสถานที่ควบคุมด้วยเจตนาใดๆ ก็ตาม ควรจะได้รับอนุญาตให้สวมใส่เสื้อผ้าส่วนตัวของเด็กและเยาวชนเอง

37) สถานที่ควบคุมทุกแห่ง จะต้องประกันว่าเด็กและเยาวชนทุกคนจะได้รับอาหาร ซึ่งได้จัดเตรียมไว้อย่างเหมาะสม และจัดให้เป็นไปตามเวลาของการรับประทานอาหารในแต่ละมื้อ มีคุณภาพและจำนวนมาตรฐานของการรับประทานอาหารที่น่าพึงพอใจ ถูกสุขลักษณะตามสภาพความจำเป็นทางด้านศาสนาและวัฒนธรรมเท่าที่จะทำได้ทั้งควรจัดน้ำดื่มที่สะอาดให้แก่เด็กและเยาวชนทุกๆ คน ในทุกเวลา

๑. การศึกษา การฝึกอาชีพและการทำงาน

38) เด็กและเยาวชนทุกคนที่มีอายุน้อยอยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ มีสิทธิที่จะศึกษาเล่าเรียนให้เหมาะสมกับความต้องการและความจำเป็นของเด็กและเยาวชน ตลอดจนมีความมุ่งหมายที่จะเตรียมเด็กและเยาวชนเพื่อการกลับคืนสู่สังคม หากเป็นไปได้การศึกษาเช่นนี้จะเป็นการจัดเตรียมให้ศึกษาในโรงเรียนของชุมชนซึ่งเป็นการศึกษาออกสถานควบคุม และในกรณีเช่นนี้ควรจัดให้มีครูที่มีคุณภาพ โดยผ่านโครงการที่สมบูรณ์แบบในระบบการศึกษาของประเทศ เพื่อให้แน่ใจว่าภายหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัว เด็กและเยาวชนสามารถศึกษาต่อได้โดยไม่มียาก ผู้บริหารของสถานที่ควบคุมควรจะได้ดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษสำหรับการศึกษาของเด็กและเยาวชนที่เป็นชาวต่างชาติ หรือมีวัฒนธรรมต่างไปเป็นพิเศษ หรือมีความต้องการทางด้านศีลธรรม เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งไม่เคยศึกษาเล่าเรียนมาก่อนหรือมีความรู้ความเข้าใจยังไม่ดีพอ หรือมีอุปสรรคในการเรียน ควรมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาเป็นกรณีพิเศษ

39) เด็กและเยาวชนที่มีอายุอยู่ในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับดังกล่าวข้างต้น ผู้ที่ปรารถนาที่จะศึกษาต่อไป ควรได้รับอนุญาตตลอดจนได้รับการกระตุ้นให้ศึกษาเล่าเรียนต่อไป นอกจากนี้ควรพยายามทำทุกวิถี เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถเข้าไปศึกษาที่มีความเหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชนเหล่านั้น

40) ประกาศนียบัตร และวุฒิบัตร ที่ได้มอบให้เด็กและเยาวชนระหว่างที่ถูกควบคุมอยู่ในสถานควบคุมไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ไม่ควรบ่งชี้ให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนเหล่านี้เคยถูกควบคุมอยู่ในสถานที่ควบคุมมาก่อน

41) สถานที่ควบคุมทุกแห่ง ควรจัดให้มีห้องสมุด ซึ่งมีหนังสือรวบรวมไว้อย่างเพียงพอ ทั้งหนังสือเพื่อการเรียนรู้และหนังสืออ่านเล่น ให้เด็กและเยาวชนสามารถเข้าไปใช้ได้ตามเวลาที่เหมาะสม เป็นการช่วยเหลือเด็กและเยาวชน ให้ได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากห้องสมุด

42) เด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการฝึกอาชีพในอาชีพต่างๆ ที่จะเป็นการเตรียมเด็กและเยาวชนสำหรับการจ้างงานในอนาคต

43) เพื่อให้การคัดเลือกวิชาชีพ มีความเหมาะสมและสามารถบังคับใช้ในการบริหารงานของสถานควบคุม เด็กและเยาวชนควรสามารถเลือกลักษณะงานที่พวกเขาปรารถนาจะทำ

44) ควบคุมมาตรฐานทุกอย่างทั้งในประเทศและระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครอง ซึ่งใช้กับแรงงานเด็ก และผู้ใช้แรงงานที่เป็นเยาวชน ควรประยุกต์ใช้กับเด็กและเยาวชนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ

45) หากเป็นไปได้ เด็กและเยาวชนได้รับโอกาสในการทำงานประเภทใช้แรงงาน โดยมีค่าตอบแทนได้ทุกแห่ง โดยให้ทำงานกับชุมชนในท้องถิ่น เพราะการทำงานกับชุมชนเป็นส่วนประกอบของการฝึกวิชาชีพที่ได้จัดให้กับเด็กและเยาวชน เพื่อส่งเสริมความเป็นไปได้เกี่ยวกับการจ้างที่มีความเหมาะสมเมื่อเด็กและเยาวชนได้กลับคืนสู่สังคม ลักษณะของงานควรเป็นประเภทเดียวกับการฝึกอบรม ซึ่งมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่เด็กและเยาวชนต่อไปเมื่อได้รับการปลดปล่อยการจัดหน่วยวิชาชีพและวิธีการทำงานที่ได้จัดให้ในสถานควบคุม ควรมีลักษณะเหมือนกันให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้กับงานในชุมชน เพื่อเป็นการเตรียมเด็กและเยาวชนในสภาพของชีวิตการทำงานโดยปกติ

46) เด็กและเยาวชนที่ทำงานทุกควรมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนด้วยความยุติธรรม ผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชนในการฝึกวิชาชีพ ไม่ควรมีจุดมุ่งหมายให้ผู้ที่อยู่ในบังคับบัญชาแสวงหาผลกำไรให้สถานควบคุมและบุคคลที่สาม การหารายได้ของเด็กและเยาวชน โดยปกติควรจะดำเนินไปพร้อมกันกับการจัดตั้งกองทุนเพื่อมอบทุนตั้ง

กล่าวนั้นให้แก่เด็กและเยาวชนเมื่อได้รับการปลดปล่อย เด็กและเยาวชนควรมีสหิทธิใช้เงินที่หามาได้ในการจัดซื้อสิ่งของต่างๆ สำหรับตัวเองหรือเพื่อชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เหยื่อผู้ได้รับบาดเจ็บจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หรือการส่งเงินนั้นให้กับครอบครัวของเด็กและเยาวชนหรือให้กับบุคคลอื่นภายนอกสถานควบคุม

ฉ. การหาความบันเทิง

47) เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีสหิทธิที่จะใช้เวลาตามความเหมาะสม ออกกำลังกายกลางแจ้งอย่างมีอิสระทุกวัน หากสภาพอากาศเอื้ออำนวย โดยปกติในระหว่างเวลาดังกล่าวนี้ควรให้เด็กและเยาวชนหาความบันเทิงและฝึกหัดกายบริหารตามความเหมาะสม ทั้งนี้ต้องจัดให้มีที่ว่าง จัดหา และติดตั้งอุปกรณ์เครื่องมือให้เพียงพอสำหรับจัดกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้เด็กและเยาวชนควรมีเวลาเพิ่มขึ้นสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมเมื่อมีเวลาว่าง กิจกรรมบางอย่างควรจัดให้ตามความต้องการของเด็กและเยาวชน เช่น กิจกรรมด้านศิลปะ และการพัฒนาทักษะในด้านงานฝีมือ สถานที่ควบคุมจะต้องประกันว่าเด็กและเยาวชนแต่ละคนมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง สามารถเข้าร่วมกิจกรรมด้านพลศึกษาที่จัดไว้ได้กิจกรรมพลศึกษาซึ่งเป็นการแก้ไขเยียวยาและให้การบำบัด ควรจัดให้แก่เด็กและเยาวชนที่มีความจำเป็นโดยให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของแพทย์

ช. ศาสนา

48) เด็กและเยาวชนทุกคนควรได้รับอนุญาตให้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา รวมทั้งสิ่งที่เด็กและเยาวชนนับถือในชีวิตตามที่ต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าร่วมประกอบพิธีหรือเข้าร่วมประชุมทางด้านศาสนาที่จัดขึ้นในสถานที่ควบคุม หรือให้เด็กและเยาวชนจัดการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาที่เด็กและเยาวชนเหล่านั้นนับถือ ถ้าสถานที่ควบคุมมีจำนวนเด็กและเยาวชนเพียงพอที่จะประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ควรได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับอนุมัติและอนุญาตให้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาได้ประจำ และอนุญาตให้เด็กและเยาวชนไปเยี่ยมพระภิกษุเป็นการส่วนตัวตามที่ต้องการ เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีสหิทธิที่จะได้รับการเยี่ยมเยียนจากตัวแทนที่มีคุณวุฒิทางศาสนาและมีอิสระที่จะปฏิเสธในการศึกษาทางด้านศาสนา การรับฟังคำให้แนะนำปรึกษาและการให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิทางศาสนา

ซ. การรักษาพยาบาล

49) เด็กและเยาวชนทุกคนจะได้รับการดูแลรักษาพยาบาลอย่างเพียงพอทั้งด้านการป้องกันและรักษาเยียวยา รวมทั้งการรักษาฟัน การรักษาตา และการดูแลสุขภาพจิต ตลอดจนการผลิตยาและอาหารพิเศษสำหรับใช้รักษาพยาบาล หากเป็นไปได้การดูแลรักษาเหล่านี้จะให้กับเด็กและเยาวชนที่ถูกกักขัง หรือการนำไปรักษายังสถานพยาบาลที่มีความเหมาะสมหรือนำไปรับบริการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลหรือสถานบริการพยาบาลในชุมชนที่สถานควบคุมนั้นตั้งอยู่ เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดและเยาวชนได้รับถ้อยคำวาจาซึ่งเป็นการตำหนิติเตียนทำให้อับอายและเพื่อเป็นการส่งเสริมการเคารพตนเองและเป็นสมาชิกของชุมชนที่ไม่อาจจะแยกออกจากกันได้

50) เด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการตรวจจากแพทย์ทันทีเมื่อมีการรับตัวให้อยู่ในสถานที่ควบคุมเรียบร้อยแล้ว โดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการบันทึกไว้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับความสำคัญของการเจ็บป่วยและการรักษาพยาบาลและแยกแยะว่าอะไรเป็นสภาพทางกายและจิตใจที่มีความจำเป็นต้องดูแลเอาใจใส่ให้การรักษาทางแพทย์

51) บริการต่างๆ ทางด้านการแพทย์ที่จัดให้กับเด็กและเยาวชน ควรเป็นบริการตรวจโรคและหา สมภูมิต่างๆ ของโรค และให้การบำบัดรักษาการเจ็บป่วยทั้งทางร่างกายและจิตใจ การใช้ยาเสพติดหรือสภาพอื่นๆ ที่เป็นอุปสรรคขัดขวางเด็กและเยาวชนในการกลับเข้าไปอยู่ในสังคมอย่างสมบูรณ์ สถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนทุกแห่งควรให้เด็กและเยาวชนได้เข้าไปรับการรักษาได้ทันที และควรมีสถานพยาบาลที่เพียงพอ อุปกรณ์ต่างๆ มีความเหมาะสมกับจำนวนและความต้องการของเด็กและเยาวชน ตลอดจนมีเจ้าหน้าที่ที่รับการฝึกฝนอบรมอยู่ใน สถานที่ป้องกันและดูแลสุขภาพ ซึ่งจะให้บริการด้านการรักษาพยาบาลแก่เด็กและเยาวชนทุกคนซึ่งป่วยในภาวะ จุกจิกหรือเมื่อเด็กและเยาวชนร้องเรียนถึงการเจ็บป่วยหรือมีอาการที่แสดงว่ามีปัญหาทางด้านสุขภาพร่างกาย และจิตใจ จะได้รับการตรวจทันทีจากเจ้าหน้าที่ด้านการรักษาพยาบาล

52) เจ้าหน้าที่ด้านรักษาพยาบาลคนใดก็ตามที่มีเหตุผลเชื่อได้ว่าสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กและเยาวชนมีผล กระทบอันเนื่องมาจากการควบคุมเด็กและเยาวชน มีการประท้วงด้วยการอดอาหาร หรือมีสภาพอื่นๆ อันเนื่องมาจากการ ควบคุมจะต้องรายงานข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้แก่ผู้อำนวยการสถานที่ควบคุมเพื่อการสอบถามให้ทันทั่วทั้งที่และ รายงานต่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบซึ่งเป็นอิสระ เพื่อเป็นหลักประกันความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชน

53) เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยทางจิต ควรได้รับการบำบัดรักษาในสถานบำบัดรักษา โดยเฉพาะ ภายใต้การจัดการทางด้านการแพทย์ที่เป็นอิสระ ทุกขั้นตอนการรักษาควรดำเนินการให้แก่เด็กและ เยาวชนที่เจ็บป่วย โดยหน่วยงานที่มีความเหมาะสม เพื่อประกันว่าจะมีการให้ความช่วยเหลือและรักษาสุขภาพ จิตที่ต่อเนื่องภายหลังจากที่เด็กและเยาวชนได้รับการปลดปล่อยไปแล้ว

54) สถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชนทุกแห่ง ควรจัดทำโครงการที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับการป้องกันและบำบัด พื้นผู้ติดยาเสพติดที่ดำเนินการโดยบุคลากรผู้ทรงคุณวุฒิ โครงการเหล่านี้ควรปรับให้เข้ากับอายุ เพศ และ ความ ต้องการอื่นๆ ของเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้อง และสภาพการถอนพิษยาเสพติดและการให้บริการต่างๆ โดยเจ้าหน้าที่ซึ่งควรเป็นเจ้าหน้าที่ที่ผ่านการอบรมมาแล้วเกี่ยวกับการติดยาเสพติดหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

55) ยารักษาโรค ควรนำมาใช้เพื่อประโยชน์ในการรักษาตามความจำเป็นบนพื้นฐานทางด้านการแพทย์ และ หากเป็นไปได้การบำบัดต้องกระทำภายหลังจากที่ได้บอกกล่าวให้เด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องได้ยินยอมด้วยความ สมัครงใจ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนต้องไม่ตกเป็นตัวทดลองใช้ยาหรือทำการบำบัดรักษา การใช้ประโยชน์จาก ยาชนิดใดก็ตาม ควรดำเนินการโดยบุคลากรทางการแพทย์ที่มีอำนาจหน้าที่และมีคุณวุฒิที่เหมาะสม

ณ. การแจ้งเกี่ยวกับการเจ็บป่วย การบาดเจ็บ และการตาย

56) ครอบครัวหรือผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน และบุคคลอื่นใดที่เด็กและเยาวชนเป็นผู้เลือก ควรมีสิทธิได้ รับแจ้งให้ทราบถึงสุขภาพของเด็กและเยาวชนตามที่มีการร้องขอ รวมทั้งเมื่อสุขภาพของเด็กและเยาวชนเกิดการ เปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ผู้อำนวยการสถานที่ควบคุมจะต้องแจ้งให้ครอบครัวหรือผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องกับเด็กและ เยาวชนหรือบุคคลอื่นใดที่ได้รับเลือกให้ทราบทันทีในกรณีที่มีการตาย การเจ็บป่วย การย้ายเด็กและเยาวชนไป อยู่ในสถานพยาบาลภายนอก หรือห้องพยาบาลในสถานกักกันมากกว่า 48 ชั่วโมง นอกจากนี้ในกรณีนี้เด็กและ เยาวชนเป็นชาวต่างชาติให้แจ้งเจ้าหน้าที่กงสุลประจำประเทศนั้นได้ทราบ

57) เมื่อเด็กและเยาวชนถึงแก่ความตายในระหว่างที่ถูกกักขังหรือในสถานกักขัง ญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดที่สุดกับเด็กและ เยาวชนมีสิทธิที่จะตรวจสอบการชันสูตรพลิกศพ ดูสภาพศพ และให้ยุติวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับศพ เมื่อมีการตาย ของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นในสถานที่ควบคุม สถานที่ควบคุมควรมีอิสระในการดำเนินการสอบสวนถึงสาเหตุ

การตาย และต้องจัดทำรายงานแจ้งให้ญาติผู้ใกล้ชิดของเด็กและเยาวชนได้ทราบ ในการสอบสวนดังกล่าว นี้ควรดำเนินการภายใน 6 เดือนหลังจากมีการตายของเด็กและเยาวชนนับจากวันที่เด็กและเยาวชนได้รับการปล่อยตัว จากสถานที่ควบคุมและมีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าการตายมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาการควบคุม

58) เด็กและเยาวชนควรจะได้รับแจ้งให้ทราบทันทีโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ถึงการตาย การเจ็บป่วยร้ายแรง หรือการบาดเจ็บของสมาชิกครอบครัวและควรให้เด็กและเยาวชนได้มีโอกาสไปเข้าร่วมพิธีเผาศพของผู้ที่จากไป หรือไปอยู่เคียงข้างญาติที่ป่วยหนัก

ญ. การติดต่อกับชุมชนในระดับกว้าง

59) ควรดำเนินการทุกวิถีทางที่จะประกันว่าเด็กและเยาวชนได้มีการติดต่อกับโลกภายนอกอย่างเพียงพอ ซึ่ง การติดต่อกับโลกภายนอกนี้จะเป็นสิทธิโดยสมบูรณ์เพื่อความยุติธรรมและเป็นการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมและเป็นสิ่งจำเป็นในการเตรียมเด็กและเยาวชนในการกลับคืนสู่สังคม เด็กและเยาวชนควรจะได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลอื่นๆ หรือผู้แทนองค์กรที่เป็นผู้มีชื่อเสียงจากภายนอก การให้เด็กและเยาวชนออกจากสถานควบคุมเพื่อไปเยี่ยมบ้านและครอบครัว และการได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ โดยให้ออกจากสถานควบคุมเพื่อไปศึกษาวิชาสามัญ วิชาชีพ หรือด้วยเหตุผลสำคัญอื่นๆ หากเด็กและเยาวชนได้รับการลงโทษก็ควรนับเวลาดังกล่าวให้เป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาในการลงโทษนั้นด้วย

60) เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีสิทธิที่จะได้รับการเยี่ยมเยียนสม่ำเสมอและบ่อยครั้งตามหลัก สัปดาห์ละ 1 ครั้ง และไม่บ่อยกว่าเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อเป็นการเคารพความต้องการส่วนตัวของเด็กและเยาวชน รวมทั้งการให้สิทธิในการพบและการติดต่อกับครอบครัวและทนายความโดยไม่จำกัด

61) เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีสิทธิที่จะติดต่อกับบุคคลที่เด็กและเยาวชนได้เลือกที่จะติดต่อด้วยโดยการเขียนจดหมาย หรือโดยการโทรศัพท์ อย่างน้อยที่สุด สัปดาห์ละ 2 ครั้ง เว้นแต่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับกฎหมายและควรมีการช่วยเหลือในกรณีจำเป็นเพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับ

62) เด็กและเยาวชนควรมีโอกาสได้รับรู้ข่าวสารประจำวันโดยการอ่านหนังสือพิมพ์ ข่าวสารเป็นครั้งคราว และจากเอกสารอื่นๆ ตลอดจนการมีโอกาสรับฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ในรายการต่างๆ รวมทั้งภาพยนตร์ ตลอดจนการเข้าไปเยี่ยมชมสโมสรที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือองค์กรต่างๆ ซึ่งเด็กและเยาวชนให้ความสนใจ

ฎ. ขอบเขตของการควบคุมและการใช้กำลังบังคับ

63) ควรห้ามไม่ให้มีการใช้เครื่องมือ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการควบคุมหรือบังคับอย่างใดอย่างหนึ่ง เว้นแต่เป็นกรณีซึ่งเป็นไปตามกฎของสหประชาชาติข้อ 64 ข้างล่างนี้ซึ่งได้มีการกำหนดไว้แล้ว

64) เครื่องมือในการควบคุมหรือการใช้กำลังบังคับ ให้ใช้ในกรณีพิเศษเท่านั้น ในกรณีที่วิธีการควบคุมที่มีอยู่ทั้งหมดได้ใช้ไปแล้วและประสบความสำเร็จ ทั้งได้ระบุไว้ในกฎหมายและในระเบียบที่ให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน เครื่องมือในการควบคุมหรือการใช้กำลังบังคับ ต้องไม่ทำให้เกิดความอับอายต่ำต้อยหรือทำให้ขายหน้า และควรใช้อย่างจำกัดและใช้เพียงระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยคำสั่งของผู้บัญชาการ ซึ่งอาจจะเป็นผู้ดำเนินการใช้เครื่องมือต่างๆ เพื่อเป็นการป้องกันเด็กและเยาวชนจากการก่อความเดือดร้อนโดยการทำร้ายตัวเอง เป็นอันตรายแก่ผู้อื่น หรือทำลายทรัพย์สินให้ได้รับความเสียหาย ตามตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้บัญชาการควรจะ

ได้ทำการปรึกษาหารือกับแพทย์หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและรายงานให้ผู้บังคับบัญชาตามระดับชั้นขึ้นไป
ได้ทราบเสียก่อน

65) ในสถานควบคุมใดๆ ที่มีเด็กและเยาวชนถูกควบคุมตัวอยู่ ควรห้ามเจ้าหน้าที่ไม่ให้มีการพกพาอาวุธเข้าไปหรือห้ามใช้อาวุธ

กฎระเบียบการปฏิบัติเพื่อเป็นการรักษาวินัย

66) มาตรการใดๆ เพื่อเป็นการรักษาวินัยและระเบียบการปฏิบัติควรจะได้รับ การรักษา เพื่อประโยชน์ของความปลอดภัยและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชีวิตในชุมชน และควรจะดำเนินการสนับสนุนส่งเสริมให้สอดคล้องต้องกันกับเกียรติภูมิของเด็กและเยาวชน และวัตถุประสงค์เบื้องต้นของสถาบันที่ทำหน้าที่ให้การควบคุมดูแล กล่าวคือ เป็นการปลูกฝังจิตสำนึกเกี่ยวกับความยุติธรรม ความนับถือตนเอง และการเคารพสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลทุกๆ คน

67) มาตรการเพื่อเป็นการรักษาวินัยทุกๆ มาตรการที่เป็นองค์ประกอบของความโหดร้ายทารุณหรือการปฏิบัติที่ทำให้ขายหน้า ควรจะห้ามอย่างเด็ดขาด รวมทั้ง ควรห้ามการตัดสินประหารชีวิต การส่งไปอยู่ในห้องมืด ห้องคับแคบ หรือห้องขังเดี่ยว หรือการลงโทษอย่างหนึ่งอย่างใด ที่อาจจะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพร่างกายและจิตใจของเด็กและเยาวชน ควรห้ามการงดอาหาร และการจำกัดหรือการปฏิเสธการติดต่อกับสมาชิกในครอบครัวไม่ว่าจุดประสงค์ใดๆ แรงงานควรใช้เป็นเครื่องมือเพื่อการศึกษาและเป็นการส่งเสริมเด็กและเยาวชนเคารพนับถือตนเอง เพื่อเป็นการเตรียมเด็กและเยาวชนกลับคืนสู่ชุมชน และไม่ควรถูกกำหนดบทลงโทษเพื่อรักษาวินัย เด็กและเยาวชนไม่ควรได้รับการลงโทษมากกว่าหนึ่งครั้งสำหรับการละเมิดวินัยแบบเดียวกัน และควรห้ามการลงโทษเป็นกลุ่ม

68) กฎหมาย หรือกฎข้อบังคับซึ่งผู้บริหารที่มีอำนาจหน้าที่นำมาใช้ ควรวางบรรทัดฐานที่เกี่ยวข้องโดยคำนึงถึงพื้นฐานของความประพฤติ ความต้องการ และสิทธิต่างๆ ของเด็กและเยาวชนอย่างเต็มที่ ดังต่อไปนี้

- ก) องค์ประกอบของความประพฤติที่เป็นการผิดวินัย
- ข) ลักษณะ และระยะเวลาของการลงโทษทางวินัยที่อาจจะเป็นการทำให้ได้รับความทรมาน
- ค) เจ้าหน้าที่ที่สามารถกำหนดบทลงโทษนั้น
- ง) เจ้าหน้าที่ที่สามารถพิจารณาคำร้องเรียนต่างๆ

69) รายงานเกี่ยวกับการละเมิดหรือประพฤติผิด ควรเสนอให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ได้ทราบทันที ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ สามารถตัดสินใจได้ถึงความผิดดังกล่าวนั้นโดยมิชักช้า และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ควรพิจารณาไต่สวนในคดีนั้นทั้งหมด

70) ไม่มีเด็กและเยาวชนที่จะได้รับการลงโทษเพื่อรักษาวินัย ยกเว้นในกรณีที่เป็นไปตามบทข้อบังคับของกฎหมาย และกฎข้อบังคับต่างๆ โดยเคร่งครัด เด็กและเยาวชนจะไม่ได้รับการลงโทษ เว้นแต่เด็กและเยาวชนจะได้รับแจ้งให้ทราบถึงข้อกล่าวหาถึงการละเมิดกฎข้อบังคับด้วยท่าทีที่เหมาะสม เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับเด็กและเยาวชนอย่างเต็มที่ และควรให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชนตามความเหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้แสดงถึงการแก้ข้อกล่าวหา นั้น รวมทั้งให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชนมีสิทธิที่จะร้องเรียนกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ซึ่งมีความยุติธรรมรายงานต่างๆ ที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ควรเก็บข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวทางวินัยไว้ด้วย

71) เด็กและเยาวชนไม่ต้องรับผิดชอบต่อการดำเนินการรักษาระเบียบวินัย เว้นแต่ในกรณีที่อยู่ในความดูแล เพื่อการอยู่ร่วมกันเป็นพิเศษ การให้การศึกษา หรือกิจกรรมการกีฬาต่างๆ หรือเกี่ยวกับโครงการต่างๆ ของรัฐบาล

72) ผู้ตรวจสอบที่มีคุณวุฒิหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องตามหน้าที่ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารของสถานที่ควบคุม ควรเป็นผู้มีอำนาจในการดำเนินการตรวจสอบถึงกฎข้อบังคับพื้นฐานโดยทั่วไป และเข้าไปทำการตรวจสอบอย่างไม่เปิดเผยตามแนวทางของตนเอง และควรได้รับการประกันถึงคามมีอิสระในการปฏิบัติหน้าที่นี้ ผู้ตรวจสอบไม่ควรมีข้อจำกัดในการเข้าพบบุคคลากรที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานอยู่ในสถานควบคุมทุกคน ในสถานที่ที่เด็กและเยาวชนอยู่ หรือที่เด็กและเยาวชนถูกตัดอิสระภาพ เพื่อตรวจสอบเด็กและเยาวชนทุกคน และเพื่อการบันทึกถึงทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับสถานควบคุมดังกล่าวนี้

73) เจ้าหน้าที่ทางแพทย์ผู้มีความรู้ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบหรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ควรมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ การประเมินให้เป็นไปตามกฎที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สุขภาพ อนามัย ที่พัก อาหาร การออกกำลังกาย และการบริการทางการแพทย์ เช่นเดียวกับ ในแง่อื่นๆ อีก หรือสภาพของชีวิตในสถานควบคุมที่มีผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจของเด็กและเยาวชนโดยอนุโลม เด็กและเยาวชนทุกๆ คนควรมีสิทธิที่จะพูด ซึ่งเป็นการปรับทุกข์กับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบคนใดก็ได้

74) ภายหลังจากสิ้นสุดการตรวจสอบ ขอให้ผู้ตรวจสอบทุกคนเสนอรายงานที่ได้พบตรวจสอบโดยที่รายงานดังกล่าวจะรวมถึงการประเมินถึงสภาพสถานที่ควบคุม กฎข้อบังคับต่างๆ ที่มีอยู่ในขณะนั้น บทบัญญัติของกฎหมายของประเทศที่เกี่ยวข้อง และการรับรองถึงขั้นตอนต่างๆ ที่ได้รับการพิจารณาตามความจำเป็นว่าเป็นไปตามกฎต่างๆ โดยอนุโลม ซึ่งข้อเท็จจริงใดๆ ที่ได้ค้นพบโดยผู้ตรวจสอบที่ได้ปรากฏให้เห็นโดยชัดแจ้งว่า มีการละเมิดบทบัญญัติในข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็กและเยาวชน หรือมีการปฏิบัติที่เป็นการละเมิดสิทธิเด็กและเยาวชนในสถานควบคุม ควรได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่เพื่อดำเนินการสืบสวนและฟ้องร้องต่อไป

75) เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีโอกาสทำคำร้องหรือร้องทุกข์ไปยังผู้อำนวยการของสถานที่ควบคุมหรือผู้แทนผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

76) เด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิที่จะทำคำร้องหรือร้องทุกข์ต่อผู้บริหารงานส่วนกลางตลอดจนตุลาการและเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจซึ่งเห็นว่ามีเหมาะสม ทั้งควรแจ้งคำตอบนั้นให้เด็กและเยาวชนที่ร้องทุกข์ได้ทราบโดยมิชักช้า

77) ควรพยายามดำเนินการทุกๆ วิธีทางเพื่อจัดตั้งสำนักงานที่เป็นอิสระ เพื่อรับและทำการสืบสวนคำร้องทุกข์ที่เด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพได้จัดทำขึ้น เพื่อช่วยให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ได้รับความยุติธรรมอย่างเต็มที่

78) เด็กและเยาวชนทุกคนควรมีสิทธิที่จะร้องขอความช่วยเหลือจากสมาชิกในครอบครัว ที่ปรึกษากฎหมาย กลุ่มสิทธิมนุษยชน หรือกลุ่มอื่นที่มีความเป็นไปได้เพื่อดำเนินการร้องทุกข์ เด็กและเยาวชนที่อ่านเขียนไม่ได้ควรได้รับความช่วยเหลือ และควรให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนที่มีความต้องการใช้บริการสาธารณะหรือหน่วยงานภาคเอกชน หรือองค์กรต่างๆ ซึ่งได้จัดบริการให้คำปรึกษาทางกฎหมาย หรือซึ่งสามารถรับคำร้องทุกข์

ท. การกลับคืนสู่ชุมชน

79) เด็กและเยาวชนทุกคนควรได้รับประโยชน์จากการจัดเตรียมการซึ่งมุ่งให้ความช่วยเหลือในการกลับคืนสู่สังคม การดำเนินชีวิตในครอบครัว การเข้ารับการศึกษาหรือการทำงานภายหลังจากที่ได้รับการปล่อยตัววิธีการดำเนินการด้านต่างๆ รวมทั้งการปล่อยก่อนกำหนด และหลักสูตรพิเศษต่างๆ ซึ่งควรจัดทำขึ้นเป็นขั้นสุดท้าย

80) เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจควรจัดบริการต่างๆ เพื่อประกันว่า สามารถให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนในการพัฒนาดตนเองเพื่อกลับคืนสู่สังคม และเพื่อเป็นการขจัดอคติซึ่งเป็นการต่อต้านเด็กและเยาวชนเหล่านั้น ขอบเขตของการให้บริการในด้านต่างๆ ควรจะประกันว่ามีความเป็นไปได้ว่าเด็กและเยาวชนจะได้รับการจัดหาสถานที่อยู่อาศัยที่มีความเหมาะสม มีการจ้างงาน มีเครื่องนุ่งห่ม และมีวิธีการที่เหมาะสมกับการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนที่ได้รับการปลดปล่อย เพื่อช่วยให้เด็กและเยาวชนสามารถกลับคืนเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคมได้โดยง่ายและประสบผลสำเร็จ โดยที่ตัวแทนของหน่วยงานที่ให้บริการในลักษณะเช่นนี้ ควรจะได้ให้คำปรึกษาและควรเข้าไปพบเด็กและเยาวชน ในขณะที่ยังถูกกักขังตัวอยู่ด้วย จุดประสงค์เพื่อจะให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนในการพัฒนาเพื่อกลับคืนสู่ชุมชนต่อไป

ค. บุคลากร

81) บุคลากรควรเป็นผู้มีคุณวุฒิ รวมทั้งต้องมีผู้ชำนาญการพิเศษสาขาต่างๆ ในจำนวนที่พอเหมาะ เช่น ครู วิชาชีพ ผู้ให้คำปรึกษา นักสังคมสงเคราะห์ จิตแพทย์ และนักจิตวิทยา โดยปกติบุคลากรต่างๆ เหล่านี้ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ชำนาญการพิเศษสาขาอื่นๆ จะได้รับการว่าจ้างให้ทำงานเป็นการถาวร อย่างไรก็ตาม การจ้างงานเป็นการถาวรนี้จะไม่ทำให้อาสาสมัครและการว่าจ้างให้ทำงานชั่วคราวหมดโอกาสไป ถ้าหากอาสาสมัครหรือผู้ที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานชั่วคราวได้รับการสนับสนุนและได้รับการฝึกอบรมมาให้อยู่ในระดับที่อาสาสมัครหรือผู้ที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงานชั่วคราว สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเหมาะสมและเป็นประโยชน์ อีกทั้งสถานที่ควบคุมเป็นสถานที่ใช้ประโยชน์ในการแก้ไขเยียวยาในด้านต่างๆ เช่น ด้านการศึกษา ด้านศีลธรรม ด้านจิตใจ และการให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับทรัพยากรด้านต่างๆ โดยมีรูปแบบของการช่วยเหลือที่มีความเหมาะสมและเป็นการใช้ทรัพยากรเท่าที่มีอยู่ในชุมชน โดยให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมแต่ละคน

82) ในการบริหารงานควรมีการจัดเตรียมเพื่อทำการคัดเลือก และบรรจุข้าราชการทุกประเภทและทุกระดับด้วยความละเอียดรอบคอบ ทั้งนี้ เพราะการจัดการในสถานที่ควบคุมที่มีความเหมาะสมนั้น จะขึ้นอยู่กับการที่สถานที่ควบคุมนั้น มีบุรณภาพ มีมนุษยธรรมและมีความสามารถในการดำเนินงาน รวมทั้งการมีบุคลากรทางด้านวิชาชีพที่มีความสามารถที่จะปฏิบัติงานกับเด็กและเยาวชน และมีบุคลากรที่มีความเหมาะสมกับงานด้วย

83) เพื่อเป็นการประกันก่อนการสิ้นสุดเกี่ยวกับกฎต่างๆ ดังกล่าวนี บุคลากรทั้งชายและหญิงในจำนวนที่เหมาะสม จะได้รับการแต่งตั้งในฐานะเจ้าหน้าที่วิชาชีพที่มีรายได้ที่เพียงพอในการปฏิบัติงาน บุคลากรของสถานที่ควบคุมเด็กและเยาวชน ควรได้รับการสนับสนุนช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง เพื่อความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่และเป็นการปฏิบัติงานอย่างมีมนุษยธรรม ตามที่ได้รับมอบหมายในฐานะนักวิชาชีพด้วยความยุติธรรม ด้วยความสามารถให้บุคลากรทั้งหลายประพฤติตนในลักษณะที่สมควรจะได้รับการยอมรับนับถือจากเด็กและเยาวชนอยู่ตลอดเวลา และเป็นแบบอย่างที่ดีให้เป็นທີ່ประจักษ์ชัดแก่สายตาของเด็กและเยาวชน

84) การบริหารงานควรแนะนำให้มีการจัดรูปแบบขององค์กร ที่ง่ายและสะดวกในการติดต่อระหว่างเจ้าหน้าที่ที่มีความแตกต่างกันตามลำดับขั้นของแต่ละสถานที่ควบคุม เพื่อเป็นการส่งเสริมความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานที่ให้บริการทั้งหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับดูแลเด็กและเยาวชน รวมทั้งระหว่างเจ้าหน้าที่กับผู้บริหารด้วยจุดประสงค์เพื่อให้มั่นใจได้ว่า เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานกับเด็กและเยาวชนโดยตรง สามารถที่จะปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในลักษณะที่มีความเมตตากรุณา เพื่อให้มีเจ้าหน้าที่ที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาด้วยความสำเร็จ

85) บุคลากรควรจะได้รับ การฝึกอบรมให้เป็นผู้ที่มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การฝึกฝนอบรมด้านจิตวิทยาเด็ก สวัสดิการเด็กและเยาวชน และกฎอันเป็นมาตรฐานสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน สิทธิเด็ก รวมทั้งกฎต่างๆ ของสหประชาชาติในปัจจุบัน บุคลากรควรจะต้องดำรงไว้ และปรับปรุงความรู้ความสามารถในด้านวิชาชีพของเขา โดยการเข้าร่วมรับการฝึกอบรมในหลักสูตรการอบรมในการทำงานรวมทั้งรวบรวมลักษณะการทำงานตามอาชีพที่มีความถูกต้องเหมาะสมไว้อย่างละเอียด

86) ผู้อำนวยการสถานที่ควบคุม ควรเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติในหน้าที่อย่างเพียงพอ อีกทั้งมีความสามารถในการบริหารงานและผ่านการฝึกฝนอบรมและมีประสบการณ์อย่างเพียงพอ และควรปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มเวลา

87) ในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรทั้งหลาย บุคลากรของสถานที่ควบคุมควรจะต้องให้การปกป้องคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์สำหรับเด็กและเยาวชนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

(ก) จะไม่มีบุคลากรซึ่งเป็นสมาชิกของสถานที่ควบคุมหรือสถาบันใดที่จะกำหนดโทษหรือยุบส่งเสริม หรือปฏิบัติการใดๆ ซึ่งเป็นการทรมานหรือด้วยวิธีการที่เป็นอันตราย ด้วยความโหดร้าย ด้วยความทารุณ หรือเป็นการปฏิบัติทำให้ได้รับความขายหน้า เพื่อเป็นการลงโทษเป็นการแก้ไข หรือเป็นการรักษาวินัยภายใต้ข้ออ้างหรือข้อแก้ตัว โดยปกติทั่วไปหรือภายใต้สภาพการณ์ใดๆ ก็ตาม

(ข) บุคลากรทุกคนควรปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มงวดกวดขัน รวมทั้งต่อต้านขัดขวางและตอบโต้พฤติกรรมที่เป็นการฉ้อราษฎร์บังหลวง โดยให้รายงานในเรื่องดังกล่าวนี้ต่อเจ้าหน้าที่โดยไม่ชักช้า

(ค) บุคลากรทุกคนควรเคารพกฎต่างๆ ที่มีอยู่ บุคลากรผู้ซึ่งมีเหตุผลอันเชื่อได้ว่ามีการละเมิดกฎหรือกระทำผิดกฎอย่างร้ายแรง หรือกำลังจะละเมิดหรือกระทำผิดเกิดขึ้น บุคลากรผู้นั้นควรรายงานเรื่องดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นได้ทราบ หรือรายงานต่อหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตรวจสอบ หรือผู้ที่มีอำนาจในการแก้ไขเยียวยา

(ง) บุคลากรทุกคนควรปฏิบัติหน้าที่ด้วยความแน่ใจได้ว่า ให้การปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างเต็มที่ รวมทั้งการปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนจากการถูกแสวงหาประโยชน์และการทารุณกรรมทางร่างกาย ทางเพศ และทางอารมณ์

(จ) บุคลากรทุกคนควรเคารพสิทธิส่วนตัวของเด็กและเยาวชน และโดยเฉพาะควรรักษาความลับเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของเด็กและเยาวชน ตลอดจนเรื่องราวของครอบครัวของเด็กและเยาวชน ซึ่งบุคลากรได้เรียนรู้และเป็นผลที่ได้จากความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ตามวิชาชีพของเขา

(ฉ) บุคลากรทุกคนควรค้นหาถึงความแตกต่างระหว่างของชีวิตภายในสถานที่ควบคุมและภายนอกสถานที่ควบคุมของเด็กและเยาวชนให้น้อยที่สุด ซึ่งจะนำไปสู่การกระทำที่เป็นผลให้การเคารพในศักดิ์ศรีของเด็กและเยาวชนในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่งลดน้อยลง

United Nations Guidelines for the Prevention of Juveniles Delinquency : The Riyadh Guidelines

ข้อแนะนำของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

หรือข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด ค.ศ. 1990

มติสมัชชาใหญ่ที่ 45/112 (General Assembly resolution 45/112)

สมัชชาใหญ่

คำนำถึง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง รวมทั้งตราสารระหว่างประเทศในเรื่องสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของเยาวชน รวมทั้งมาตรฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งได้ร่างขึ้นโดยองค์การแรงงานสากล

คำนำถึง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวแก่คดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง)

ระลึกถึง มติสมัชชาใหญ่ที่ 40/33 วันที่ 29 พฤศจิกายน 1985 ได้มีการเรียกร้องให้มีการดำเนินการพัฒนาเกี่ยวกับมาตรฐานต่างๆ ในการป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิด ซึ่งจะช่วยให้ประเทศสมาชิกในการกำหนดกฎเกณฑ์รวมทั้งการดำเนินการตามโครงการพิเศษ และนโยบายต่างๆ ตลอดจนย้ำถึงการให้ความช่วยเหลือ การให้การดูแล รวมทั้งชุมชนที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ได้มีการเรียกร้องต่อสภาเศรษฐกิจและสังคมให้รายงานต่อที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติครั้งที่ 8 ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการบรรลุถึงความก้าวหน้าในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรฐานต่างๆ เพื่อพิจารณาทบทวนและดำเนินการต่อไป

ระลึกถึง สภาเศรษฐกิจและสังคมในส่วนที่ 2 ของมติที่ 1986/10 วันที่ 21 พฤษภาคม 1986 ด้วยว่า ได้ขอให้ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ ครั้งที่ 8 ได้พิจารณาถึงร่างมาตรฐานว่าด้วยการป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิดด้วยจุดประสงค์เพื่อนำเอามาตรฐานดังกล่าวมาใช้

ยอมรับว่า เป็นความจำเป็นที่ประเทศในภูมิภาคและองค์การระหว่างประเทศจะต้องพัฒนาวิธีการและกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

รับรองว่า เด็กทุกคนมีสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ รวมทั้งมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาที่เป็นการให้เปล่า

เอาใจใส่ ต่อจำนวนเยาวชนที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้ซึ่งอาจกระทำหรือไม่ได้กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายแต่เป็นผู้ที่ถูกทอดทิ้ง ถูกละเลยจากการดูแลเอาใจใส่ ถูกกระทำทารุณกรรมเกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่หมิ่นเหม่ ตลอดจนผู้ที่อยู่ในสภาพสังคมที่มีความเสี่ยงโดยทั่วไป

พิจารณาถึง ผลดีของการดำเนินงานตามนโยบายในการป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิดเพื่อสวัสดิภาพของชุมชน

1. บันทึกที่น่าพอใจ ถึงความสำเร็จในการทำงานที่สำคัญของคณะกรรมการว่าด้วยการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมและเลขาธิการสหประชาชาติในการกำหนดเกณฑ์ที่เป็นข้อแนะนำในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2. แสดงความชื่นชม ถึงความร่วมมือที่มีคุณค่าของศูนย์กลางการศึกษาและฝึกอบรมด้านความมั่นคงของอาหรับ ณ กรุงริยาด ที่ได้เป็นเจ้าภาพในการจัดประชุมผู้เชี่ยวชาญระหว่างประเทศ เพื่อพัฒนาข้อแนะนำของสห

ประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งได้จัดให้มีขึ้น ณ กรุงริยาด ระหว่างวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 1 มีนาคม 1988 โดยความร่วมมือของสหประชาชาติ สำนักงานกรุงเวียนนา

3. รับเอาไว้ ซึ่งข้อแนะนำของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซึ่งได้บรรจุมติไว้ไว้ในภาคผนวกโดยมีการตั้งชื่อว่า "ข้อแนะนำกรุงริยาด"

4. ร้องขอ ต่อประเทศสมาชิกสหประชาชาติถึงความเข้าใจเกี่ยวกับแผนในการป้องกันอาชญากรรมที่ได้ประยุกต์ข้อแนะนำแห่งกรุงริยาดเข้าไปในกฎหมายของประเทศในนโยบายและวิธีการปฏิบัติ และให้นำเอาข้อแนะนำแห่งกรุงริยาดนี้เสนอให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ผู้ร่างนโยบายบุคลากร ด้านกระบวนการยุติธรรมในคดีเด็กและเยาวชน นักการศึกษา สื่อมวลชน ผู้ปฏิบัติและนักเรียน ได้นำไปพิจารณาใช้ต่อไป

5. ขอร้อง เลขาธิการสหประชาชาติ และประเทศสมาชิกสหประชาชาติที่ได้รับเชิญให้ประกันถึงความเป็นไปได้ในการเผยแพร่ต้นฉบับเกี่ยวกับข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด ออกไปให้แพร่หลายในทุกๆ ภาษาราชการของสหประชาชาติ

6. ขอร้อง เลขาธิการสหประชาชาติ และหน่วยงานสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องที่ได้รับเชิญสถาบันต่างๆ ที่มีความสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนได้พยายามให้ความร่วมมือและสนับสนุนในการนำเอาข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด ไปใช้ให้เป็นประโยชน์

7. ขอร้อง เลขาธิการสหประชาชาติ ให้ทำการวิจัยเพิ่มขึ้นอีก โดยเฉพาะในหัวข้อเรื่อง "สภาพของสังคมที่มีความเสี่ยงและเรื่องการแสวงหาประโยชน์ของเด็ก รวมทั้งการใช้เด็กและเยาวชนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรม" ทั้งนี้ ก็ด้วยจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความเข้าใจถึงมาตรการต่างๆ ที่จะใช้ในการตอบโต้ ตลอดจนการรายงานในเรื่องดังกล่าวนี้ต่อที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ ครั้งที่ 9 ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด

8. ขอร้อง เลขาธิการสหประชาชาติ ให้แจกจ่ายคู่มือประกอบเกี่ยวกับมาตรฐานในกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ที่ได้บรรจุเอากฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง) ข้อแนะนำของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด) และกฎของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ ตลอดจนบันทึกข้อมูลเพิ่มเติมซึ่งอยู่ท้ายบทบัญญัติดังกล่าว

9. เร่งเร็ว องค์การต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสหประชาชาติโดยร่วมมือกับเลขาธิการสหประชาชาติในการดำเนินการตามมาตรการที่มีความเหมาะสมเพื่อประกันได้ว่ามีปฏิบัติตามมติ

10. เชิญ คณะอนุกรรมการว่าด้วยการป้องกันในการเลือกปฏิบัติและการคุ้มครองชนกลุ่มน้อยของคณะกรรมาธิการว่าด้วยสิทธิมนุษยชน เพื่อพิจารณาถึงตราสารระหว่างประเทศที่เป็นตราสารใหม่ ทั้งนี้ ก็ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการนำเอาข้อกำหนดของกฎสหประชาชาติไปใช้ให้เป็นประโยชน์

11. เชิญ ประเทศสมาชิกได้ให้การสนับสนุนอย่างเข้มแข็งต่อองค์การที่ปฏิบัติงานทางด้านวิชาการและโครงการนำร่องโครงการทดลองเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำสั่งและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการนำข้อกำหนดของข้อแนะนำแห่งกรุงริยาดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ และวางมาตรการให้เป็นที่ยอมรับกับบริกการด้านการบำบัดแก้ไขโดยชุมชน ด้วยความมุ่งหมายที่จะตอบสนองความต้องการและปัญหาพิเศษของเยาวชนและขอให้เลขาธิการสหประชาชาติ ได้ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในส่วนนี้

12. เชิญ ประเทศสมาชิกได้แจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบถึงการปฏิบัติตามข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด และรายงานให้คณะกรรมาธิการว่าด้วยการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมได้ทราบเป็นประจำถึงผลความสำเร็จในการปฏิบัติตามข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด

13. รับรองว่า คณะกรรมการว่าด้วยการป้องกันและควบคุมอาชญากรรมได้ขอให้ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ ครั้งที่ 9 ได้ทำการทบทวนถึงผลดีในการสนับสนุนส่งเสริมให้มีการนำเอาข้อแนะนำแห่งกรุงริยาดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งคำรับรองดังกล่าวนี้ได้บรรจุไว้ในมติในวาระการประชุมที่ได้แยกหัวข้อเรื่องที่ว่าด้วยกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชนไว้แล้ว และให้นำเอาเรื่องนี้มาพิจารณาทบทวนอยู่เสมอ

การประชุมครั้งที่ 68
วันที่ 14 ธันวาคม 1990

ส่วนที่ 1 หลักชั้นมูลฐาน

1) การป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อการป้องกันอาชญากรรมในสังคมซึ่งเกี่ยวข้องกับปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย กิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน มุ่งให้สังคมได้นำความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ไปปรับใช้ และความหวังในภายภาคหน้า ที่เยาวชนสามารถพัฒนาทัศนคติที่ไม่ประกอบอาชญากรรมได้ในอนาคต

2) ความสำเร็จของสังคมในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนขึ้นอยู่กับความพยายามที่จะให้หลักประกันในการพัฒนาคนหนุ่มสาวได้อย่างกลมกลืนโดยให้การส่งเสริมบุคลิกภาพของคนหนุ่มสาวตั้งแต่เมื่ออยู่ในวัยเด็ก

3) เพื่อจุดประสงค์ของการตีความข้อแนะนำนี้ ควรตีความให้สอดคล้องกับหลักเบื้องต้นที่มุ่งให้เด็กเป็นจุดศูนย์กลาง เยาวชนควรมีบทบาทอย่างเต็มที่และมีส่วนร่วมในสังคม ทั้งไม่ควรมุ่งแต่เพียงการพิจารณาให้การอบรมขัดเกลาและควบคุมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เท่านั้น

4) ในการปฏิบัติตามข้อแนะนำนี้ให้เป็นไปตามระบบกฎหมายของแต่ละประเทศ ความเป็นอยู่ที่ดีของเยาวชนซึ่งควรเริ่มมีแผนในการป้องกันต่างๆ ตั้งแต่เมื่ออยู่ในวัยเด็ก

5) ควรรวบรวมความก้าวหน้าของนโยบายในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มีความจำเป็นและมีความสำคัญ รวมทั้ง การศึกษาระบบและมาตรการต่างๆ ในการทำงานร่วมกัน ควรหลีกเลี่ยงการลงโทษเด็กในความผิดทางคดีอาญา และการลงโทษให้อยู่ในสถานที่ควบคุมสำหรับความประพฤติที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อการพัฒนาของเด็กและไม่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับนโยบายและมาตรการต่างๆ ดังต่อไปนี้

ก. ให้โอกาสในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอกาสทางด้านการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของเยาวชนที่มีการเปลี่ยนแปลง และเพื่อใช้เป็นกรอบในการส่งเสริมการให้ความคุ้มครอง และพัฒนาเยาวชนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนผู้ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าอยู่ในภาวะอันตรายหรืออยู่ในสภาพสังคมที่เสี่ยงและมีความจำเป็นต้องได้รับการดูแลและให้ความคุ้มครองเป็นพิเศษ

ข. ปรัชญาต่างๆ ที่ได้กำหนดขึ้นเป็นเฉพาะและวิธีการเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนบนพื้นฐานของกฎหมาย วิธีการดำเนินงาน สถาบัน สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และบริการสื่อสาร ข้อมูล

การทำงานเครือข่าย ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะลดแรงจูงใจ ความต้องการและโอกาสต่างๆ หรือเงื่อนไขต่างๆ ที่ได้หยิบยกขึ้นมาให้คณะกรรมการพิจารณาเกี่ยวกับการละเมิดกฎหมาย

ค. การแทรกแซงโดยเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการติดตามดูแลเอาใจใส่ในผลประโยชน์เบื้องต้นทั้งหมดของเยาวชน และให้การแนะนำด้วยความยุติธรรม ด้วยความเสมอภาคและด้วยความเป็นธรรม

ง. การให้ความคุ้มครองเยาวชนทุกคนในด้านสิทธิ ผลประโยชน์ การพัฒนา และให้มีความเป็นอยู่ที่ดี

จ. การพิจารณาว่า พฤติกรรมหรือความประพฤติของคนหนุ่มสาวที่ไม่สามารถประพฤติหรือปฏิบัติตามบรรทัดฐานและค่านิยมของสังคมได้ทั้งหมด ซึ่งมักจะเป็นส่วนหนึ่งของวุฒิภาวะและขั้นตอนการเจริญเติบโต และส่วนใหญ่ในแต่ละคนมักจะไม่สามารถปรากฏให้เห็นในทันทีแต่จะถ่ายทอดให้เห็นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ฉ. การรับรู้ถึงแนวความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ว่าเยาวชนซึ่งถูกตราหน้าในฐานะที่เป็น “ผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน”, ผู้มีความประพฤติเหลวไหล” หรือ “เริ่มมีพฤติกรรมที่เหลวไหล” มักเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่เยาวชนได้มีการพัฒนารูปแบบของพฤติกรรมอันไม่เป็นที่พึงปรารถนาไว้อย่างเหนียวแน่น

6) ควรพัฒนาบริการพื้นฐานต่างๆ ในชุมชน ตลอดจนแผนการต่างๆ เพื่อป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่ยังไม่มีหน่วยงานต่างๆ ได้ถูกจัดตั้งขึ้น หน่วยงานทางราชการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมทางสังคมควรเป็นหน่วยงานที่ได้ให้ประโยชน์ในฐานะที่เป็นหน่วยงานแหล่งสุดท้าย

ส่วนที่ 2 ขอบเขตของข้อแนะนำ

7) ข้อแนะนำควรมีการตีความ และนำไปปฏิบัติภายในกรอบกว้างๆ ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม กติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก รวมทั้งในเนื้อหาของกฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง) เช่นเดียวกับตราสารและบรรทัดฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิ ผลประโยชน์ และความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนทุกคน

8) ข้อแนะนำในปัจจุบัน ควรสอดคล้องกับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขในทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นของแต่ละประเทศ

ส่วนที่ 3 การป้องกันโดยทั่วไป

9) ควรวางแผนการป้องกันไว้อย่างกว้างๆ ในหน่วยงานของรัฐบาลทุกระดับที่จัดตั้งขึ้นและรวมถึงสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

ก. วิเคราะห์ในระดับลึกเกี่ยวกับปัญหาและรายละเอียดต่างๆ ที่มีอยู่ในแต่ละโครงการ รวมทั้งบริการและทรัพยากรที่มีอยู่

ข. กำหนดให้ชัดเจนถึงขอบเขตความรับผิดชอบสำหรับหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสถาบันและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับความพยายามในด้านการป้องกัน

ค. จัดให้มีกลไกต่างๆ เพื่อจุดประสงค์ในการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐบาลและหน่วยงานเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวกับความพยายามในด้านการป้องกัน

ง. นโยบาย โครงการ และกลยุทธ์ต่างๆ จะขึ้นอยู่กับการศึกษาในด้านต่างๆ ที่ได้มีการคาดการณ์เอาไว้ แล้วล่วงหน้า ตลอดจนได้มีการกล่าวถึงและเตือนถึงเรื่องดังกล่าวนี้ รวมทั้งได้ทำการประเมินผลการปฏิบัติงานเอาไว้อย่างละเอียดรอบคอบ

จ. วิธีการเพื่อลดโอกาสในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอย่างมีประสิทธิภาพ

ฉ. การให้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานตามโครงการและบริการต่างๆ ที่มีขอบเขตกว้างๆ

ช. ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างรัฐบาลในระดับชาติ ระดับรัฐ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่นกับภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้แทนซึ่งเป็นผู้รับใช้ประชาชนในชุมชน ผู้ใช้แรงงาน หน่วยงานที่ดูแลเด็ก หน่วยงานที่ให้การศึกษาเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย หน่วยงานทางสังคม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย และหน่วยงานด้านตุลาการในการดำเนินงานร่วมกันเพื่อป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ตลอดจนเยาวชนอาชญากรรม

ซ. การมีส่วนร่วมของคนหนุ่มสาวในนโยบายและการดำเนินงานป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยอาศัยทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชนทั้งหมด การช่วยตนเองของคนหนุ่มสาว โครงการให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ และการชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ

ณ. บุคลากรผู้เชี่ยวชาญในทุกระดับชั้น

ส่วนที่ 4 กระบวนการซึ่งอาศัยสังคมเป็นหลัก

10) ควรเน้นถึงการวางนโยบายในด้านการป้องกันที่สัมฤทธิ์ผลโดยอาศัยสังคมเป็นหลักและครอบคลุมถึงเด็กและเยาวชนทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางครอบครัว ชุมชน กลุ่มเพื่อน โรงเรียน การฝึกอาชีพ การทำงาน ตลอดจนองค์กรอาสาสมัครต่างๆ นอกจากนี้ ควรคำนึงถึง การพัฒนาเด็กและเยาวชนแต่ละคนให้เหมาะสม รวมทั้งเด็กและเยาวชนเหล่านี้ ควรจะได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นผู้ที่มีส่วนอย่างเท่าเทียมกันในกระบวนการซึ่งอาศัยสังคมเป็นหลักและครอบคลุมทุกด้าน

ก. ครอบครัว

11) ทุกๆ สังคมควรกำหนดให้ความต้องการ และความเป็นอยู่ที่ดีของครอบครัวและสมาชิกทุกคนในครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญขั้นต้น

12) เมื่อครอบครัวเป็นจุดศูนย์กลางที่รับผิดชอบในทางสังคมเบื้องต้นแก่เด็กทั้งหลาย รัฐบาลและสังคมควรพยายามดำเนินการปกป้องรักษาความมั่นคงของครอบครัว รวมทั้งครอบครัวขยายให้ดำเนินต่อไป สังคมมีหน้าที่รับผิดชอบในการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวในการดูแลและคุ้มครอง และประกันถึงความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย และจิตใจของเด็ก รวมทั้งจัดเตรียมเกี่ยวกับการดูแลเด็กในแต่ละวันให้เพียงพอ

13) รัฐบาลประเทศต่างๆ ควรวางนโยบายซึ่งนำมาซึ่งการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวให้มีสภาพแวดล้อมอันมั่นคงและราบรื่น ส่วนครอบครัวที่ไม่มั่นคง หรือมีความขัดแย้งกันโดยจำเป็นจะต้องได้รับการช่วยเหลือ รัฐบาลควรจัดบริการต่างๆ ที่มีความจำเป็นให้แก่ครอบครัวเหล่านี้

14) เมื่อสภาพแวดล้อมของครอบครัวที่มั่นคงและราบรื่นได้ขาดหายไป และชุมชนได้พยายามให้ความช่วยเหลือแก่บิดามารดาที่ประสบความล้มเหลว ตลอดจนครอบครัวขยายไม่ประสบความสำเร็จในการดำเนินตามบทบาทหน้าที่ของครอบครัว ดังนั้น การกำหนดทางเลือกอื่นๆ เช่น การหาครอบครัวอุปถัมภ์ รวมทั้งการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมควรจะได้นำมาพิจารณาเลือกใช้ การพิจารณาเลือกใช้วิธีการเช่นนี้ หากเป็นไปได้ ควรจัดให้มีการทดลอง โดยทดลองให้เด็กไปอยู่ในความอุปการะในครอบครัวที่มีสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงและราบรื่น ในขณะที่เดียวกันจะเป็นการสร้างความรู้สึกที่มั่นคงให้แก่เด็ก ฉะนั้น จึงควรหลีกเลี่ยงการอุปการะเลี้ยงดูที่เป็นไปอย่างเลื่อนลอยไม่แน่นอน

15) ควรดูแลเอาใจใส่เป็นกรณีพิเศษแก่เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจไม่ราบรื่น ทางด้านสังคมและวัฒนธรรมซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กพื้นเมือง เด็กย้ายถิ่นที่อยู่และครอบครัวเด็กอพยพ การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้อาจจะทำลายความสามารถทางสังคมของครอบครัว ทั้งนี้เพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงในทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการเลี้ยงดู ตลอดจนการดูแลเด็กด้วยความรัก ความทะนุถนอม นอกจากนี้มีอยู่เสมอที่บทบาทและวัฒนธรรมเกิดเปลี่ยนแปลงและขัดแย้งกัน ดังนั้น จึงต้องกำหนดรูปแบบของโครงสร้างที่ทันสมัยและสอดคล้องกับสังคมเพื่อนำไปสู่กระบวนการสำหรับเด็กที่อาศัยสังคมเป็นหลัก

16) ควรนำมาตรการต่างๆ ไปใช้ รวมทั้งโครงการพัฒนาที่จัดให้แก่ครอบครัว ซึ่งเป็นการให้โอกาสครอบครัวได้เรียนรู้เกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของบิดามารดาที่มีต่อพัฒนาการของเด็กและการดูแลเด็ก การส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบิดามารดาและเด็ก การสร้างความรู้สึกของบิดามารดาที่มีต่อปัญหาของเด็กและเยาวชน และการส่งเสริมให้บิดามารดาได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมพื้นฐานของครอบครัวและชุมชน

17) รัฐบาลประเทศต่างๆ ควรใช้มาตรการส่งเสริมความสามัคคีกลมเกลียวกันอย่างแน่นแฟ้นของครอบครัว และขัดขวางการแยกเด็กออกไปจากบิดามารดา เว้นเสียแต่ที่ไม่มีทางเลือกเพราะสภาพแวดล้อมของครอบครัวจะมีผลกระทบต่อสวัสดิภาพและอนาคตของเด็ก

18) มีความจำเป็นที่ต้องเน้นให้เห็นถึงความสำคัญในหน้าที่ของครอบครัวและครอบครัวขยายที่มีต่อการอบรมขัดเกลาเด็ก และขณะเดียวกันก็มีความจำเป็นเท่ากันในการให้เด็กและเยาวชนได้ยอมรับถึงบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบ การเข้าไปมีส่วนร่วมและการเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคม

19) เพื่อเป็นหลักประกันถึงสิทธิของเด็กซึ่งจะเข้าสู่กระบวนการที่เป็นไปในทางสังคมอย่างเหมาะสม รัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ ควรจะได้ให้ความไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อสังคม ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายทำนองเดียวกัน เมื่อใดก็ตามที่สถาบันดั้งเดิมและจารีตประเพณีไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลจึงควรจัดเตรียมและยินยอมให้ใช้มาตรการที่ริเริ่มขึ้นใหม่ด้วย

20) รัฐบาลมีหน้าที่จัดการศึกษาให้เข้าถึงเยาวชนทุกคน

21) ระบบการศึกษา นอกจากจะให้การศึกษาวินิจฉัยและกิจกรรมทางด้านวิชาชีพแล้ว ควรจะอุทิศในการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษดังต่อไปนี้

(ก) สอนให้เด็กได้เรียนรู้ถึงค่านิยมต่างๆ เบื้องต้นและทำการพัฒนาให้เด็กได้ยอมรับและรักในรูปแบบและเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมในประเทศของตน เพื่อเป็นค่านิยมทางสังคมของประเทศที่เด็กและเยาวชนได้อาศัยอยู่ รวมทั้งเพื่อความเจริญทางด้านอารยธรรมที่แตกต่างกันของเด็กแต่ละคน และเพื่อสิทธิมนุษยชนตลอดจนเสรีภาพขั้นพื้นฐาน

- (ข) สนับสนุนส่งเสริมและพัฒนาบุคคลิกภาพ ความสามารถพิเศษและความสามารถทางด้านสติปัญญาและกายภาพของเยาวชนให้มีขีดความสามารถอย่างเต็มที่
- (ค) ให้เยาวชนอยู่ในฐานะเป็นผู้มีส่วนร่วมในการศึกษาและความสำเร็จทางการศึกษาอย่างแท้จริงมากกว่าเป็นแค่เพียงผู้ที่มีส่วนร่วมในวัตถุประสงค์ของการดำเนินการศึกษาเท่านั้น
- (ง) ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ในการส่งเสริมจิตสำนึกเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของการศึกษาและการเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนและชุมชน
- (จ) ส่งเสริมเยาวชนให้มีความเข้าใจ ยอมรับ และเคารพในแง่คิดและความคิดเห็นที่แตกต่างกันรวมทั้งความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมและความแตกต่างในด้านอื่น
- (ฉ) จัดเตรียมข้อมูล และการแนะแนวเกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพ โอกาสการจ้างงานและการพัฒนาอาชีพ
- (ช) จัดเตรียมเกี่ยวกับการส่งเสริมให้เยาวชนมีอารมณ์ปกติ และหลีกเลี่ยงการปฏิบัติที่ไม่ดี ซึ่งมีผลต่อสุขภาพจิต
- (ซ) หลีกเลี่ยงการใช้มาตรการทางวินัยที่โหดร้ายทารุณ โดยเฉพาะการลงโทษทางร่างกายโดยการเสียนติ
- 22) ระบบการศึกษาควรเป็นระบบที่มุ่งทำงานร่วมกันกับบิดามารดา องค์กรต่างๆ ในชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยใช้กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับเยาวชน
- 23) เยาวชนและครอบครัวของเยาวชนควรได้รับการแจ้งให้ทราบถึงกฎหมาย สิทธิและหน้าที่ ความรับผิดชอบของเยาวชนภายใต้กฎหมาย เช่นเดียวกับระบบค่านิยมสากล รวมทั้งตราสารต่างๆ ของสหประชาชาติ
- 24) ระบบการศึกษาควรได้รับการขยายให้กว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การดูแลและเอาใจใส่ต่อเยาวชนที่อยู่ในสังคมที่มีภาวะของความเสี่ยง โครงการพิเศษเพื่อการป้องกัน และอุปกรณ์การศึกษา หลักสูตร เครื่องมือที่มีลักษณะใกล้เคียงควรจะได้รับการพัฒนาและนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่
- 25) การดูแลเอาใจใส่เป็นกรณีพิเศษต่อการใช้นโยบายและกลยุทธ์ต่างๆ อย่างเข้มงวดเพื่อป้องกันเยาวชนดื่มแอลกอฮอล์ ใช้ยาเสพติด และสิ่งอื่นที่ใช้แทนยาเสพติด ครู และวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต้องควรได้รับการจัดเตรียมและฝึกอบรมเพื่อการป้องกัน และปฏิบัติงานเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาต่างๆ เหล่านี้ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับยาเสพติด การใช้ยาเสพติด รวมทั้งเครื่องมือประเภทแอลกอฮอล์ ควรจะจัดเตรียมไว้เพื่อให้องค์กรนักเรียนได้นำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์
- 26) โรงเรียนต่างๆ ควรอยู่ในฐานะของหน่วยงานที่เป็นแหล่งทรัพยากร และศูนย์กลางในการส่งต่อ เพื่อเตรียมการเกี่ยวกับการรักษาทางการแพทย์ การให้คำแนะนำ และให้บริการด้านต่างๆ แก่เยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่มีความจำเป็นเป็นพิเศษ และได้รับความทุกข์ทรมานจากการใช้ยา การถูกทอดทิ้ง การตกเป็นเหยื่อและถูกนำไปแสวงหาประโยชน์
- 27) ควรดำเนินการปลูกจิตสำนึกให้รับรู้ถึงปัญหาและความจำเป็นต่างๆ ตลอดจนการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องของเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่ได้รับสิทธิน้อยกว่าบุคคลอื่น เยาวชนด้อยโอกาส เยาวชนต่างชาติหรือชนกลุ่มน้อย และกลุ่มที่มีรายได้น้อย โดยผ่านทางโครงการการศึกษา ครู และผู้ใหญ่ทั้งหลายตลอดจนองค์กรนักเรียน
- 28) ควรพยายามทำให้ระบบของโรงเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และพยายามส่งเสริมมาตรฐานต่างๆ ของการศึกษาสูงสุดทางด้านวิชาชีพ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับหลักสูตรรวมทั้งวิธีการเรียนและการเข้าถึงการสอน ตลอดจน การบรรจุและการฝึกอบรมครูทุกคนให้มีวุฒิ โดยปกติการนิเทศงาน การประเมินผลการปฏิบัติงาน ควรได้รับการ

ประกันว่า จะดำเนินการโดยองค์กรทางด้านวิชาชีพต่างๆ ที่มีความเหมาะสมและโดยเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรง

29) ควรมีการวางแผนเกี่ยวกับระบบของโรงเรียน การพัฒนา และการดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรเฉพาะด้าน หลักสูตรต่างๆ ที่มีประโยชน์ต่อเยาวชนโดยความร่วมมือกับกลุ่มต่างๆ ในชุมชน

30) ควรให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งพบว่า มีปัญหายุ่งยากในการปฏิบัติตามระบบการศึกษา และทำให้ต้องออกจากโรงเรียนไป

31) โรงเรียนต่างๆ ควรส่งเสริมนโยบายและกฎระเบียบที่ให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ควรให้มีตัวแทนคณะนักเรียน ทำการกำหนดนโยบายของโรงเรียน รวมทั้งนโยบายเกี่ยวกับระเบียบวินัยและการตัดสินใจ

ค. ชุมชน

32) ควรพัฒนาและสนับสนุนบริการและโครงการพื้นฐานต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชนที่ตอบสนองต่อความจำเป็นเฉพาะด้าน ปัญหาและผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน ตลอดจนการให้บริการปรึกษาหารือและการแนะแนวที่เหมาะสมแก่เยาวชนและครอบครัวของเยาวชน

33) ชุมชน ควรจัดเตรียมหรือให้การสนับสนุนเกี่ยวกับมาตรการต่างๆ ในการให้ความช่วยเหลือเยาวชนในชุมชน รวมทั้งศูนย์พัฒนาชุมชนต่างๆ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจและบริการต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชน ให้แพร่ขยายออกไปเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะด้านของเด็กและเยาวชนผู้ซึ่งอยู่ในสภาพสังคมเสี่ยง และควรจัดเตรียมมาตรการในการให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เพื่อเป็นหลักประกันโดยคำนึงถึงสิทธิส่วนบุคคล

34) ควรจัดตั้งสถานที่อำนวยความสะดวกเฉพาะด้านขึ้น เพื่อจัดหาที่พักอาศัยให้เพียงพอกับเยาวชนผู้ซึ่งไม่สามารถอาศัยอยู่กับครอบครัวได้ หรือผู้ที่ไม่มีบ้านอาศัย

35) ควรจัดบริการและมาตรการในการให้ความช่วยเหลือในระดับต่างๆ เพื่อใช้กับเยาวชนที่ประสบปัญหาความยุ่งยากในการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นผู้ใหญ่ บริการต่างๆ เหล่านี้ ควรจะรวมถึงโครงการพิเศษสำหรับเยาวชนผู้ใช้ยาเสพติดที่เน้นการดูแล การให้คำแนะนำปรึกษา การให้ความช่วยเหลือและการสอดแทรกการบำบัดช่วยเหลือในด้านต่างๆ

36) องค์กรอาสาสมัครที่ให้บริการด้านต่างๆ แก่เยาวชนควรได้รับการสนับสนุนทางการเงินและด้านอื่นๆ จากรัฐบาลหรือจากสถาบันต่างๆ

37) ควรจัดตั้งและสนับสนุนองค์กรที่เกี่ยวกับเยาวชน องค์กรต่างๆ ในระดับท้องถิ่นและควรให้ชุมชนในท้องถิ่นมีสถานภาพเป็นผู้มีส่วนในการดำเนินการจัดการอย่างเต็มที่ ซึ่งองค์กรเหล่านี้จะส่งเสริมให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมและอาสาเข้าไปทำงานในโครงการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการที่มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เยาวชนที่มีความจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือ

38) หน่วยงานของรัฐบาลควรมีหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นการเฉพาะและจัดเตรียมบริการที่จำเป็นสำหรับเด็กไร้ที่อยู่หรือเด็กข้างถนน ข้อมูลข่าวสารต่างๆ เกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกในชุมชน ที่พัก การจ้างงาน รูปแบบและแหล่งให้ความช่วยเหลือแหล่งต่างๆ ควรจัดเตรียมและพร้อมที่จะให้เยาวชนได้เข้าไปใช้บริการได้

39) ควรจัดตั้งหน่วยงานสันตนาการด้านต่างๆ ตลอดจนการจัดบริการเฉพาะด้านต่างๆ ให้กระจายออกไปซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่เยาวชน ทั้งนี้ ต้องเป็นหน่วยงานและบริการที่เยาวชนได้เข้าไปใช้ประโยชน์ได้โดยง่าย

ง. สื่อสารมวลชน

40) สื่อสารมวลชนควรสนับสนุนส่งเสริมเพื่อเป็นหลักประกันว่าเยาวชนจะสามารถรับและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารจากแหล่งข่าวต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

41) สื่อสารมวลชนควรสนับสนุนส่งเสริมการให้ข้อมูลข่าวสารที่ได้บรรยายถึงภาพพจน์ที่ดีของเยาวชนให้แก่สังคม

42) สื่อสารมวลชนควรส่งเสริมสนับสนุนในการเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่มีอยู่และให้โอกาสเยาวชนในด้านต่างๆ

43) โดยทั่วไป สื่อสารมวลชน เฉพาะอย่างยิ่งสื่อทางด้านโทรทัศน์ และภาพยนตร์ควรสนับสนุนการลดระดับของการเผยแพร่ ภาพลามกอนาจาร ยาเสพติด และความรุนแรง ตลอดจนการบรรยายและแสดงให้เห็นถึงความประพฤติในทางไม่สมควร รวมทั้งการทำให้เกิดความรู้สึกอับอายขายหน้า โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับเด็กและผู้หญิง และสัมพันธ์ภาพส่วนบุคคลเพื่อเป็นการส่งเสริมบทบาทในด้านต่างๆ และหลักความเสมอภาค

44) สื่อสารมวลชน ควรตระหนักในการเผยแพร่ข่าวสารให้สังคมได้รับทราบถึงบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบเช่นเดียวกับอิทธิพลของข่าวสารในการประชาสัมพันธ์เผยแพร่เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดและการบริโภคเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ให้แก่เยาวชน ซึ่งควรจะใช้อิทธิพลของข่าวสารดังกล่าวนี้ เพื่อเป็นการป้องกันยาเสพติด โดยการถ่ายทอดข่าวสารต่างๆ ไปทุกๆ วิธีอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งควรส่งเสริมการรณรงค์ให้รับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดในทุกๆ ระดับ

ส่วนที่ 5 นโยบายสังคม

45) หน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาลควรให้ความสำคัญอย่างสูงในการวางแผน และการจัดทำโครงการสำหรับเยาวชนและการจัดหาทุนและทรัพยากรอื่นที่เพียงพอเพื่อสามารถให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และจำนวนเจ้าหน้าที่ในการดูแลรักษาพยาบาลทางสุขภาพกายและจิต โภชนาการ สถานที่อยู่ หรือบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งการป้องกันและการบำบัดรักษาการใช้ยาเสพติดและการบริโภคเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ควรมีให้เพียงพอ เพื่อเป็นหลักประกันว่าเยาวชนสามารถเข้าถึงทรัพยากรดังกล่าวและได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง

46) การให้เยาวชนไปอยู่ในความดูแลของสถานคุ้มครองสวัสดิภาพ ควรใช้เป็นมาตรการสุดท้าย และหากมีความจำเป็นควรใช้ระยะเวลาที่สั้นที่สุดและเป็นผลดีแก่เยาวชนให้มากที่สุด ซึ่งเป็นความสำคัญสูงสุด ควรให้คำจำกัดความหมายและกำหนดขอบเขตอย่างเคร่งครัดถึงลักษณะของการให้เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่อย่างเป็นทางการได้เข้าไปแทรกแซงในลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ก. เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับความทรมาณจากภัยอันตรายโดยบิดามารดาและผู้ปกครองเป็นผู้ก่อให้เกิดความทุกข์ให้
- ข. เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองกระทำการข่มขืนกระทำชำเรา กระทำทารุณกรรมทางด้านร่างกายหรือจิตใจ

ค. เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองละเลยไม่เอาใจใส่ ทอดทิ้งหรือนำไปแสวงหาประโยชน์ในทางที่ผิด

ง. เมื่อเด็กและเยาวชนถูกบิดามารดาหรือผู้ปกครองกระทำการบังคับขู่เข็ญ ทำให้ได้รับอันตรายทั้งทางร่างกายหรือจิตใจ

จ. เมื่อเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อร่างกายและจิตใจของเด็กหรือเยาวชน โดยมีหลักฐานปรากฏให้เห็นได้อย่างประจักษ์ชัดถึงพฤติกรรมทั้งของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อเด็กหรือเยาวชนซึ่งเด็กและเยาวชนไม่ควรอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อีกทั้งไม่มีบริการต่างๆ ในชุมชนที่เป็นที่พึ่งพิงสำหรับเด็กและเยาวชนให้พ้นจากภัยอันตรายได้ดีไปกว่าการจัดให้เด็กและเยาวชนได้เข้าไปอยู่ในสถานสงเคราะห์

47) หน่วยงานต่างๆ ของรัฐบาล ควรจัดให้เยาวชนได้มีโอกาสที่จะศึกษาต่อเต็มเวลาโดยใช้ทุนของรัฐ เมื่อบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สามารถให้การสนับสนุนแก่เยาวชนได้และเพื่อให้ได้รับประสบการณ์ในการทำงาน

48) ควรวางแผนและพัฒนาโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการป้องกันเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดบนพื้นฐานของความเชื่อถือได้ จากการค้นคว้าทำการศึกษาวิจัยตามหลักการและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และการติดตามเป็นระยะ การประเมินผล และการดำเนินการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

49) ควรเผยแพร่ข้อมูลการศึกษาวิจัยตามหลักวิชาให้แก่ชุมชนทางวิชาชีพและให้แก่สาธารณชนอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมหรือสถานการณ์ที่ชี้ให้เห็นหรือก่อให้เกิดผล อันเนื่องมาจากการตกเป็นเหยื่อทางด้านร่างกายและจิตใจ ภัยอันตราย การทำร้ายและการทารุณกรรมต่างๆ เช่นเดียวกับการแสวงหาประโยชน์จากเยาวชน

50) โดยปกติ ควรจัดให้มีอาสาสมัครเข้าร่วมในแผนและโครงการต่างๆ รวมทั้งตัวเยาวชนเองก็ควรมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎเกณฑ์ การพัฒนาและการดำเนินการตามแผนและโครงการต่างๆ เหล่านั้นด้วย

51) รัฐบาลควรริเริ่มหรือดำเนินการเพื่อค้นหา พัฒนาและปฏิบัติตามนโยบายมาตรการต่างๆ และกลยุทธ์ทั้งภายในและภายนอกระบบความยุติธรรมทางอาญา เพื่อป้องกันความรุนแรงในครอบครัวซึ่งจะมีผลกระทบต่อเยาวชน และเพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติต่อผู้ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัวด้วยความยุติธรรม

ส่วนที่ 6 การออกกฎหมายและการบริหารงานยุติธรรมในคดีเด็กและเยาวชน

52) รัฐบาลควรออกและบังคับใช้กฎหมายและวิธีพิจารณาคดีเป็นการเฉพาะเพื่อส่งเสริมและให้ความคุ้มครองสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กและเยาวชนทุกคน

53) ควรบัญญัติกฎหมายเพื่อป้องกันการตกเป็นเหยื่อ การกระทำทารุณกรรม การแสวงหาประโยชน์อันมิชอบและการใช้เด็กและเยาวชนประกอบอาชญากรรม

54) ไม่ควรให้เด็กหรือเยาวชนตกอยู่ในอันตรายหรือได้รับความอับอายจากมาตรการในการบำบัดแก้ไขหรือการลงโทษทั้งในบ้าน ในโรงเรียน หรือในสถานที่อื่นๆ

55) การออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเข้มงวดและควบคุมอาวุธทุกชนิดที่จะแพร่ระบาดในหมู่เด็กและเยาวชนควรดำเนินการต่อไป

56) เพื่อป้องกันการถูกประณาม การตกเป็นเหยื่อและยิวอาชญากรรม ควรออกกฎหมายเพื่อเป็นหลักประกันว่าความประพฤติใดซึ่งหากผู้ใหญ่วัยกระทำแล้วไม่มีความผิดหรือถูกลงโทษ ความประพฤตินั้นหากเยาวชนเป็นผู้กระทำย่อมไม่มีความผิดหรือถูกลงโทษเช่นกัน

57) ควรพิจารณาจัดตั้งสำนักงานผู้ตรวจการหรือหน่วยงานอิสระที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งจะเป็นหลักประกันได้ว่าสถานภาพ สิทธิ และผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชนจะได้รับการสนับสนุนส่งเสริมและจะได้รับการบริการต่างๆ อย่างเหมาะสม หน่วยงานดังกล่าวจะทำหน้าที่ให้การดูแลและปฏิบัติตามข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน และกฎของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพ สำนักงานผู้ตรวจการหรือหน่วยงานอื่นที่คล้ายคลึงกันจะทำหน้าที่พิมพ์เผยแพร่เกี่ยวกับรายงานความก้าวหน้าในการปฏิบัติงานในระหว่างเวลาปกติ และในระหว่างที่มีปัญหาความยุ่งยาก นอกจากนี้ควรจัดตั้งหน่วยงานให้บริการทางด้านกฎหมายแก่เด็กทั้งหลายด้วย

58) ควรฝึกอบรมบุคลากรเกี่ยวกับการใช้กฎหมายและบุคลากรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งสองเพศ เพื่อตอบสนองความต้องการพิเศษของเด็กและเยาวชน และควรทำความเข้าใจกับผู้ใช้โครงการให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในการส่งต่อเด็กและเยาวชนให้พ้นจากระบบยุติธรรม

59) ควรออกและบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อปกป้องเด็กและเยาวชนให้พ้นจากการใช้ยาเสพติดและการค้ายาเสพติด

ส่วนที่ 7 การวิจัย การพัฒนานโยบาย และความร่วมมือระหว่างกัน

60) ควรพยายามดำเนินการและจัดให้มีกลไกที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันรวมทั้งการให้ความร่วมมือในระหว่างหน่วยงานทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สาธารณสุข ด้านให้บริการหน่วยงานด้านระบบความยุติธรรมสำหรับคดีเยาวชน หน่วยงานพัฒนาชุมชนและสถาบันอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง บนพื้นฐานของระเบียบข้อบังคับที่มีอยู่หลากหลายและพื้นฐานภายในระเบียบข้อบังคับเหล่านั้น

61) ควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ประสบการณ์และความชำนาญเฉพาะด้านที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการ แผนการปฏิบัติงาน และการริเริ่มงานใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับยิวอาชญากรรม การป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และความยุติธรรมสำหรับคดีเด็กและเยาวชนในระดับประเทศ ภูมิภาค และระหว่างประเทศให้มากขึ้น

62) ควรส่งเสริมการพัฒนาและกระชับความร่วมมือกันในภูมิภาคและระหว่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวกับยิวอาชญากรรม การป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ปฏิบัติงานด้านความยุติธรรมในคดีเด็กและเยาวชน ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ

63) รัฐบาล ระบบของสหประชาชาติ และองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่เกี่ยวกับความร่วมมือในการปฏิบัติงานทางด้านวิชาการ และในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการฝึกอบรม โครงการนำร่อง โครงการสาธิตต่างๆ และเรื่องที่ได้กำหนดเป็นการเฉพาะซึ่งเกี่ยวข้องกับการป้องกันยิวอาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

64) ควรส่งเสริมให้มีการทำงานร่วมกันในการศึกษาวิจัยตามหลักวิชาการเกี่ยวกับวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันปัญหาสุขภาพอาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน รวมทั้งสิ่งที่ค้นพบจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ควรมีการประเมินผลและเผยแพร่ออกไปให้แพร่หลาย

65) องค์กร สถาบัน หน่วยงานและสำนักงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสหประชาชาติ ควรติดตามและเอาใจใส่ร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดในปัญหาหลากหลายที่เกี่ยวกับบรรดาเด็กและปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

66) ตามข้อแนะนำในระดับพื้นฐานนั้น เลขานุการสหประชาชาติโดยความร่วมมือของสถาบันต่างๆ ที่มีความสนใจ ควรเคลื่อนไหวและดำเนินการในการศึกษาวิจัย และร่วมมือกันในการทำงานวิชาการ การกำหนดนโยบายอย่างเสรี การทบทวนและกระตุ้นให้ปฏิบัติงานต่อไปรวมทั้งควรจะเป็นแหล่งที่ให้บริการเกี่ยวกับข้อมูลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว สุพรรณษา สมสี เกิดเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2522 จบการศึกษานิติศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2543 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สาขากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2544 ปัจจุบันทำงานที่บริษัทสำนักกฎหมาย REHAB จำกัด ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานคดี

